HİTLER'İN SADECE KENDİSİNİ DEĞİL TÜM DÜNYANIN GİDİŞATINI İLGİLENDİREN SON 13 GÜNÜNÜN BİLİNMEYEN ÖYKÜSÜ

İNCELEME - ARAŞTIRMA

HİTLER'in SON 13 GÜNÜ

SAVAŞ ÖZPINAR

profil

5. BASKI

HİTLER'İN SON ON ÜÇ GÜNÜ

SAVAŞ ÖZPINAR

PROFİL

© Savaş Özpınar
© PROFİL YAYINCILIK

Yazar / Savaş Özpınar
Kitabın Adı / Hitler'in Son On Üç Günü

Genel Koordinatör / Münir Üstün
Genel Yayın Yönetmeni / Cem Küçük
Editör / Elif Avcı
Kapak Tasarım / Yunus Karaaslan
İç Tasarım / Adem Şenel
Baskı-Cilt / Kitap Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San.
Sit. No.81/21 Topkapı -İstanbul Tel: 0212 567 48 84

1. BASKI NİSAN 2005
2. BASKI EYLÜL 2007

975-996-003-6

PROFİL: 41
İNCELEME-ARAŞTIRMA: 05

PROFİL YAYINCILIK
Çatalçeşme Sk. Meriçli Apt. No: 52 K.3
Cağaloğlu - İSTANBUL
www.profilkitap.com / bilgi@profilkitap.com
Tel. 0212. 514 45 11 Faks. 0212. 514 45 12

Profil Yayıncılık Maviağaç Kültür Sanat Yayıncılık Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Savaş Özpınar ve Profil Yayıncılık'a aittir. Yazarın ve yayıncının izni olmadan herhangi bir formda yayınlanamaz, kopyalanamaz ve çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

Sunuş	7
Hitler'in Son On Üç Günü	9
Adolf Hitler'in Yaşamı	13
Hitler Nasıl Öldü?	29
İngilizlerin Araştırması	43
Bezymenski'nin İleri Sürdüğü Savlar	55
Son Günlerin Şahitleri	57
Hitler'in Yanından Ayrılmayan Şarlatan Doktor	61
Morelle, Hitler'i Kobay Gibi Kullanıyor	63
Aslında Hitler Çok Sağlıklıydı	67
18 Nisan Çarşamba	69
19 Nisan Perşembe	71
20 Nisan Cuma	73
21 Nisan Cumartesi	77
22 Nisan Pazar	79
23 Nisan Pazartesi	83
24 Nisan Salı	87
25 Nisan Çarşamba	91
26 Nisan Perşembe	95
27 Nisan Cuma	97
28 Nisan Cumartesi	101
Himmler	103
29 Nisan Pazar	107
Hitler'in Köpekleri Öldürülüyor	109
On İki Yıl Süren Platonik Aşk	111
Hitler, Eva'yla Evleniyor	113
30 Nisan Pazartesi	117
Hitler Şahsi Vasiyet Namesini Yerine Getirme Görevini Bormann'a Veriyor	121
Sonuçlar	145
Himmler İntihar mı Etti?	149
Sovyet Yarbay	151
Zihinleri Kurcalayan Sorular	155
Son Sözü Hitler Söylüyor	165

SUNUŞ

Nazi örgütünün, yeryüzünde bugüne kadar görülen en gizemli ve bilinmezlerle dolu örgütlenme olduğundan kimsenin şüphesi bulunmamaktadır. Nasyonal sosyalizmi partisine isim olarak seçen, ancak ırkçılık idolojisiyle arî Alman ırkının tüm dünyaya hakimiyetini amaç edinen Nazizm, sadece Almanya'da değil, o dönemin bir çok ülkesinde ve daha sonraki yıllarda başka ülkelerin ırkçı liderlerine de esin kaynağı olmuştur. Ancak Nazi ideolojisinin önce tartışmasız bütün Alman milletini ve ardından da Nazizm'e yakınlık duyan bütün ülkeleri etkisi altına almasında bir kişinin büyük önemi vardır. Bu kişi, dünya tarihin "tartışmasız en tartışmalı ismi" Adolf Hitler'dir. Birinci Dünya Savaşı'nda sıradan bir asker olan Hitler, savaştan mağlup ve harap çıkan Almanya'da hitabet yeteneğiyle etrafındaki insanları etkisi altına almaya başlamış ve daha sonraki yıllarda Nazi Partisi'nin kurmayları olacak kişilerle birlikte, hâlâ gizemi çözülemeyen bir örgütlenmeye imza atmıştır. Hitler, Alman milletinin Führer'i olduktan sonra adeta insanları hipnotize eden hitabet gücüyle etkilediği yığınları peşinden sürüklemiş ve Büyük Nazi İmparatorluğu hayalinin peşine düşmüştür. Bütün yaşamı gizemli değişimler ve olaylarla dolu olan Adolf Hitler, büyük bir sır perdesinin ardında saklı kalan hayatının son on üç gününü gözlerden uzak yaşamıştır. Rus askerlerinin Berlin'i ve Başbakanlık binasını kuşattığı son on üç gün de Hitler, Başbakanlık binasının altındaki sığınağındaki odasında, ölümünden bir gece önce

evleneceği sevgilisi Eva Braun'la birlikte yaşamıştır. Yirminci yüzyıla damgasını vuran, dünya siyasetinin rotasını çizen, milyonlarca insanı beraberinde ölüme götüren, kimilerince dahi bir lider, kimilerince ruh hastası bir katil olarak değerlendirilen, hayatı yüzlerce filme ve kitaba konu olan bu esrarengiz adamın hayatının son anı da yine kalın bir sır perdesinin ardında durmaktadır. 30 Nisan 1945'deki ölümünün üzerinden elli yıl geçen Adolf Hitler'in ressam olmak isterken akademiye kabul edilmemesi üzerine onbaşı rütbesiyle Alman ordusunda başlayan, dünyanın kaderine hükmeden bir Führer olmasına uzanan ve bir sığınak odasında sona eren yaşamı, dünyanın en sırlarla dolu yaşam öyküsü olarak gizemini hâlâ korumaktadır.

"Hitler'in Son 13 Günü" adlı eser, Hitler'in ölümünün 50. yıldönümünde, onun hayatını anlatan eserlerin yanına konulabilecek bir araştırma-derleme çalışması olarak hazırlandı. Hitler'in son anlarına tanıklık eden kişilerin, savaşın hemen ardından Hitler'in izini arayan araştırmacıların, Hitler'e dost ve düşman kimliği taşıyan bir çok kalem sahibinin yaptıkları çalışmaların yanı sıra farklı tarih kitaplarından yapılan araştırmalar da biraraya getirilmiştir. Bu eserimiz tarafsız bir gözle, sadece tarihe bir kayıt düşmek amacıyla hazırlanmıştır. Tarihte adı yer alan bütün liderler gibi Adolf Hitler'le ilgili kararı da yine insanlar kendi duygu ve mantıklarının terazisi sonucu vereceklerdir. Araştırmacılara ve tarihçilere düşen görev, bulabildikleri bütün farklı kaynakların sesine yer vermektir. Bu esere ilham kaynağı olan ve kendilerinden yararlandığımız bütün değerli araştırmacılara bu bağlamda teşekkürü borç bilmekteyim. Ayrıca farklı dilllerdeki kaynakların taranmasında yardımlarını esirgemeyen tüm dostlarıma da şükranlarımı sunuyorum.

Savaş Özpınar

İstanbul-2004

HİTLER'İN SON ON ÜÇ GÜNÜ

En yakınında bulunanların anlattıklarına göre Adolf Hitler yaşamının son gecelerinde çığlıklar atarak uyanıyor; titreyerek anlaşılmaz sözcükler söylüyor; soluk soluğa yatağından dışarı fırlıyor ve odanın ortasına dikilip görmeyen gözlerle bakarak "İşte o buraya da gelmiş, işte o!" diye inliyor, sonra yine anlamsız garip sözcükler mırıldanmaya başlıyordu. Zorla teskin edilip yatağına yatırılıyor ama yine yatağından fırlayarak "İşte yine orada, köşede!" diye haykırarak tepiniyor ve çığlıklar atıyordu. Bu anlatılanlar, Nazi liderlerinden Hermann Rausching'in "Hitler Bana Dedi ki" adlı kitabında yer almaktadır ve eğer tüm bunlar gerçekse, bundan inanılmaz sonuçlar çıkmaktadır. Dünyayı korkudan titreten Adolf Hitler'i ne korkutabilirdi? Belki de ölümün dışında hiçbir güç! Peki neydi Hitler'e ölümünden kısa bir süre önce hayaller gördürten ya da gerçeğin ta kendisi olan sır?

HİTLER'İN GERÇEK KİMLİĞİNE DOĞRU YOLCULUK

Hitler'in tüm yaşamı ve yaptıkları büyük sırlarla örtülüdür; ancak son günleri daha da büyük sırlar, gizemler barındırmaktadır. Peki, tüm yaşamı bir sis ve giz perdesinin içinde saklı olan Adolf Hitler, bu noktaya nasıl gelmişti?

İnsanlık tarihinde siyasi hiçbir lidere Adolf Hitler'e tapıldığı gibi tapılmamıştır. Hitler'i izleyen kitlelerin sayısı, neredeyse di-

ğer liderlerin tümünü izleyenlerden fazlaydı ve üstelik hemen hepsi Hitler'e tutku derecesinde hayrandı.

Peki gerçek nedir? Kimdi bu adam? Çok yazılıp çizilen siyasi ve askeri kişiliğinin ötesinde Adolf Hitler kimdi ya da neydi? On iki yıl onun basın sözcülüğünü yapan Otto Dietrich onun için "Çılgınca ırkçı düşünceleri olan şeytani bir adamdı." diyordu.

Hitler için çok yorum yapılmıştır. Ancak bu tuhaf adamın dev bir milleti nasıl olup da neredeyse yok olmaya sürüklediğinin cevabı hala anlaşılabilir değildir.

HİTLER'İN SON GÜNLERİNDEKİ KONUŞMALARINDAN

"Danzig Krizi" konuşmasından...

"Bilim, toplumsal bir olaydır ve bütün toplumsal olaylar gibi, kitleye getirdiği kâr ve zarardan başka bir meşru sınıra sahip değildir... Şansıma teşekkür ediyorum ki, beni bilimsel eğitimden korudu. Bu sayede, bazı ilkel inançlardan uzak kalabildim. Her şeyi anıtsal bir tarafsızlık ve buzdan bir ruhla yargılıyorum... Tanrı, beni insanlığın kurtarıcısı olarak tayin etti."

Bir yemek konuşmasından...

"Bireysel vicdani ve sorumluluğu öne alan Hıristiyan doktrinine karşı, bireyin hiçliğini ve onun milletin göze görünen ölmezliği içinde kalıcılığını kabul eden kurtarıcılık doktrinini koyuyorum. İnsanların, bir kurtarıcının acısı ve ölümüyle satın alınıp kurtarılması inancını kaldırıyor ve onun yerine yeteneklerin kalıcılığına inancını öneriyorum... Merhametin tek bir tedavisi vardır; o da hastayı ölmeye bırakmak. Kutsal Kadeh'in "Graal" bahsettiği ölümsüzlük, yalnızca soylu ve asil kanlı insanlar içindir... Artık milletlerin rekabeti değil, ırkların mücadelesi geçerlidir... Yahudilerin Allah'ı mevcut olmayacaktır; zor zamanlar geçireceğiz ve engelleri bizzat ben ortaya çıkaracağım. Sadece en

sert ve güçlü ırk kalıcı olacaktır ve dünya yeni bir çehre alacaktır. Bir gün, İngiltere, Fransa ve Amerika'nın yeni liderleriyle anlaşabileceğiz ama bunlar öncelikle katılmak suretiyle sistemimizi tamamlamalıdırlar. O zaman Nasyonalizm'den büyük bir şey kalmayacaktır. Çeşitli diller konuşan ama tümü aynı kökten gelen, tümü evrensel yöneticiler tarikatının üyesi olan güçlü insanlar arasında anlaşma olacaktır."

Yukarıda sadece iki örneğini verdiğimiz konuşmalar, Hitler'in bir süre sonra intihar ederek ölümüyle sonuçlanacak yaşamının son evrelerinde sıkça dile getirdiği konulardı. Hitler, sürekli olarak zamanının çok az kaldığı endişesindeydi ve sürekli korkuyordu. Sıkça söylediği şeyler arasında, "Evrenin Kesin Dönemeci" sözü vardı. İnsan kitleleri için "Ruhun Yanlış Yolu" deyimini kullanıyordu. "Majikal Görüş"e sahip olmak insan gelişiminin amacıydı. Kendisi, o andaki ve gelecekteki başarıların kaynağı olan gizemli bilginin eşiğindeydi. İlkel dünyaya ait efsaneleri inceliyor, ilk toplumları ve kitleleri etkileyen hayalleri araştırıyordu. Doğa yasalarının değiştirilmesi için kullanılan majikal antik yöntemler hakkında bir kitap bile yazdı. Kendi gücünün, gizli güçlerden kaynaklandığına emindi, insanlığa yeni bir "İncil"i bir an evvel bildirmek hevesi içindeydi.

ADOLF HİTLER'İN YAŞAMI

Adolf Hitler 20 Nisan 1889 yılında Avusturya ile Almanya sınırındaki Branau kasabasında doğdu. İlk tahsilini doğduğu kasabada gördü. Orta tahsilini Viyana civarındaki Lintz şehrinde yaptı. Babası memurdu ve emekli olduktan sonra çiftçilikle uğraştı. On üç yaşındayken babasını, on altı yaşındayken de çok iyi anlaştığı annesini bir hastalık yüzünden kaybetti. Hayatın bu acı darbeleri ve ailesinden kalan ancak ihtiyacını karşılamayan yetim maaşı ona çabuk karar vermeyi öğretti.

Ortaöğrenimini bitirince çok iyi çizim ve resim yaptığı için Viyana Güzel Sanatlar Akademisi'ne gitmeye karar verdi. Kendisine olan güveni ona her şeyi hiç düşünmeden yaptırıyordu. Güzel Sanatlar Akademisi'nde kendisinin yeterli yetenekte olmadığı söylenince adeta yıkılmıştı. Yapayalnız ama kendine güvenerek geldiği Viyana'da şimdi ne yapacağını bilmiyordu. O yıllarda hem amele olarak çalışıyor hem de mimarlık sınavlarına hazırlık nedeniyle kitaplar okuyordu.

Viyana Sanayi Mektebi'ne yazıldı ve önce bir mimarın, sonra da bir nakkaşın yanında çalıştı. Hitler'in kafasındaki Yahudi sorunu bu yıllarda başladı. Zor günler geçirdiği bu dönemde etrafındaki başta Yahudi olmak üzere belirli kesimlerin haksız kazanç elde ettiklerini ve gerçek Almanların haklarının gasp edildiğini düşünüyordu. 1912 yılında Viyana'dan Münih'e geldi.

1914 yılına doğru, Avusturya'nın Almanya ile birleşmesi gerektiğini düşünen otoriteler, böyle bir ittifakın ilerisini düşünemediler ve İtalya ile Rusya'nın ittifak oluşturup Avusturya'yı da Almanya karşıtı görüşlere sürükleyerek yanlarına çekmek istediler. 1914'de I. Dünya Savaşı çıkınca Hitler, Bavyera'da Alman ordusuna gönüllü olarak girdi.

Parti Yılları Başlıyor

Komutanlarından aldığı bir emirle Gottfred Feder'in konuşma yapacağı "Alman İşçi Partisi" derneğinin amacının ne olduğunu öğrenmek için görevlendirildi. Hitler, partinin görüşlerini ilk başta tasvip etmedi; fakat Alman halkının geleceği ve Alman milliyetçiliğini göz önünde bulundurup ve o toplantıda ona verilen partinin broşürü "Siyasi Uyanışım"ı okuyunca, partiden gelen davet üzerine başka bir toplantıya katıldı. Daha sonra partinin izlediği politika hoşuna gidince Alman İşçi Partisi'nin üyesi olmaya karar vererek politikaya atıldı ve Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ne girdi.

"Versailles Anlaşması'nı imzalanmasından sonra silahsız bırakılan ve hayatını sürdürmek zorunda olan Alman milleti, içerdeki düşman sürüleri yok edilmedikçe ve karakteri yaratılışı itibarıyla bozuk olan ve otuz altın karşılığında her şeye ve herkese ihanet edebilen Yahudi toplumu temizlenmedikçe, hiçbir ilerleme sağlayamaz."(Kavgam)

Daha sonraki yıllarda yazacağı "Kavgam" adlı kitabında Hitler'inde belirttiği üzere partinin ilk hedefi Almanya'da varolan Yahudi varlığının yok edilmesi, aksi halde bir ilerleme gösterilemeyeceğidir.

Kısa sürede bir organizatör olarak yetenekleri fark edildi. Önce parti propoganda sorumlusu yardımcısı, sonra ise bizzat propaganda sorumlusu oldu. Ama Hitler'in azmi sınır tanımıyor-

du. Bir süre sonra partinin ismini Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei - NSDAP (Nasyonel Sosyalist Alman İşçi Partisi) olarak değişmesini sağladı. Nasyonal ve sosyalist kelimelerinin eklenmesinin nedeni hem sağ görüşlü hem de sol görüşlü insanları tarafına çekmek içindi.

Kaap Darbesi

Ocak 1920'deki Reichstag etrafındaki işçi gösterisine Freikorps'un müdahalesi 147 işçinin ölümüyle sonuçlanınca, her zaman bu tip gösterilere karşı Freikorps'un kullanılmasından yana olan savunma bakanı Gustav Noske bile durumdan endişelendi ve Brigade Eckart'ın dağıtılmasını istedi. Bu isteğe birde hükümetin mütteffiklerin istekleri karşısındaki aczi eklenince General Lüttwitz birlikleriyle beraber Berlin'e girdi ve hükümeti devirdi. Bu hükümetin yerine General Lüttwitz gazeteci Wolfgang Kapp'ı getirdi. Stutgart'ta kaçan devrik hükümet işçileri ülke çapında genel greve çağırdı. İşçi hareketleri tekrar başlamıştı. Sanayi merkezi Ruhr'da silahlanan 100.000 işçi bu bölgedeki Freikorps birliklerini dağıtarak bölgede kontrolü ele geçirdi.Bu gelişmeler karşısında Kapp Hükümeti istifa etti. Berlin' e dönen eski hükümet grevlerin bitirilmesi karşılığında Savunma Bakanı Noske'nin görevden alınmasını sağladı.

Parti Başkanı Adolf Hitler

NSDAP, Bavyera'da yavaşça ama dikkate değer şekilde güçleniyordu. Zaten Bavyera Almanya'da siyasal sağın kalesi konumundaydı. Hatta Bavyera'nın Almanya'dan ayrılıp özerk devlet olmasını isteyenler bile vardı. Bu sırada Binbaşı Ernst Roehm Reichswehr'in sağ partileri destekleme ve Freikorps'ları silahlandırma bölümünün başına geçti. NSDAP'nin gelişimini ilgiyle izliyordu ve kısa bir süre sonra kendiside bu harekete katıldı. Hit-

ler'deki kitleleri etkileme yeteneğinin farkına vardı. İleride Hitler'in sıkı bir takipçisi ve dostu olmasına rağmen Roehm ilk başlarda kendi görüşlerini ve siyasetini uygulayabileceği yer olarak bu partiyi görmüştü.

Aralık 1920'de NSDAP ordudan sağladığı gizli ödenek ile bağımsız Volkischer Beobachter (halkın gözcüsü) gazetesini satın aldı. Hitler'in artık kendi görüşlerini daha etkili bir şekilde yayabileceği bir gazetesi vardı. Parti yönetimini ele geçirmeye kararlı olan Hitler mevcut yönetimin tasfiyesi için çalışmaya başladı. İlk yaptığı da parti başkanı olan Anton Drexler'in ayağını kaydırmak oldu.

1921'e gelindiğinde NSDAP ana merkezi olan Münih'ten başka bir düzine şehirde de organize olmuştu ve gelişmeye devam ediyordu. Aynı yılın Şubat ayında 3000 parti üyesinin olduğu ve bu sayının hızla artmaya devam ettiği belirtildi. İşçi sınıflarından üye alma çabaları başarısızdı ve çoğu üye orta veya alt-orta sınıftandı. Anton Drexler, Hitler'in parti başkanlığına olan ihtirasını hissetmeye başladı. Bunu engellemek için partiyi Alman Sosyalist Partisi'yle birleştirmek ve merkezi Münih'ten Berlin'e taşımak üzere Sosyalist Parti üyeleriyle anlaştı. Çünkü Hitler, Münih'te çok güçlenmiş kalabalık bir taraftar kitlesine sahip olmuştu. Ancak bu durumu hisseden Hitler hızla harekete geçti. Hitler partiden istifa etti ve parti yönetimi ona devredilmedikçe partiye dönmeyi reddetti. Drexler, Hitler'den kurtulmayı gerçekten çok istiyordu; ancak onun kişisel taraftarlarının desteğini kaybetmeyi göze alamadı. Planları ters tepmişti. Hitler'in isteğini kabul etmek zorunda kaldı. 29 Ocak 1922'de parti başkanlığına gelen Hitler önemli pozisyonlara kendi destekçilerini getirdi ve Drexler'in taraftarlarının desteğini kaybetmemek için onu da parti başkan yardımcısı yaptı.

Münih Birahane Darbesi

1923'te Hitler, Bavyera Freikorps Birlikleri'nin başkanı oldu. Böylece milliyetçi Bavyeralıların Reich'tan ayrılmalarını engelleyebileceğini düşündü. Bu arada Ehrhardt, Hitler'e karşı kin besliyordu ve Hitler'in birleşme çağrısını reddetti. Buna rağmen Hitler hatırı sayılır bir çoğunluğa hakimdi. Bavyera Hükümet Başkanı olan Ritter von Kahr'ın eyaletin bağımsızlığını ilan etme çalışmalarına girdiğini haber alan Hitler, 8 Kasım 1923 günü silahlı SA ve Freikorps'larla Kahr ve taraftarlarının bulunduğu binayı kuşattı. Bu arada binadan kaçmayı başaran Kahr, Bavyera polisi ve ordusuyla bölgeye geri geldi. Meçhul bir silah ateşi yüzünden çatışma çıktı. Bu çatışma sırasında on dört SA militanı öldü - bunlar ilk Nazi şehitleri olarak anılır- ve Goering yaralandı. Darbe başarısız olmuştu. Yine de bu tarih (9 Kasım) Nazi tarihinde şerefli bir yer işgal etmiş ve sürekli anılmıştır. Hitler tutuklandı ve 5 yıl hapse mahkum edildi; fakat 9 ay sonra (Aralık 1924) serbest bırakıldı. Goering'in sürgüne yollanmasıyla SA başsız kaldı. Hitler hapisten çıkınca Roehm'ü SA'nın şefi ilan etti. Hitler hapisteyken Roehm SA'yı geliştirmeye devam etmiş, darbe öncesi 2.000 olan üye sayısını 30.000'e çıkarmıştı. Hitler hapishaneden çıktıktan sonra NSDAP inişli çıkışlı bir grafikle Almanya'da bir numaralı parti, Hitler ise Almanya'nın tek lider ismi oldu.

Hitler'in Alman İmparatorluğu Düşü

Hitler aslında tüm dünyaya hükmedecek bir Alman İmparatorluğu oluşturmaktan ziyade, yüzyıllardır dünyada söz sahibi olan milletinin ırkını ve istikbalini yeniden bir araya getirip, Avrupa topraklarındaki eski hakimiyetine kavuşturmayı düşünmüştür. Hitler, "Kavgam" kitabında bunu söyle açıklıyor: "Bir milletin hayati kuvvetini ve bu kuvvetle garanti altına alınan hayat hakkını, günün birinde Tanrı'nın yardımıyla yapılması gere-

ken işi başarabilecek yeteneğe sahip bir kimse çıkarsa, bundan daha güzel ve daha kutsal bir rastlantı olamaz."

Almanya çok büyük bir savaştan çıkmıştı ve ardından Versailles Antlaşması'yla gelen çok ağır şartlar Alman milletini çok sarsmıştı. Bütün bunlar Hitler'i daha da güçlü kılıyordu.

Nazizm Düşüncesinin Doğuşu

Hitler'in Alman milletini Yahudilerden temizleme fikrinin, kimilerine göre Darvinizm ile ırk arındırılması arasında benzerliği ve hatta Darvinist teoriyi bilimselleştirerek tüm topluma uygulanacak geniş çaplı ve bilinçli bir girişim olduğu belirterek, Nazizm'in Darvinizm'le çok yakın bir ilişkisini dile getirmişlerdir.

Hangi teoriye dayandırılırsa dayandırılsın Hitler, Alman milletinin istikbalinin bir mikroptan farksız gördüğü Yahudilerden milletinin ırkının bir an önce temizlenmesi gerektiğini ve ne pahasına olursa olsun tüm dünya buna karşı gelse bile artık bunu bir vatan görevi sayıp yola çıkmanın gerekliliğini ileri sürmüştür.

Nasyonal Sosyalist Düşüncesinin Ortaya Çıkışı

Hitler'in düşüncesi; Alman milletinin siyasi bakımdan tekrar canlanması, yaşama iradelerinin tekrar dirilmesi ve güçlenmesiydi. Bu iradeyi yaşatmak içinde milletinin milli duygularına karşı olan sınıfı millileştirmek olduğu kanaatindeydi. Bunun içinde genç bir hareket, büyük halk topluluklarını toplamak için amansız bir mücadeleye girmesinin zorunlu olduğunu hiçbir zaman söylemekten geri durmamıştır. Nasyonal Sosyalist düşüncesi bu şekilde ortaya çıkmış ve bu yönde çok zor şartlar altında gelişerek ilerlemeye devam etmiştir. İşte bu fikirlerine hiçbir şey engel olamaz düşüncesiyle çıktıkları yolda ortaya çıkan Nasyonal Sos-

yalist Alman İşçi Partisi'nin faaliyetleri gittikçe ilerlemeye başladı. Bu partinin programı, doğmakta olan yeni devletin temellerini oluşturacaktır. Bu partinin gerçek görevine gelecek olursak, Hitler bunu "Kavgam"da şöyle ifadelendirmiştir: "Dünyanın ırkçı bir bakışla anlaşılmasını sağlamaktan ibarettir. Parti devrin çalışma realitelerini, insanların ve bunların zaaflarını hesaba katarak, bunları siyasi bir partinin ilkeleri haline getirir. Böylece Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi güçlü bir teşkilat halinde, o felsefi anlayışıyla zaferinin temellerini atar."

Hitler'in GözündeYahudiler

Hitler, Yahudi kelimesini aile içinde değil, on dört on beş yaşlarındayken ve yoğun olarak siyaset konuşulduğu sıralarda duymaya başladı. O yıllarda meseleye başka açıdan baktığından, dini inançlar gereği yapılan kavgalara kötü hisler besliyordu. Yahudilerin bir takım aktiviteler (sanatta, edebiyat, tiyatro etkinlikleri ve basındaki yazılar) göstermesi ve basında çıkan yayınlarda gözüne çarpan tuhaf yazılar, Yahudilere olan düşüncelerini değiştirmesine sebep olmuştu. "Herhangi bir sosyal ve özel yaşamda herhangi biçimde bir pislik ve karanlık iş olmasın ki, ona bir Yahudi eli değmemiş olsun. Böyle bir yaraya bıçak vurulduğunda ortaya bir vücutta yoğunlaşmış solucanlar gibi, gözleri kamaşmış halde Yahudiler çıkıyordu. Sanatsal faaliyetlerde bulunan bu adamlar, sanki bir püskürtme aleti gibi bütün pisliklerini insanlığın üzerine boşaltıyordu."(Kavgam)

"O yılarda yayınlanan eserlerde Yahudiler ön planda tutularak Almanlar hakkında atıp tutuluyor ve hatta hiç kimseye bu kadar kötü söz sarf etmiyorlardı. Faziletin büyük şehrin bataklığı içinde isyan edilmesi biçimde istismar edilmesi o hayasız ve duygusuz Yahudilerin organize ettiğini gördüğümde tüylerim diken diken olmuş halde dehşet bir kin kasırgasına tutuldum. Bundan

böyle Yahudi meselesini kendime bir vatan görevi olarak kabul ettim."(Kavgam)

Hitler, o yıllarda zoraki okuduğu, yalnızca içindeki pislikleri görmek için aldığı Marksist basının yazılarını ve sosyal-demokrat bildirilerini okumaya devam etti, içindeki kini daha fazla arttı ve bunların yazarlarını araştırdığında hepsinin Yahudi olduğunu fark etti.

"Ağızlarından bir dakika önce çıkan sözleri bir dakika sonra inkar ederek gerçekleri altüst eden bu adamlar karşısında durmak neredeyse hayal gibi görünüyordu."(Kavgam)

Hitler'in bu fikirleri öyle bir safhaya geldi ki, adeta bir öfke kasırgası haline dönüştü ve giderek daha da şiddetlenince tutucu bir Yahudi düşmanı kesildi. Marksizm'in Yahudi inancı ise tamamen çok farklı bir boyut taşıyordu. Onlara göre ırk olgusu ve ırk üstünlüğü bir kenara itilerek, insanın bireysel değeri yoktur. Bu düşünceden yola çıkarak dünya hayatının esası kabul edilirse, bu bütün düzenin sonu demektir.

"Yahudiler, bu dünyada yaşayan milletler üzerinde Marksizm sayesinde bir zafer kazanacak olurlarsa, kazandıkları başarı ancak insanlığın cenaze merasimi olurdu. (Kavgam)

İşte bu sebeple Adolf Hitler baş koymuş olduğu bu savaş yolunu, hem ırkının geleceği için hem de yaratıcının kanunları gereği, kendisinin yerine getirmesi gereken bir vazife niteliğinde kabul etmiştir.

Adolf Hitler iktidara gelmesinden sonra ilk olarak Yahudi sorununu ele almış, daha sonraları ise 1939 yılında Polonya'ya savaş ilan ederek İkinci Dünya Savaşı'nı başlatmış oldu. Hitler, savaşın başlamasıyla birlikte Alman milletini peşinden sürükleyecek, milyonlarca insanı tarihin bugüne kadar görmediği bir sadakat ve disiplinle kendine bağlayacak, ilerleyen yıllarla birlikte yaşamı boyunca hep sır perdesi ardında kalan yaşamı daha da gi-

zemli hale gelecek, savaşın Almanya'nın işgaliyle biten sonucunda da kendi elleriyle yaşamına son verecektir. Ancak yaşamının son günleri ve ölüm şekli üzerindeki sır perdesi bugün bile hâlâ aydınlanamamıştır. Üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen Adolf Hitler'in 1945 yılında, sığınağında ölüp ölmediği halen kanıtlanamamış ve bu konuda çok değişik fikirler ortaya atılmıştır. Bu kitap, Adolf Hitler'in son on üç gününü anlatmaktadır.

"HİTLER ÖLMEDİ, YERİNE BENZERİ GEÇİRİLDİ" EFSANESİ

Hitler'in ölmediği, onun yerine bir benzerinin intihar etmiş gibi gösterildiği rivayeti uzun zaman zihinleri meşgul etmiştir. Ancak, Amerikan ve İngiliz istihbarat subayları tarafından yapılan soruşturmalar sonunda bu rivâyetlerin asılsız olduğu, Hitler'in öldüğü anlaşılmıştır. Hitler'in en yakınında bulunan kişiler, hem de en son anlarında, en yakınında bulunan kişiler bu soruşturmalara tâbi tutulmuştur. Bu insanlar, birbirinden habersiz ve tamamen ayrı olarak sorguya çekilmişlerdir.

Amerikalı Araştırmacı Yazar William Shirer: "Başlangıcından Düşüşüne Kadar III. Reich" adlı eserinde "Hitler'in kemikleri bulunamadı." diye yazmaktadır. Hitler'in şoförü Kempka'da o sorgulardan birinde yanık kemiklerin Rus bombaları tarafından dağılıp kaybedildiğini söylemiştir.

Alman milleti milyonlarca insanını Hitler'le birlikte sürüklendiği bu macerada yitirmiş, bedelini çok pahalıya ödemiştir. Ancak şu var ki, İkinci Dünya Savaşı sonrasında bütün dünyayı ilgilendiren konu bu değildi. Milyonlarca insanın mahvolmasına neden olan bir tek kişinin akibeti akıllarda soru işareti bırakıyordu: "Hitler öldü mü, yoksa sağ mı? "

Hitler'in biyografisini yazan İngiliz tarihçi Alan Bullock bazı sonuçlara varmıştır; eserin bir yerinde şöyle demektedir:

"Hitler ile Eva'nın kalıntıları, Ruslar'ın durmak bilmeyen bombalamaları sonunda, öteki cesetlerin kalıntıları ile karışmış olabilir. Zira en şiddetli bombalama bile, bir insan vücudundan hiçbir iz bırakmayacak derecede etkili olmaz; mutlaka geride bir şeyler kalır. Hitler ile Eva'nın naaşları yan yana Şanselöri bahçesine gömülmüştü ve Şanselöri 2 Mayıs'ta işgal edilinceye kadar aralıksız bombalandı. Neticede, Hitler'in ölümünü reddetmeye imkân vermeyecek şekilde ispatlayan bir delil mevcut değildir."

Şimdi, bu düşünceyi kuvvetlendirme niteliğinde olarak kullanılan başka bir tarihi olaya çevirelim dikkatlerimizi:

"26 Mayıs 1945, Mareşal Joseph Stalin Moskova'da Kremlin sarayında Harry Hopkins'i kabul ediyor. Hopkins, Amerika Cumhurbaşkanı Franklin D. Roosevelt'in özel temsilcisidir. Hitler'in meşhur ve mükellef sığınağı, daima Almanca adı ile anılan "Bunker"ini Rus orduları üç hafta önce işgal etmiş. Savaş, Japonya cephesinde, Pasifik Denizi'nde devam ediyor, Avrupa, sessizliğe doğru yöneliyor. Söz, yavaş yavaş Hitler'e doğru kayıyor.. Stalin, muhatabını hayret içinde bırakan şu hükmü veriyor: "Bormann, Göbbels, Hitler, belki de Krebs, kaçtılar, saklanıyorlar."

Stalin ile Hopkins on bir gün sonra tekrar görüşeceklerdir. Rusya diktatörü, önceki sözlerini teyit ediyor ve Hitler'in sağ bulunduğundan emin olduğunu söylüyor.

16 Temmuz 1945'de Stalin, Potsdam Konferansı'ndadır. Birleşik Amerika Dış İşleri Bakanı James Byrnes'e aynı sözleri tekrarlarcasına, Hitler'in sağ olduğuna inandığını hatta belki İspanya'da, belki Arjantin'de bulunduğunu ifade ediyor.

Bunlar Stalin'in şahsi zan veya kanaatleri midir? Stalin, her sözünü tartarak söyleyen bir liderdir. Üstelik en kuvvetli istihbarat teşkilâtına sahiptir.

Byrnes, sonraları şöyle yazmıştır: "Stalin, Hitler konusunda, daha önce Hopkins'e söylediklerini tekrarladı. Führer'in kaçıp

bir yerde saklandığı fikrindeydi. Hatta Sovyetler tarafından yapılan ısrarlı ve dikkatli araştırmaların hiçbir sonuç vermediğini tekrarladı. Hitler'in ne kalıntıları bulunabilmiş, ne de öldüğü ispat olunabilmiş."

Şimdi bir de 1945 yılının 9 Haziran'ında, Berlin'de, Mareşal Jukov'un basın toplantısını hatırlayalım. Jukov şöyle konuşmuştur: "Durum karışıktır. Mesele üzerindeki esrar henüz kalkmamıştır. Hitler'in naaşını teşhis edemedik. Akıbeti hakkında kesin olarak hiçbir şey diyemem. Pist çok müsaitti; belki de son anlarda, Berlin'den havalanıp gitmiştir. "

Mareşal Jukov'dan sonra, aynı basın konferansında Albay Berzarin konuşmuştur. Berlin kumandanlığına getirilen, bir de generallik yetkisi taşıyan Berzarin, ağzı açık dinleyen yüzlerce gazeteciye: "Hitler'in öldüğünü teyit edemeyiz. Gerçi, birçok ceset bulduk. Bunlar içinde Hitler'in cesedi bulunabilir. Ama kesin olarak hiçbir şey söyleyemeyiz. Benim kanaatimce Hitler, Franco'ya sığınmıştır." diyordu.

İşte bütün bu beyanlardır ki, gerçekleri bir sis perdesinin ardına gizlemiş, her şeyi çok belirsiz bir hale sokmuş, elde maddî delil de bulunmayınca bunlardan "Hitler Muamması" doğmuştur. Durumu daha da karıştıran, bundan sonraki gelişigüzel iddialardır. Birçok gazete ve dergi, esrarengiz bir denizaltından bahsetmeye başlamıştır. Güya böyle bir denizaltı, Führer'i Arjantin'e kaçırmıştır.

Bütün bu rivâyetler, özellikle Ruslar'ın, yani Stalin'in, Jukov'un ve Berlin Kumandanı'nın beyanlarıyla doğmuştur. Hatta, Avrupa müttefik orduları Başkumandanı General Eisenhower bile Berlin'in düşmesinden sonrasında Hitler'in öldüğüne inandığı halde, birdenbire Jukov'un basın toplantısına dayanarak, bu kanaatini terketmiştir. Bunu, Eisenhower, "Times" gazetesine verdiği bir demeçte belirtmiştir.

Aradan birkaç ay geçecek, 1945 sonbaharında, yine Eisenhower, İngiliz gazetecilerine, Hitler'in sağ olduğunu sandığını söyleyecektir. İngiliz hükümeti, aynı senenin sonlarında bu konuda araştırma açmıştır. Araştırma görevi bir profesöre verilmiştir. Profesör, askerî istihbarat teşkilâtı üyelerindendir. Adı H. R. Trevor Roper'dir. İngilizler'in bu araştırmayı başlatmaları sebepsiz değildir. Çünkü savaş kazanıldıktan sonra Sovyetlerle gerginlikler başgöstermiştir.

Öyle bir durum doğmuştur ki, günün birinde, 1945 Eylûl'ünde Ruslar, İngilizleri, Hitler ve Eva Braun'u İngiliz işgal bölgesinde, Berlin'de saklamakla itham etmişlerdir. İngiliz hükümeti serinkanlılığını bozmamış, fakat böyle bir araştırmaya hak kazanmıştır.

Profesör Trevor Roper derhal işe koyulmuş ve meşhur "Führerbunker" de, yani Führer Sığınağı'nda bulunmuş olanları sorguya çekmiştir. Sonuç, Hitler'in öldüğü neticesinde yoğunlaşmıştır. Ama ortaya net bir sonuç çıkmamıştır.

Madalyonun diğer yüzü de vardır: Stalin de, Jukov da, Barzanin de Hitler'in öldüğünü pekâlâ biliyor fakat maksatlı olarak öyle konuşuyorlardı. Sovyetler'in İngilizleri ithamı bile, bu manevranın icaplarından biridir. Bu iddia, zaman içerisinde hak kazanmıştır. Oysa Prof. Trevor Roper, soruşturmaları neticesinde, Hitler'in ölmüş bulunduğu kanaatiyle konuştuğu General Eisenhower'den "Gerçi Hitler'in yaşadığına inanmadığı, fakat Rus dostları onun hayatta olduğunu temin ettikleri" cevabını almıştı.

Hitler'in ölümü meselesini inceleyen çeşitli tarihçi ve yakın tarih yazarları özellikle ve önemli şu olay üstünde durmuşlardır: Göbbels, karısı ile birlikte intihar etmiştir. Bundan önce altı çocuğunu öldürmüştür. Böyle bir felâkete, Hitler ölmese ya da ölüme gitmeseydi, ne Göbbels, ne de herhangi bir kimse cesaret edebilirdi.

Hitler'in Blaschke adında bir dişçisi vardı. Dişçinin asistanları Fritz Echtmann ve Kate Heusemann, Mayıs 1945'te bir erkek çenesinin dişlerini incelemeye getirmişlerdir. Bunlar, Hitler'in dişlerini açıkça teşhis etmişlerdir. Cornelius Ryan "Son Savaş" adlı ünlü eserinde, Kate Heusemann ile Fritz Echtmann'ın 1963 yılında iki resim çizdiklerini belirtiyor. Bu resimlerde dişçiler, Ruslar'ın kendilerine gösterdikleri çenede Hitler'in dişlerini nasıl teşhis ettiklerini belirtmişlerdir ve sonradan yayınlanan belge ile resimler de, bu iki dişçinin gerçeğin ta kendisini ifade ettiklerini göstermiştir.

Bunlardan başka, Hitler'in yaveri Guenshe ile şoförü Erich Kempka arasında 30 Nisan 1945 tarihinde yapılan bir telefon görüşmesi vardır. Kempka, yaptıklarını yazmış ve bırakmıştır. Başlık şöyledir: "Ben Hitler'i Yaktım." Telefon görüşmesi şöyledir:

Guensche şoföre hitap ediyor:

- Mümkün olan süratle bana iki yüz litre benzin getir!

- Niçin? Ne yapacaksınız?

- Şimdi telefonda anlatamam sana. Ama en çabuk şekilde bana lâzım bu benzin.

- Bende bir damla bile kalmadı. Tiergarten'e gidip, yere gömülü yedek benzinden temin etmeliyim.

- Nasıl yaparsan yap. Yeter ki bana öğleden önce bu iki yüz litreyi getir. Kurtarma kapısı önüne koy.

Kempka emre itaat eder. Bombardımanların harap ettiği arabaları araştırır, depolarında kalmış benzinleri toplar. Neticede güçlükle de olsa yüz seksen litre temin etmiştir. Öğle üzeri, Führer Sığınağı'na bu benzinle girer.

Prof. Trevor Roper'in anlattığı "Führerbunker" yani Führer Sığınağı son derece ilginç bir yeraltı yapısıdır. Bu sığınak, on

beş metrelik bir beton tabakası altındadır. Sığınağa inmek için otuz yedi basamağı inmek gerekir. İçinde küçük, pek de rahat olmayan on sekiz oda vardır. Bu odalara ortadaki bir koridordan gidilir. İçeride lavabolar, muhafız odaları, imdat telefonları ve motor odaları var. Orta koridor, bir nevi konferans salonu vazifesi görmektedir. Orada, her gün Hitler, kurmaylar toplantısına başkanlık ederdi. Sol tarafa bir kapı açılır ki, buradan içeriye girince üst üste altı oda vardır. Bu odalar Hitler ile Eva Braun'un özel dairelerini teşkil eder. Eva Braun için bir salon, bir yatak odası, bir banyo dairesi, bir tuvalet kabini vardır. Hitler ise bir yatak odası ile bir çalışma odasına sahiptir. Altıncı oda, bir çeşit bekleme odasıdır. Yine solda iki kapı vardır ki, birisi küçük bir oyun odasına açılır, öteki kapıdan ise, köpeğin odasına girilir. Oyun odası küçük toplantılara tahsis edilir. Köpek odasında, Führer'i korumakla görevli dedektifler oturur. Koridorun sağında doktorlara ait odalar, bir de hasta bakıcı odası vardır. Yine koridorun ucunda bir küçük bekleme yeri gardrop işini görür. Oradan ötede, dört beton kat inildikten sonra, şanselöri bahçesine çıkılır. Bu kapı kurtarma kapısıdır.

Şimdi tekrar, madalyonun öbür yüzü dediğimiz "Hitler ölmüştür" sonucuna varan hususları incelemeye devam edelim:

1963 yılı 17 Nisan'ında, yani olaydan on sekiz yıl sonra, Profesör John Erikson ile Cornelius Ryan, Mareşal Vasil Şokolosky'e şunu söyletmişlerdir: "Hitler ile Eva Barun'un cesetleri, Sovyet birlikleri tarafından mezarlarından çıkarılmışlardır." Tarih Mayıs 1945.

Bir sene sonra, yani 1964'te Mareşal Jukov -ki Hitler'in sığınağını ele geçiren birliğin kumandanıdır- savaş hatıralarını yayınlamıştır. Bu hatıralarda Jukov şöyle yazmıştır:

"Sekizinci ordu birlikleri Şanselörinin avlusuna girdikleri zaman, dumanlar içinde bir halı görmüşlerdir. Bu halıda Hitler'in yanmış cesedi vardı." Tarih 2 Mayıs 1945'dir.

Bir de Almanlar'ın Der Spiegel gazetesinin muhabiri vardır; adı Erich Kuby. Bu muhabir, Sovyet Yarbayı Klimenko ile konuşmuştur.

Klimenko, yüksek kumandanlık tarafından Adolf Hitler ile çevresindekileri aramaya memur edilen komando birliklerinin kumandanıdır. Klimenko, Hitler'in cesedini kendisinin bulduğunu söylemiştir. Belirttiği tarih ise 4 Mayıs 1945'tir.

Bütün bu beyanlardan sonra ortaya çıkan şu oluyor: "Hitler, sığınağında 30 Nisan 1945'te ölmüştür. Naaşı kötü bir şekilde yakılmış, kül haline getirilmiş, bir bombanın açtığı çukurda mezar şekline konularak gömülmüştür. Mezar ve ceset, oraya az zaman sonra gelen Sovyet birliklerince bulunmuştur. Sovyetler'in adlî tabipleri tarafından yapılan otopsi sonunda, bu cesedin Hitler'e ait olduğu anlaşılmıştır."

HİTLER NASIL ÖLDÜ?

Sığınağın içindeki Adolf Hitler, sonuna kadar ümidini yitirmemiştir. O, Alman zaferine inanmaya devam ederken, Ruslar Berlin'i çepeçevre kuşatıyorlardı. Sovyet askerleri başkentin dörtte üçünü işgal ettikleri anlarda, Hitler hâlâ Wenck'i imdada çağırıyordu. Wenck gelecek, düşmanı kendi ülkesine kadar kovalayacaktı. Ortada yalnız Adolf Hitler'in hayalleri kalmıştı. Oysa gerçek, apaçık ortadaydı. Ama o, yine de yenildiğini kabul etmiyordu.

Bu sırada bir mesaj geldi. Wenck ordusunun artık mevcut olmadığı bildiriliyordu.

Führer susmuştu. Odasına çekildi. O uzaklaşırken, General Krebs, Bormann, Goebbels arkasından bakmışlardı. Führer'in boğazı sanki tıkalı gibiydi.

28 Nisan'da, gece yarısından az önce Hitler, Eva Braun'un eniştesi Fegelein'i kurşuna dizmişti. Adamın tek suçu, yaşamak istemesiydi. Sığınaktan çıkıp gitmek istemişti.

Bunun üzerinden üç çeyrek saat geçti. Saat gece yarısından sonrayı gösteriyor; 29 Nisan başlıyor ve Hitler, Eva Braun ile nikâhlanıyordu.

Bundan sonra geçen zaman zarfında Führer, sekreterlerden biri olan Bayan Zunge'ye vasiyetnamesini dikte ettirmiştir: "Önümüzdeki asırlarda, şehirlerimizin harabeleri, kurbanımızın gerçek mesulleri olan uluslararası Yahudiliğe karşı nefreti muhafaza ve iade edecek."

Kendisi, beyan ettiğine göre, savaş istememişti.

Bu sırada içeriye dostları giriyor, nikâh tebriklerinde bulunuyorlardı. Bu anlarda Hitler dikte ettiği metni kesiyor, duruyordu. İşte o şimdi evli bir adamdı. Arka arkaya şampanyalar açıldı. Führer'in özel hizmetinde görevli olan Linge şöyle anlatmıştır: "Her gelen Eva'yı tebrik etti. Şampanya kadehleri arasında Eva, durumdaki vehameti unutur gibi olmuştu. Hitler'e gelince, o hayli donuk görünüyordu. Zihnen orada değildi. Ayrılacakları zaman Hitler şöyle konuştu: "Nastional Sosyalizm öldü. Partiyi kaybettik. Şimdi geriye yapılacak tek iş kalıyor: Haysiyetmizle ölmeliyiz!'"

Hitler'in sesi sakindi...

Sığınağın bütün sakinleri, Hitler'in 28 Nisan'ı 29 Nisan'a bağlayan o gece öleceğine ihtimal verdiler. Ama Hitler 29 Nisan sabahı sağdı, ayaktaydı.

Daha sonraları, Berlin'de Fransız hükümeti istihbarat şefi Michel Beauquey ve Berlin'deki Fransız mahkemesi başkanı Victor Ziegelmeyer "30 Nisan'daki Kayıp Adam" adlı bir eser yayınlamışlardır. Bu kitapta yazarlar, sığınakta oturan Hitler yakınlarının 29 Nisan gününü bekleyişle geçirdiklerini belirtmektedirler. Oysa, bu yeraltı hapishanesindeki hayat akışında hiçbir değişiklik olmamıştı. Küçük memurlar yedekleri hazırlıyor, makinede yazı yazıyor, bütün işleri kontrol ediyorlardı.

29 Nisan akşamı Hitler, sığınakta bulunan bütün kadınları yanına çağırdı. Bunlar oda hizmetçileri, aşçılar ve sekreterlerdi. Onları yemek salonunda toplamıştı. Kadınlarla görüşmesi yanında birkaç subay bulunduğu halde 30 Nisan günü saat 14:00 sıralarında oldu.

Acaba onlardan taziye mi bekleniyordu? Her birinin elini birer birer sıktı. İngiliz istihbaratçısı Prof. Trevor Roper'e göre Hitler o anda çok dalgındı. Gözleri biraz dışarı fırlamış gibiydi.

Gözlerinin içinde damlalar titreşiyordu. Tüm bu detayları sağ kalanlar anlatmıştı.

Odada bulunanlardan bazıları ona bir şeyler söylemek istedi ama o cevap vermedi ya da anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Sonra hepsi çekildi ve Hitler yalnız kaldı.

Hizmetkârı Linge şöyle demiştir: "Son gecesini ayakta geçirdi. Sığınak içinde, odası ile konferans salonu ve benim odam arasında gitti geldi."

Yine Linge'nin anlattığına göre sabah saat altıda Hitler, Bormann'ın sekreteri Krüger'i çağırdı ve "Zehri Blondi üstünde deneyin." emrini verdi. Blondi, onun sevgili Alman çoban köpeğiydi. Kruger, içinde siyanür kapsülü bulunan bir et parçasını köpeğe verdi. Köpek eti yedi ve sonra kaskatı gerildi; ölmüştü. Ancak başka tanıklar Blondi'nin 29 Nisan öğleden sonra diğer iki köpekle birlikte öldürüldüğünü söylüyorlar.

Hitler, odasına döndü.

30 Nisan sabahı Hitler saat ona doğru göründü; yepyeni bir üniforma giymişti. Elbisesinin üstündeki altın parti rozeti parlıyor, demir haç nişanı ile 1914-1918 yıllarının madalyası bulunuyordu.

Oturdu, öğle yemeğinde karısı Eva Braun'la birlikte bir şeyler yedi. Yemekten sonra Führer dairesinden çıktı; vedalaşacaktı. Linge: "Mesai arkadaşlarının en yüksek rütbelisinden en mütevazı hizmetkâra kadar hepimiz oradaydık. Führer, Borman ve Göebbels ile kısa bir süre konuştu." diyor.

Lenge'ye göre az sonra Borman, orada bulunan bir tanık tarafından öldürülecektir. Goebbels, karısı ve çocukları ile birlikte intihar edecektir. Linge şöyle devam ediyor:

"Hitler, bayan Göbbels'in önünde durdu. Onu, kocası ve kendisi ölmeden önce altı çocuğunu öldürmeye karar verdiği için tebrik etti. Göğsündeki parti rozetini çıkardı, kadının elbise-

sinin üstüne iğneledi, sonra ona iki kolu ile sarıldı ve kucaklaştı. O anda herkes, heyecanların en büyüğünü duymuştu. Bana: 'Elveda Linge.' dedi. "Dünyada beni, sizden iyi tanıyan belki yoktur. 1935'ten beri bir gölge gibi yanımda çalıştınız. Sizin yaşamanızı isterim. Ama, benim hakkımda neler söyleyecekler! Beni en şerli adam gibi gösterecekler, öyle anlatacaklar. Savaştan galip çıkanlar, insafsız olacaklar; o hatırayı şerefsiz hale getirebilmek için her şeye başvuracaklar. Ama bu kasırga geçecektir. Birkaç kuşak sonra bana hak verilecek..."

Linge, ölüme giden efendisini son bir defa sağ elini kaldırarak selâmladı. Sonra Eva Braun yaklaştı Linge'nin yanına: "Elveda Linge! Bütün geçmiş hizmetlerinize teşekkürler ederim. " dedi.

Kadının benzi uçuklaşmış, hatta sararmıştı. Şöyle devam etti:

"Sizden bir lütufta daha bulunmanızı rica edeceğim. Buradan çıktığınızda, şayet kız kardeşimle görüşebilirseniz, kocasının kurşuna dizildiğini sakın söylemeyin ona... Kocasını Ruslar'ın öldürdüğünü söyleyiniz."

Linge söz verdi. Hitler ve eşi dairelerinde çekildiler. Bundan sonrasını yine oda hizmetçisi Linge şöyle anlatmıştır:

"Onların odasına iki tabanca bırakmıştım. Tabancaları kendim şarjörledim. Böyle yapmam için bizzat Führer'den emir almıştım. Tabancalardan biri 7.65'lik bir Walter'di. Bu modeli polisler kullanır. Öteki tabanca 6.35 kalibrelikti ve Eva Braun tarafından kullanılacaktı. Yahut da büyük tabanca iyi işlemezse, küçük yedek olarak kullanılacaktı. Zamanı geldi. Birden bir silâh sesi duyduk. O anda saat 15.35'i gösteriyordu. Bundan sonra silâh sesi duymadık. On beş dakika bekledim. Emin olduktan sonra odaya girdim. Führer, divanın üstünde oturmuş vaziyetteydi. Sağ şakağına 7.65'lik tabanca ile bir kurşun sıkmıştı. Bu kurşun, daha sonraları rivayet edildiği gibi ağzına sıkılmış değildir. Ta-

banca yere, ayakları önüne düşmüştü. Akan kan, halı üstünde küçük bir dere meydana getirmişti. Onun yanında uzun kanape üstünde Eva Braun yatıyordu. O, zehir almayı tercih etmişti."

Ancak eski bir Sovyet subayı olan Rus yazar Lew Bezymenski'nin eserinde iddia ettiğine göre, olay böyle cereyan etmemiştir. Bezymenski, bir Sovyet gizli istihbarat servisi subayıdır. Berlin'e ilk girenler arasındadır. Bu yazar, Hitler'in ölümü ile ilgili eserinde birçok belge yayınlamakta ve olayların hem stratejik, hem politik izahatını, düşünce ve duygularına göre yapmaktadır.

Bezymenski'ye göre olay şöyle gerçekleşmiştir: Hitler asla tabanca kullanmamıştır. O da, Eva Braun da siyanur ampulleriyle intihar etmişlerdir. Gerçi tabanca patlamamış değildir; fakat bu tabancayı Hitler değil, oda hizmetçisi Linge kullanmıştır. Linge, efendisinden aldığı emir üzerine bir süre odaya sonra girmiş, Hitler ile Eva Braun'u zehirlenmiş ve ölmüş bir halde görmüş, yine evvelce efendisinden aldığı emire uyarak, onun şakağına kurşunu sıkmıştır.

Bunları anlattıktan sonra Bezymenski'nin ima ettiği hüküm şudur: Hitler kendi şakağına kurşun sıkacak derecede bir iradeye sahip değildi ama bir şövalye gibi ölmek istiyordu. Zehiri tercih ettiğinin bilinmesine râzı değildi.

Sovyetler'in askerî adlî tabipleri tarafından yapılan otopsi sonuçlarını belirten zabıtlar da, Hitler ve Eva Braun'un cesetlerinden acı bir badem kokusu duyduklarını belirtmektedir. Bunun delâlet ettiği mânâ, ikisinin de siyanür aldığıdır. Şu ihtimal de akla getirilmiş, fakat reddedilmiştir: "Acaba Hitler önce zehri aldı, sonra tabanca mı kullandı? "

Uzmanlar bunu kabul etmiyorlar. Çünkü siyanürün tesiri dehşet verici ve süratlidir. Derhal öldürmektedir.

Şimdi yine, oda hizmetçisi Linge ile şoför Kempka'nın ifadelerine bakalım: Şoför Kempka sığınağa geldiğinde olanı biteni

görüyor. Görüyor ki Axmann, cesetlere bakakalmış, düşünmektedir. Axmann, Hitler Gençliği şefidir. Şoför sonra Linge ile doktor Stumpfegger'i görüyor. Doktor sığınakta görevlidir. Linge ile doktor, Führer'in naaşını bir örtüye sarmışlardır. Yaralı ve kanlı başı saklıyor, görünmesini istemiyorlardı. İkisi cesedi kaldırıp taşıdılar. Bir de Bormann var. O da Eva Braun'un naaşını kollarına almış taşıyor. Eva'nın üstünde siyah elbise var. Ayağında, bir gün önce evlilik töreninde giydiği karaca derisinden ayakkabılar var. Linge: "Sığınağın zırhlı kapısına çıkan kırk basamağı yavaş yavaş bitirdim." demektedir. O anda şoför Kempka, Eva Braun'un Bormann'dan nefret ettiğini hatırlamıştır. Oysa, işte şimdi Bormann, Eva'yı kollarında taşımaktadır! Şoför ansızın müdahale ediyor; yaver Gueusehe'ye: "Sen Führer'le meşgul ol, ben Eva'ya bakayım." diyor.

Doktor Stumpfegger ile Linge, sığınağın zırlı kapısını aşarak Şanselöri'nin bahçesine vardıkları zaman, cehennem kapısından girdiklerini sanıyorlar. Onlara göre bir bombalama hiçbir zaman bu şiddette olmamıştır. Bu bir demir ve ateş tufanıdır. Stumpfegger ile Linge, Adolf Hitler'in cesedini zırhlı kapının üç metre ilerisine bıraktıktan sonra, hemen geri dönüyor, kendilerini sığınağın içine atıyorlar.

Guensche ile Kempka'ya gelince; onlar da Eva'nın cesedini Hitler'inkinin yanına koyuyorlar. Kempka ile yanındakiler, hemen benzin bidonlarını iki ceset üstüne boşaltıveriyorlar. Bu arada Linge bir kâğıt parçasını benzine buluyor ve üstlerine benzin dökülmüş cesetlere atıyor. İki-üç metre boyunda muazzam alevler yükselmeye başlıyor. Cesetler yanmakta, Nâzi ileri gelenleri da Nazi selamı vererek dimdik selâmlamaktadırlar. Sonra sığınağa çekiliyorlar. Bunlardan biri, az sonra cesetlerin yanmaya devam ettiğini gördüğünü söylemiştir. Bu görgü şahidi bir S.S olan Erich Mansfield adında bir muhafızdır. Hatta, ara sıra sığınaktan

adamlar çıkmakta ve ateşin devamı için cesetler üstüne benzin dökmektedirler. Muhafız, nöbeti sona erince yerini alacak olan S.S. Karnau ile birlikte gidip cesetlerin yanışını seyretmiştir. Söylediğine göre, Hitler'in vücudunun alt kısmı tamamen yanmıştı. Bir saat sonra Mansfield cesetleri yeniden görmüştür. "Yine yanıyorlardı, fakat hiç alev yok gibiydi." diyor.

Cesetleri ateşe vermesinden sonra Bormann'ın sekreteri Kruger gelir, oda hizmetçisi Linge'yi bulur. Linge buna kendisinin cesetleri tutuşturmasından "Bir saat sonra" diyor ama daha çok zaman geçtiği muhakkak. Krüger, patronu Bormann'a: "Cesetlerin yanışı başarılı olmadı." diyor ve şunları ekliyor: "Hitler'in yalnızca başı yok olmuş. Dökülen benzini örtü ile toprak emmiş!"

Bu durum karşısında Hitler ile Eva'nın naaşlarını toprağa gömmeyi Linge kararlaştırıyor, emrediyor. Bu konuda Linge, Gleit komando üyelerinden birine şöyle diyor: "Cesetlerin yanında bombaların açtığı büyük bir çukur var. Onu kullanın, oraya gömün."

Bu hususta Mansfeld ve Karnau'da konuşmuşlardır. Mansfeld, 30 Nisan günü gece yarısından az önce, kuledeki nöbetine girmişti. Rus bombaları hiç durmadan yağıyordu. Gök kıpkızıldı. Bu kızıllığın sebebi, şehirde çıkan yangınlardı. Mansfeld, o arada bir bomba çukurunun dolduğunu, cesetlerin de ortadan yok olduğunu farkeder. Bunun üzerine çukurun bir mezar haline sokulduğuna hükmeder. Zira bombaların açtığı çukurlar dikdörtgen şeklinde muntazam çukurlar değildir. Ayrıca o bombalar, toprağı bu kadar muntazam şekilde bir tarafa yığamazdı. Karnau'ya gelince, arkadaşlarından birinin kendisine şöyle dediğini naklediyor: "Subayların hiçbiri Führer'in cesedi ile ilgilenmiyor, hiçbiri ne olduğunu merak etmiyor. Nerede olduğunu ben biliyorum. Bununla da övünüyorum."

Hitler'in ölümünün üstünden yıllar geçti ve Sovyet Rusya'da Stalin ölünceye kadar bu esrar böylece kaldı. Stalin öldükten sonra diller biraz olsun çözüldü.

1965 yılının başlarında, Almanya'da yayınlanan ünlü Der Spiegel dergisi yazarlarından Erich Kuby, Sovyet Asker Klimenko'yu konuşturmuştu. Yarbay Klimenko, 1945'te Hitler ve etrafındakileri aramaya memur edilen komando birliğinin kumandanıdır. Klimenko, Hitler'in cesedini bulmuştur. Şanselöri'ye, Klimenko ve birliğinin girişleri 4 Mayıs 1945 günüdür. Verilen bilgiye, tutulan zabıtlara göre Hitler 30 Nisan 1945'te sığınağında ölmüştür. Yakılan, ancak kötü yanmış olan Hitler'in cesedi daha sonra bir bombanın açtığı çukuru mezar haline getirilerek içine konmuştur. Sovyet Birlikleri tarafından az zaman sonra Şanselöri önündeki bu çukur bulunmuştur. Sovyet askerî adli tabipleri ceset üzerinde otopsi yapmışlar ve otopsi neticesinde cesedin Hitler'e ait olduğunu belirtilmiştir.

Stalin öldükten, diller çözüldükten sonra bile Sovyet Rusya'da her gerçeğin ifade edilmesi uygun olmuyordu. Meselâ, eski asker yeni yazar Bezymenski, eserinde Hitler'in öldüğünü ispatlıyor da, o zamana kadar bu gerçeğin niçin saklı tutulduğunu ve Stalin, Zukov ve Tuğgeneral Berzarin'in hangi sebeple "Hitler sağdır" dediklerini belirtmiyor.

Ruslar, sahte Çar Dimitri hikâyesini herkesten iyi bilirler. Çar Dimitri'nin kendisi olduğunu iddia eden bir sahtekar Rus tarihine geçmiştir. Bezymenski, bunu düşünüyor olmalıdır. Düşünmüş çünkü nasıl olsa bir gün bir adam çıkacak "Hitler benim!" diyecekti. Böyle bir sahtecilik Rus makamları elindeki belgelerle anında önlenir. Anlaşılan Stalin, Zukov, Berzanin, bu sebeple, o belge ve delilleri saklı tutmuşlar ve ayrıca Hitler'in sağ olduğunu söylemişlerdir. Ancak, Bezymenski'nin ileri sürdüğü bu saklama sebebi, bir okuyucu için asla makbul bir sebep değildir.

Hitler'e ait belge ve deliller gözden geçirilirken üzerinde fazla durulmamış bir olaya da işaret etmek yerinde olur.

Bir taraftan Hitler'in 30 Nisan 1945'te öldüğü, Sovyet Birlikleri'nin 2 Mayıs'ta girdikleri Berlin'de, Şanselöri'de, sığınağın üç metre ilerisindeki mezar şekline sokulmuş bir çukurdan Hitler ile Eva Braun'un cesetlerinin çıkarıldığı zabıtlarla tasdik edilmiş bulunurken, bir yandan da 1946 Ocak ayında bir başka olay cereyan etmiştir. Bu olayı anlatan bir Fransız subayıdır. Fransız Subayı Rathenau, bu olayı yakın tarih yazarı Alain Denaux'ya anlatmıştır. Olay önemli görünmektedir şöyledir ve şöyledir: Tarih 17 Ocak 1946. Berlin'de kontrol heyeti var. Bu heyette Fransızlar da bulunuyor. Sovyet işgal makamlarından Fransızlar'ın bu heyetteki kurmay karargâhına telefon ediliyor. İstenilen şu: Öğle vakti, saat on iki de, Berlin'de, Reich Şanselörisi önünde buluşmak üzere bir Fransız temsilcisi subayının gönderilmesi.

Bu gibi dâvetlere kurmay heyetleri sık sık muhatap olmakta ve herhangi bir subay gönderilmektedir. Bu defa Fransız karargâhından teğmen Rathneau memur ediliyor. Ruslar, Fransız teğmeni, şanselörinin bahçelerinde dolaştırıyorlar. Adam buna biraz hayret ediyor. Fransızı karşılayan Rus subayı Amerikalılarla İngilizler'in de dâvet edildiklerini belirtiyor Rathneau'ya. Bu sebeple yarım saat bekleniyor ama gelen olmuyor. Bunun üzerine Sovyet subayı, Fransız subayını şanselöriye yalnız olarak götürüyor. Bu arada, bu görevin gizli olduğunu da belirtiyor. Öyle ki, Rathneau meraklanmaya başlamıştır. Devamını şöyle anlatıyor:

"Parkı geçtikten sonra, Şanselöri sığınağı kapısı önüne geldik. Bu kapının yarısı topraktan aşağıdadır. Sığınağın kapısı açıktı. Solda, duvara paralel durumda çukurlar vardı. Bu çukurlar doldurulmuştu. Doldurma çalışmasını, ellerinde kürek ve kazmalar olan Alman esirler yapıyordu. Bunlara, Almanca konuşan bir Soyvet teğmeni emir veriyordu. Kapatılmış iki çukur yer-

den yükselen siyahlıklara tam karşı noktaları teşkil ediyorlardı. Bu siyahlıklar yer içinde yakılmış yağlı bir maddenin izleri olmalıydı. Bu izleri alevler bırakmıştı. Orada hazır bulunanlar içinde birçok Sovyet subay ve hekimi ile Alman esirler vardı. Esirlerden bir tanesi apoletleri sökülmüş bir subaydı. Adı Lucke olarak tanıtıldı. Lucke, Hitler'in eski muhafız birliğine mensuptu. Bir diğer esir sivil kıyafetliydi. Bunun da adı da Doktor Zunge'ydi. Onun yanında kumandan Pfluz adında bir S.S. subayı vardı. Bu da Hitler Şanselörisi'ne yöneticilerden biriymiş. Saat 13.15'te çalışmalar yeniden başladı. Lucke geri kalanlara bazı izahatlar veriyor, bazı noktaları gösteriyordu. Yirmi dakika sonra, askerlerin elinden âletleri alındı. Bundan sonrasını, toprağı elleriyle kazarak yapacaklardı. Yerin bir metre on santimetre altından itibaren, kararmış ölüler gözükmeye başladı. Bu ölüler toprağın rutubetini içmişlerdi. Kapının beş-altı metre ötesindeki çukurdan önce bir ceset çıkarıldı. Vücut yanmış ve kıvrılarak kapanmıştı. Hekimler bu kıvrılmış cesedi incelediler. Bir fotoğrafçı resimler çekti. Bu, bir kadın cesediydi. Bundan sonra ikinci cesetle meşgul olundu. Bunun yeri, kapıya daha yakındı. Bu vücut içine kapanmış, kıvrılmış değildi. Dümdüz yatıyordu. Ayrıca kalıntılar görünür şekilde ve ileri derecede parçalamış, ayrılmıştı. Bazı kemikler çıplaktı, etsizdi, sarı ve turuncu renkteydi. Ağız yarı açık duruyordu, fakat içi toprak doluydu. Kafatasının üst kısmı yoktu. Hekimler, bu vücudun bir erkeğe ait olduğunu beyan ettiler. Doktor Znuge adındaki dişçi, cesede yaklaştı. Ağzı topraklardan temizledi. Sonra cebinden bir karton çıkardı, dişlerin resmi ile, önünde duran cesedin çenesini kıyasladı. Zunge'nin yüz hatları ve yüz hareketlerine bakılırsa, inceleme olumlu sonuç vermişti. Bunun üzerine Yarbay Rykov, en ufak bir şüpheye mahal olmaksızın, şu anda Hitler'in cesedi karşısında bulunduğumuzu söyledi. Kadının cesedine gelince, bunun da Eva Braun'a ait olduğuna

hükmedildi; fakat dişçi kesin bir şey söyleyememişti. Çünkü kendisinde Eva Braun'un diş ölçüleri yoktu. Ayrıca o anda hiçbir belgeye sahip değildi."

Bundan sonra vücutların filmi çekilmeye başlanır ve bir Rus subayı, Fransız teğmeni Rathneau'yu oradan alıp götürür. Rus subayı, Fransız subayına gayet nâzik bir dil ve incelikle: "Herhalde, gününü boşuna geçirmiş sayılmayacağını" belirtir.

Bu hâdise hayli düşündürücüdür. Fransız teğmeni Rathneau'nun anlattıkları ve ölümünden sonra da evinde belgeler arasında çıkan bu olaya dair yazılar, Hitler'in öldüğünü, cesedinin topraktan çıkarıldığını ifade ediyor ama Ruslar'ın sonradan ortaya koydukları zabıtlara pek uymuyor.

Ruslar, cesetlerin Mayıs 1945'te bulunup çıkarıldığını belirtiyorlar. Rathneau, kendisinin 17 Ocak 1946'da çağırıldığını, kendisine Hitler'in cesedi olarak tanımlanan bir ceset gösterildiğini anlatıyor.

Ayrıca, Rathneau'dan rapor almış olan Fransız makamları bu konuda o günden bu yana hiçbir açıklama yapma zorunluğunu duymamışlardır. Tuhaf bir olay da, İngilizler ile Amerikalılar'ın o gün dâvet edildikleri halde gelmeyişleri.

Eldeki bilgilere göre, Amerikan, İngiliz ve Fransız istihbarat teşkilâtları incelemeleri bitirmiş bulunuyor, hepsi de Hitler'in öldüğüne hükmediyorlardı zaten. Bunu, Moskova da bildirmişti.

Belki de 1946 Ocak ayında Ruslar, Hitler'in öldüğünü delilleri ile ortaya koymuyorlardı ama dünya kamuoyuna açıklanma eğilimi gösteren "Hitler sağdır" uydurmasının da inandırıcı bir hâl almasını istiyorlardı. Zira böyle bir kanaat Almanları tekrar tehlikeli bir hâle sokardı. Belki de bunun için Fransızlardan bir temsilci çağırıp böyle bir senaryoyu uygulamışlardır.

Bir de şu sorunun cevabını arayalım: "Kimdir bu Doktor Junge?" Bu cevabı ne yapsak bulamayacağız. Çünkü Hitler'in

doktorları arasında, Doktor Junge adında biri yoktur. Hitler'in dişçisi Blaschke adında biridir. Asistanı ise Doktor Bruck'dur. Hitler'in dişleri ile meşgul olmuş üç doktor daha vardır ve bunlar arasında Jung adında bir kimse mevcut değildir.

Fransız teğmeni Rathneau'ya gelince, böyle bir asker vardır ve hatta yakın tarih yazarı Alain Decaux'ya, daha önce de belirttiğimiz gibi bunları anlatmıştır. Decaux, bu askere son derece itimat etmektedir. Henri Rathneau adındaki Fransız subayı, 1944'te Paris'e giren Leclere tanklarına kumanda eden teğmenlerden biridir ve ülkesinde bir savaş ve direniş kahramanı olarak tanınmaktadır.

Öncelikle, Sovyetler'in Hitler'i yaşıyor göstermek suretiyle başvurdukları aldatma ve yanıltma oyununun bir dereceye kadar anlamak mümkün.

Stalin 1945 yılında Faşizm ile savaşa devam etme taraflısıydı ve müttefiklerin de kendisini izlemelerini istiyordu. Hitler'i sağ göstermek suretiyle, tehlikenin henüz geçmediğini anlatmış oluyor, alarm düdüklerinin ötmeye devam etmesini istiyordu.

Stalin, "Hitler sağdır" deyince, her Sovyet vatandaşı da ister istemez "Hitler sağdır" derdi. Ayrıca Ruslar, Hitler'in öldüğünü yakinen bilen Doktor Kunz, Eritz Echmann ve Kâte Heusemann gibi kişileri Rusya'ya sevketmiş, orada on yıl tutmuşlardır.

Fakat gün geldi, Sovyetler kendi yalanlarına esir düştü. O yalanın kapanı onları kıstırmıştı. Bir türlü "Hitler öldü" haberi çıkmıyor, buna karşılık çeşitli rivâyetler, onu sağ ve kaçmış olarak anlatmak istiyordu.

Ruslar, Hitler'in öldüğünü saklamayı düşündükleri zaman içinde, belki de böyle rivâyetlerin güç tekzip edilir bir hal doğurabileceğini önceden kestirmiş ve her ihtimale karşı "çok gizli" kaydıyla, Fransızlara bir senaryo tertip ederek, topraktan Hitler'in ölüsünü çıkardıklarını tescil ettirmek istemişlerdir. Teğ-

men Rathenau'nun gördükleri de belki bu oyundur ve muhtemeldir ki, kim olduğu bilinmeyen Doktor Junge'nin "Bu Hitler'dir" demesine rağmen, topraktan çıkarılan ceset Hitler'in cesedi değildir. Çünkü, şimdi yayınladıkları zabıt belgelerine göre Ruslar, Hitler'i 4 Mayıs 1945'te çukurdan çıkardıklarını, hatta sonra da otopsiyi müteakip yaktıklarını ifade etmektedirler.

İNGİLİZLER'İN ARAŞTIRMASI

Daha önce, İngiliz hükümetini Hitler'in ölümü hakkında en güvendiği adamlardan birine araştırma yaptırdığını belirtmiş, bu kişinin Profesör Trevor Roper olduğuna da işaret etmiştik.

İkinci Dünya Savaşı biter bitmez, müttefikler arasında görüş ve davranış farkları belirmişti. Sovyetler, kendi ellerine geçen her şeyi olağanüstü bir gizliliğe tâbi tutuyorlardı. Bu bakımdan İngiliz araştırmacı, her istediğini sorguya çekememiş, dolayısıyla her bilgiye ulaşamamıştır. Profesör Trevor'un Stalinci makamların kendisine verecekleri bilgilere pek güveni yoktu. Bunlarla hadisenin lâyıkıyla aydınlanacağını sanmıyordu. Ruslar, günler boyunca ortaya bir sahte Hitler cesedi koymuşlardı. Ayrıca Hitler'in not defterini, onun iskemlesi üstünde beş ay süre ile bırakmışlardı. O halde şanselöri bahçesinde ya da mahzenlerinde Hitler'in naaşını bulmak için mümkün olmasındı? Üstelik Stalin, Postdam'da Truman'ı selâmlarken, Hitler'in hayatta olduğunu belirtiyordu. Bütün bunlar Hitler'in ölmediğini imâ eden hallerdi ki, Ruslar bunları maksatlı yapıyorlardı. İngilizleri, Hitler'i kendi işgal bölgelerinde veya Berlin'de saklamakla itham eden Rus politikasından elbette ki Hitler'i ölü gösterme jesti beklenemezdi. Not defteri ortada duruyor, fakat Hitler bulunamıyordu. Demek kaçmıştı! Ruslar'ın ilk aylarda yarattıkları durum böyleydi.

Fakat İngiliz araştırmacı Profesör Trevor'un kesin bir kanısı vardı: Ona göre Hitler kesinlikle ölmüştü. 30 Nisan 1945 günü,

saat 15 ile 15.30 arasında, karısı Eva Braun ile birlikte intihar etmişti.

Trevor Roper, bu kanısını kitabında şöyle ifade ediyor: "Hitler'in son arzusu gerçekleşti; Hitler kendini tatmin etti. Busento'nun yatağında gizlice defnedilen Alaric gibi, insanlığın modern âfeti de artık her türlü keşfin ötesinde emniyettedir.."

Ruslar'ın, Sovyet Rusya'ya alıp götürdükleri önemli Almanlar vardır ki, bunlar şanselöri bahçesinde Hitler'in yakılışının görgü şahitleridirler. Bu insanlar on yıllık bir esaret hayatından sonra, Rusya'dan Almanya'ya döndüler. Profesör Trevor Roper'in bulduğu neticeleri, bu insanlar aynen teyit etmişlerdir.

1945 yılında bir Alman mahkemesi, kırktan fazla şahit dinledikten sonra, Hitler'in öldüğüne resmen hükmetmiştir. Bundan sonra yakın tarih yazarları ile gazeteciler de 1965 yılına kadar Trevor Roper'in vardığı neticeleri kabul etmişlerdir. Yalnız 1965'te Alman dergisi Der Spiegel'in yazarı Erich Kuby yeniden araştırmaya başlamıştır. Yazar, kendinden önce soruşturmayı yürütmüş olan Profesör Trevor Roper'in tersine çok bol belgelerden ve Sovyet şahitlerinden faydalanarak araştırmıştır. İlk şahit, önemli dökümanlar da ortaya koymak suretiyle, tabanca ile intihar olayına ihtimal vermemiş, bunu reddetmiştir. Reddetmiştir ama o da Hitler'in nasıl öldüğünü ispatlayamamıştır. Neticede Kuby şu hükme varmıştır: "Dünyada en çok resmi çıkan adam, bir meçhule doğru, meçhul şekilde yok olmuştur."

Bundan sonra Soyvet askeri ve yazarı Lew Bezymenski'ni eseri gelmektedir. Bu eserinde Bezymenski, Hitler'in ölümüne dair tutulan zabıt belgelerini ve çeşitli fotoğrafları çok kuvvetli deliller halinde yayınlamaktadır.

Bu eser hakkında İskandinavyalı yakın tarihçi Henz Jonssen bir kısa etüd yazmıştır. Jonssen şöyle diyor:

"Sovyet gazeteci ve tarihçi Lew Aleksandroviç Bezymenski, nihayet bizlere, deliller zincirinin son halkasını vermiş bulunuyor. Bu son halka, Hitler'in cesedi üstünde yapılan otopsi zaptıdır."

Şimdi Hitler'in hayatı, bir kitap gibi önümüzdedir. Doğuşu, askerlik dosyası, Alman vatandaşlığı, şahsi vasiyetnamesi ve adli tıp incelemesine kadar... Bu son belgenin, yani adlî tıp incelemesinin itirazlara uğrayacağına şüphe yoktur; uğrasa, buna şaşmamak gerekir. Özellikle bu itiraz, "Führer'in kahramanca ölümü" ile ilgilenen kimselerden, ayrıca Soyvet arşivlerinden çıkan her şeyi propaganda olarak tanımlayanlardan gelecektir. Gerçekten de Rus makamlarının, tarihi önemi olan bu belgeleri yayınlamak için neden yirmi üç yıl beklediklerini anlamak güçtür. Ama ne olursa olsun eski Naziler ile bazı siyasî kalpazanlar güç durumda kalmışlardır. Eski muharip Naziler, Führer'in bir kahraman gibi öldüğünü iddia etmek sebeplerinden, kalpazanlar da günün birinde Hitler'in külleri ya da kemiklerini gösterme imkânlarından mahrumdurlar.

Bezymenski'ye bakılırsa bu yirmi üç senelik saklayış şu sebeptendir: Bir gün adamın biri çıkar da kendisini bir mucize ile kurtulmuş Hitler olduğunu iddia edecek olursa, bu otopsi zaptı bu hileyi derhâl yalanlayacaktır. Bu gibi faraziyeler bir Sovyet vatandaşı için hayal mahsulü sayılmaz; zira Rusya tarihinde sahte çarlar, sahte prensler hiç de eksik değildir.

Bu vesikaların geç de olsa yayınlanması, sebepleri ne olursa olsun bir değer ifade etmektedir. Gerçi Stalin zamanında sahte otopsi vesikası tanzim etmek mümkün olmayan bir şey değildi. İmzaları bulunan doktorlar, Sovyet Rusya'nın en ünlü doktorlarından olmakla beraber, bu iddiaya rastlanacaktır. Ancak bu iddiaya itibar edecek olanlar, Bezymenski'nin söylediklerine değer vermek mecburiyetinde kalacaklardır.

Bezmenski, Sovyet makamlarının Hitler'in öldüğünü işaret etmek istedikleri takdirde bu belgeleri çoktan yayınlamak durumunda olduklarına işaret ediyor. Hitler'in öldüğüne kesinlikle inanmak gerekmektedir. Onun naaşını Sovyetler'in bulduğu da muhakkaktır. Zira Hitler'in kadın diş doktoru, Sovyetler'in talepleri üzerine birkaç defa Hitler'in dişlerini teşhis ettiğini belirtmiştir. Fakat, Alman diktatörünün başına bir kurşun yediği iddiasına aynı kesinlikle inanılamaz; zira, otopsi anında kafatasının arka kısmı mevcut değildi. Sonra herkes, kadın pilot Hanna Reitsch'in beyanları üzerine biliyor ki, Hitler, sığınağında geçirdiği son günler zarfında hemen herkese zehir kapsülü dağıtmıştır. Koyu bir Nazi olan Hanna Reitsch: "Her birimizde böyle bir kapsül bulunuyordu." diye yazmıştır.

Hitler'in kendini, Yedi Sene Savaşı esnasında Büyük Frederic rolünde gördüğünü bilenler de, Sovyet doktorlarının tespitini gayri tabii bulmayacaklardır. Bu tespit, artık klasikleşmiş olan tabanca ile intihar rivâyetine son verme niteliğinde olsa bile!

Bununla beraber, kahramanlık spekülatörlerine karşı Rus otoritelerin elindeki belgeleri neşreden yazarın tam mânâsıyla başarı kazanabileceği de şüphelidir. Bu belgeler savaş esirlerinin beyanlarına dayanıyor. Bu ifadeleri oda hizmetçileri, yaverler, muhafızlar, ellerine düştükleri Sovyet makamlarının sorgularında vermişlerdir. Bunları tarihçiler, ihtiyat kaydıyla karşılama durumundadırlar. Tarihçinin emin olabilmesi için, görgü şahidi olarak gösterilenlerin, esaretten kurtulduktan sonra aynı sözleri tekrarlaması ya da bu sözlerin başka şahitlerce teyidi gerekir.

Bundan sonra, yalnız Hitler biyografisinin son kısmını değil, fakat general Krebs hakkında edinilen bilgileri, keza eski propaganda Bakanı Joseph Goebbels hakkında toplanan istihbaratı düzenlemek gerekecektir.

Görgü şahitlerinin dramatik ifadelerine dayanarak Bezymenski'nin yazdıkları, Trevor Roper'in detaylı anlatışını, ayrıca yüzbaşı Boldt ile Hanna Reitsch'in söylediklerini, şanselöri bahsinde, genel çizgiler itibarıyla teyit etmektedir. Bu Wagnervari ilâhların güneş gibi batışlarını, bir özel kahramansız klâsik trajedi içerisinde göstermeye haiz bir sahneye koyuşundan başka bir şey değildir. Viyanalı psikolog Wilfried Daim, Berlin savaşını, Etzel Köyü'nün yanışını tasvir eden Hagen'in eserine benzetmiştir. Ateşler içindeki Berlin'de Hitler'in sonu, Ruslar tarafından çevrildiği zaman, Rusları Hunlar'a benzetmek suretiyle bu teşhisi getirmektedir. Bu teşbihte pek hata bulmamak gerekir. Zira bizzat nasyonal sosyalistler Nibelüngen efsanesiyle sarhoşturlar... Hitler ise, yok etme ve ölüm konularında daima acı bir zevk sahibi olarak görünmüştür.

Hitler, hiçbir alternatif şekli kabul etmezdi. Onun için tek ihtimal mevcuttu; ya bu, ya şu derdi. Ya dünyaya hükmetmek, yahut da mevcut olmamak; ya zafer ya ölüm. Topyekün savaşın mâkus karşılığı topyekün yok olmaydı. Bu eğilim, onun harekâtındaki ilk safhalardan itibaren kendini göstermiştir. 9 Kasım 1923'teki darbe başarılı olamayınca ilk defa olarak tabancaya müracaat etmiş, fakat Hanfta mâlikânesinde sâlim düşünenler, kendi hakkındaki tasavvurlarından döndürmüşlerdir. Hayret verici bir açıklık ve doğrulukla Alman milletine, başladığı savaşı, tek veya çift oyunu oynayan bir kumarbaz gibi götürdüğünü beyan etmiştir: Felgrau üniformasını da ancak zaferden sonra çıkaracağını söylemek ve "aksi halde, o kötü âkibeti yaşamam" demek suretiyle...

1 Eylül 1939'da Reischtag önünde konuşmuştur. Kitabından ve sözlüğünden teslim olma tabirini sildiği için, savaşı, Hitler gençliğinin son ferdine kadar götürecekti. Hitler, milletini şahsî felâketine, kıyasıya sürükleme emelini terketmemiştir.

Şayet, milletine beterin beterini getirmemek amacıyla Hitler intihar etmiş ve kumandayı başka birine bırakmış olsaydı, bu intiharın tarihî **mânâsı** olurdu. Ama Hitler, "Hayatımın en önemli kararını 1944 Kasım'ında almalı, Doğu Prusya'daki karargâhımı hiç terketmemeliydim" şeklindeki acıklı pişmanlığını ancak 1945 Nisan'ının son günlerinde ifade etmiştir. Ama bu cesareti kendinde hiç bulamadı. Ne 1944 sonbaharında, doğru Prusya üstüne yürürken, ne de ölümünden üç ay önce, Batılı müttefikler Normandiya'ya çıkarma yaptıkları zaman, esasen bu çıkarmanın savaşın sonucu üstünde etkili olacağını kendisi söylemiştir.

Daha 1941-1942 kışında Moskova önündeki yenilgiden sonra zaferi şüpheli görmüş, bu şüphe Stalingrad ve Tunus felâketlerinden sonra onda kanaat haline gelmiştir. Şayet savaş devam ettiyse, bunun sebebini, Brandeburg konağının yeni bir mucizesine bel bağlamasında aramak gerekir. Geobels, Başkan Roosevelt'in öldüğünü duyduğu zaman şampanya patlatmıştı. Carlyle'i okudukça, kaynak yönünden zengin kafası heyecan ve etki içinde kalıyordu: Çariçe'nin beklenmedik ölümü, büyük Frederic'i ümitsiz bir vaziyetten kurtarmış değil miydi?

Hitler'de Göbbels'in hayal gücü ile sürüklenmişti. Askere, savaşın ancak kader en büyük savaş suçlusunu yok ettiği zaman bir sonuca varacağını belirtiyordu.

Bezymenski, Hitler'in bir ümidi olduğunu, şimdiye kadar bilinmeyen bir protokolü göstererek iddia edebilir. Bu ümit, Batılı müttefiklerle Rusya arasındaki koalisyonun bir gün iflas edeceği ümididir. Bu düşünce Hitler'e 1943'te gelmiştir. Oysa bilememiş ve hiçbir zaman anlayamamıştır ki, Batılı müttefiklerle Rusya arasındaki ittifakın kaynağını yapan madde, bizzat kendisiydi. Çıkarları birbirine uymayan bu devletler, sırf ortada Hitler var diye birbirine sarılıyor, kuvvetleniyorlardı. Bezymenski'nin de belirttiği gibi, çekilmesi, yerini yumuşak bir rejime terketmesi,

böylece barış görüşmelerine yol açması, bunları kolaylaştırması gibi bir telkine iltifat etmeyi daima gereksiz saymıştır. Hiç kimsenin fikrine anlayış göstermemiş ve büyük devletlerle anlaşma ümidini besleyip durmuştur. Tercihan Batı ile anlaşmak isterdi, fakat mümkün görülse Doğu ile de anlaşırdı. Strateji olarak sadece köprü başlarını sayardı. Courlande derdi, Könisberg kalesi derdi, Breslau kalesi derdi, Kuzey direniş bölgesinden söz ederdi. Bu noktalar da kaybedilse, bunu Sovyetler Birliği'ne karşı, Anglo Saksonlarla Almanlar'ın birleşmesi sebebi olarak görürdü.

Gün geldi diplomatik ve askerî çarelerden medet umulamaz oldu. O zaman, kaderi kendindeki muazzam irade kuvveti ile zorlamaya başladı. Bu inadı ondaki bir kanaatle birleşiyor, o kanaatten kuvvet alıyordu. Bu inancı özellikle 20 Temmuz 1944'teki sukisatten kurtulunca büsbütün arttı: Tanrı onu, bir misyon ile görevlendirmişti!

Bu irade, hem onun hastalıklar ve yatıştırıcı ilaçlarla harap olan vücudunu, hem de Alman milletinin büyük bir kısmını son nefesine kadar ayakta tuttu. Ve bu manyetik kuvvet, onun ölümü ile yok oldu. Oysa o kuvvet, her çeşit düşünceyi iptal eden bir kuvvetti.

Son emirlerine tam olarak itaat bile edilmemiştir. Cesedi, verdiği emre göre, tanınacak hiçbir yanı kalmayacak şekilde yok edilecekti. Fakat edilmedi. Ama kumanda mevkiinde bulunduğu sürece, içlerinde generaller ve bakanlar da bulunan şerefli ve akıllı insanlar, akıl ile bağdaşmayacak davranışlara razı oldular. Bölük durumuna düşürülmüş tümenler sanki yeni bir Cannes Savaşı söz konusuymuş gibi, Berlin'i kurtarmaya sevkedildiler. Bir gençlik şefi görüldü ki, kendisine emanet edilmiş Alman gençlerini, sırf Hitler Başkent'ten sağ çıkabilsin diye feda etti. Fakat bir kişi çıkıp da Üçüncü Reich'in sonunu ancak iki-üç gün geciktirecek böyle bir çabanın ne gibi siyasî değerinin olabilece-

ğini sormadı. Ancak ilk Rus gülleleri Berlin'in ortasına indiği zamandır ki Hitler, bir dâhi iradesinin bile gerçeklere karşı hiçbir şey yapamayacağını kendi kendine itiraf etmek zorunda kalmıştır. O dehşet dolu savaş içinde ilk defa olarak sinirlerinin kontrolünü kaçırmıştır. Bu çöküş, bu yıkılış öylesine müthiş oldu, çalışma arkadaşlarını öylesine bir kötü etkilenmeye sevketti ki, bütün hâdiseler bu çöküşü son günlerin temel olayı olarak göstermektedir.

Sınırsız sakınma ve korunma hissi, intikama susamış olması, sonsuz kini, insanlardan nefret etmesi, öyle bir kudurmuşluk halinde patladı ki, bu patlama iflâsa gittiği duygusunu, tüm yenilgisini pek güç gizleyebiliyordu. Takip edilen ve izi üstüne varılmış bir cani gibi, intiharı seçti. İntihar onun için bir gün önce saçma bir davranıştı. Neticede düşmanları ve yeryüzü yargıçları önüne çıkmamaya karar verdi. Sorumlulukları karşısında kaçmak şıkkını uygun buldu.

Siyasî vasiyetnamesinde -ki şayet bu vasiyetnameyi daimi sekreteri Bormann yazmadı ise- bu intiharı kahramanca bir ölüm, askerce bir ölüm olarak göstermiştir. Bütün büyük kelimeler ve "Alman subayının şeref anlayışı;" "Ölümün neşeli bir gönülle kabullenilmesi;" "Işık veren örnek;" "Vazifenin sâdıkane ifası" gibi sözleri, Hitler'in ölümü savaşta aramadığı, son kurşunu kendine saklamadığı hakikatını gizlememiştir.

Ölümünden iki sene önce, Stalingrad'da 6. Ordunun teslimi üzerine, Mareşal Paulus hakkında Führer şöyle konuşmuştur: "Bu adam, eski kaptanların kendilerini batık gemilerinin üstüne atışları gibi, her şeyin bittiğini gördüğü anda kendini öldürmeliydi!"

Bu da çok tabii bir düşüncedir. Ama o, Alman milletinin nice on, nice yüz senelerden beri görmediği sertlikte bir adam olarak gösteriyordu kendisini. Fakat başkalarından istediği ve beklediği cesareti kendisinde bulamamıştır. Akıbetini, en son dakikaya ka-

dar hep geriye itti. Bunu yaparken, binlerce insanın sırf ona ettiği bağlılık yeminine uyarak hayatlarını kaybedeceğini biliyordu. Bunlar hem ona sadakat yemini ettikleri hem de görevlerine inanç duydukları için ölüyorlardı. Berlin'i açık şehir ilân edebilirdi. Fakat öyle yapmadı. Berlin'i harabe haline sokmayı tercih etti. Yerine gelecek olanlardan da savaşı her çareye başvurarak devam ettirmelerini bekliyordu. Ama burada iradesi, ölümünün ötesinde hükmü ferman olamadı. Reich'in Başkanı Büyük Amiral Dönitz en acele iş olarak, ayrı ve özel bir barış sağlamak için çalışmayı buldu. Berlin müdafaası kumandanı General Weilding ise, Hitler'in kendine inananları yolda bıraktığını ileri sürüp, onun ölümünün hemen ertesinde teslim oldu. Artık "Büyücü"nün kudreti kalmamıştı.

Hitler'in intiharından sonra Almanlar'ın savaşa devam etmeleri ve Doğu Prusya ordusuna Dönitz idaresince bu yolda emir verilmiş olmasını anlamak, bir Sovyet insanı için anlaşılan şey değildir. Bu yolda Sovyet yazarı Bezymenski, yorumlarda bulunmuştur. Belki o günleri kendisiyle birlikte yaşamış olanlar bu yorumların çizgisinde onunla birleşeceklerdir. Doğu cephesi muharipleri ve Doğu'dan gelen mülteciler için, sonuna kadar savaşmanın bir anlamı vardır. Bunun gayesi, bir buçuk milyon kadar Alman askerinin Sibirya kamplarına gönderilmesine mani olmak ve birkaç yüz bin sivil insanın da Kızıl Ordu'nun ve Polonya idaresinin ellerine düşmemesiydi.

Sovyet yöneticileri için, Batılılara esir düşmekle Sovyetler eline esir düşmek arasında fark bulunduğu iddiasını duymak belki hoşa gitmez bir şeydir. Yahut Kızıl Ordu'nun halka karşı vahşet gösterdiği iddiası bir hareket gibi gelir. Bu konuda, Alman şansölyesi Adenauer ile Kruşov arasında şiddetli bir münakaşa cereyan etmiştir; o kadar ki, 1955 sonlarındaki Moskova görüşmeleri yarıda kalma tehlikesi atlatmıştır. Bezmenski'nin Hitler'in ölü-

müne dair olan eseri, belki bazı delilleri sükûnetle ortaya koyup, İkinci Dünya Savaşı hatıralarının daima ipoteği altında kalmış Alman ve Rus milletlerini bir nebze olsun birbirine yaklaştırabilirse, bu konuda başarılı olmuş sayılır. Bu yaklaşmanın gerçekleşebilmesi ise ancak, Almanlar'ın bir sebeple neticeyi gözönüne almaları şartıyla mümkün olabilir. Bu sebep ile sonuç bağlantısını şöyle anlamak lâzım: Kızıl Ordu'nun Doğu Almanya'daki davranışı, Sovyetler Birliği'ne olan taarruz, bütünler halinde halkların yerlerinden koparılışı, Rusya'da işgal olunan bölgelerde yağmalar ve yoketmeler yapılması ile bağlantılı sayılmalıdır. 1945 ilkbaharında Alman topraklarını çiğnemeye başlayan Ruslar'ın gözü dönmüştü. Ruslar kendilerini intikam melekleri gibi görüyorlardı. Maydanek'i, Treblinka'yı, Auschtwiz'i boşaltıp serbestliğe kavuşturmuşlardı.

Reishstag üstüne orak çekiçli kızıl bayrağın dikilmesi ile son bulan Berlin Savaşı, onlara göre en büyük savaş suçlusunu asker İvan'ın bulup cesedini topraktan çıkarması, Sovyetler Birliği'nin en büyük düşmanı olan adamın otopsi raporunu Doktor Fatust'un tanzim ve imza etmesi, bütün bunlar Sovyet kanaatine göre, faşist deliliği üstüne aklın zaferini ifade eden muhteşem semboller ve hele muazzam Ekim İhtilâli'nin büyük askerî zaferiydi!

Berlin, şanselöri, Reichstag gibi isimler üzerinde, ıztırap ve heyecan da yüksek derecelidir. Bu noktada da iki milletin düşünceleri bağdaşmazlık hali gösterir. Bu bağdaşmazlığı, Berlin Savaşı'na ait anlatışlar da da görmek mümkündür. Meselâ, Alman savaş literatürü Berlin'e taarruz edenlerin sayısını bir milyonun üstünde, savunanların sayısını ise Bezymenski'nin belirttiğinden dörtte bir oranında eksik olarak gösterir. Kayıpların değerlendirilmesi, şehri savunma düzeninin yorumlanması gibi konularda yanılmalara sebep olan bu farklar mevcut oldukça, Sov-

yet ve Alman tarihçilerinin, savaşın objektif tahlil ve tasvirinde hemfikir kalabilmeleri mümkün değildir. Batılı Devletler ile Almanya'nın ilişkileri konusuna da Bezymenski'nin eserinde anlaşmazlıklar ve yanlış yorumlar vardır. Yazar, o Sovyet kuşağına mensuptur ki, hep Moskova'da ve Volga üstünde Hitler tanklarıyla savaşıp durmuştur. 1950 sonrasındaki Bonn hükümeti politikası, Alman askerî güçleri Amerika'nın sanayi gücü ile işbirliği ederken, Sovyetler'in güven duygusu bakımından ne duyacağını umursamamıştır. Bu umursamama, o zamandan beri Federal Almanya tarafından ne gelirse, Sovyetleri 1940 ile 1945 arası hatırlarının içine atmaktadır. Böylece, Sovyet yazarı Bezymenski de çeşitli konuları bir tek çizgi üstünde gösterirken objektif kalamıyor. Bu bir tek çizgi üstünde gösterilen olaylar, Alman direniş kuvvetlerinin müzakere istekleri, Himmler ile Ribbentrop'un Batılı devletlerle temas tesis etmeleri ve Federal Almanya'nın Atlantik Paktı'na girmesi olaylarıdır. Bu gibi iddialar ayrıca yersizdir; çünkü açık söylemek gerekirse, eserin konusundan ayrılmaktadır. Ama, bunları bir Sovyet yazarında hoş görmek, bu sapmaları ona çok görmemek yerinde olur. Zira, böyle düşünmeye ideoloji ve gelenek yönünden mecburdur; düşünme, sistemi bunlara bağlı kalmıştır. Ve bu gerçek, aynı zamanda bazı Amerikalı yazarların tezlerinin tahrik edici sayılmasında, onlara şiddetli cevaplar verilmesinde başlıca etkendir.

Sovyet yazarı, bu açıdan hareketle okuyucularını düşünmeye dâvet ediyor. Bu dâvet, onlara feci belgeler gösteriyor. Tam bir iyimserlikle, sanıyor ki bu hâdise üstünde düşündükçe insanlar daha mâkul olacaklardır. O insanlar ki, savaş suçluları tarafından sürüklenmekte ve direnişin anlamını kaybettiği zamanlarda bile o suçluları izlemektedirler. Bu suretle Bezymenski'nin eseri yalnız tarihî merakı gidermeye yaramıyor, aynı zamanda, hayal güçlerine karşı bir vurgu ile çıkıyor.

BEZYMENSKİ'NİN İLERİ SÜRDÜĞÜ SAVLAR

Eski Sovyet Subayı ve yazar Bezymenski'nin Sovyet makamlarından elde ettiği belgelere dayanarak yayınladığı eserde neler yer alan bilgiler ışığında ortaya ilginç iddialar çıkıyor. Bu eserde yazdıklarından yola çıkarak Bezymenski'nin Sovyet askerî istihbarat örgütünden olduğu kolayca anlaşılıyor.

Bezymenski, açıklamasına başlamadan önce üç araştırmacının eseri üstünde durmaktadır. Bunlardan biri Amerikalı William Shrirer'dir ve "Başlangıcından Düşüşüne Kadar Üçüncü Reich" adlı bir kitap yayınlamıştır.

İkincisi İngiliz Alan Bullock'dur. O da "Hitler ve Bir Dönemin Etüdü" adında bir eser vermiştir.

Üçüncüsü Alman gazeteci Erich Kuby'dir. "Hitler'in cesedini acaba Ruslar alıp götürdü mü?" noktasından hareketle Moskova'ya kadar gitmiştir.

William Shirer'in Hitler hakkındaki hükmü şöyledir:

"Hitler'in kemikleri asla bulunmuş değildir. Bunun neticesi olarak, savaştan sonra söylentiler çıkmıştır. Bu söylentilere göre Hitler sağdır, fakat İngiliz ve Amerikan istihbarat subayları tarafından, Hitler'in ölümünde şahit olabileceklerin ayrı ayrı sorguya çekilmeleri her şüpheyi dağıtmıştır. Hitler'in şoförü Kempka, yanan kemiklerin kayboluşuna dair inandırıcı izahat vermiştir. Kendisini sorguya çekenlere Kempka: Kalıntılar, Rus topçusunun ateşi neticesinde darmadağın oldu, demiştir."

İngiliz Alan Bullock, Hitler'in büyük biyografisini yazarken şöyle demektedir: "Şanselöri bahçesinde yakılmış olan iki naaşın ne olduğunu kimse öğrenemedi. Bu kalıntılar belki de kaldırılıp götürülmüştür. Zira, normal olarak ateş, bir insan vücudunu hiçbir iz kalmamacasına dağıtıp yok etmez; Ruslar, Şanselöri'ye vardıklarında hiçbir şey bulamamışlardır."

Bu basit izah tarzı, en doğru olanıdır. Ruslar'ın sistemli bir araştırma yapıp yapmadıkları meçhuldur. Böylece Adolf Hitler ile Eva Braun'un kalıntıları belki de öteki cesetlere karışmıştır. Kaldı ki, Şahselöri bahçesi de ele geçene kadar devamlı bir bombardıman altına alınmıştır. Şanselöri 2 Mayıs'ta Ruslar tarafından zaptedilmiştir. Mesele önemli sayılmayabilirdi. Ama Hitler'in kalıntılarının bulunmayışı, onun ölümünü şüpheli hale sokmuştur. Aslında bu ölüme delâlet edecek reddedilmez bir delil hâlâ bulunamamıştır."

Bir de Erich Kuby adındaki Alman gazeteci vardır. O da şöyle diyor:

"Moskova'da değirmenler ağır öğütür. Gün gelecek Hitler ve karısının otopsi raporları ortaya çıkacaktır. Bu suretle onların nerede yattıkları da öğrenilmiş olacak."

Hitler ölümü hakkında o farklı yazarların görüşlerine göz attıktan sonra şimdi tekrar hikayenin başına dönelim.

SON GÜNLERİN ŞAHİTLERİ

Gerçek şu ki, Hitler'in hayatının 1944 Ekim'inden 1945 Şubat'ına kadar geçen devresi kadar bütün detaylarıyla bilinen başka hiçbir devresi yoktur. Çünkü bu beş aylık devreyi anlatan, Hitler'in hizmetkârı Hans Linge tarafından tutulmuş olan bir hatıra defteri bulunmaktadır.

Bu hatıra defteri 1945 yılının Eylül ayında Berlin'de, Başbakanlık binası harabelerinde bir İngiliz subayı tarafından bulunmuştur. İçinde Hitler'in randevuları, toplantıları, hava hücumları kayıtlıdır ve bu da defterin, toplantı ve randevulardan sonra yazıldığını göstermektedir.

Her gün öğle saatine doğru yatağından kalkan Hitler'in politikacılar, generaller, irtibat subayları, doktorlar ve kâtiplerle görüşmeleri oluyordu. Bu çalışma düzeni yalnızca yemekler için veya bahçede yarım saatlik bir gezinti ya da kısa bir akşam uykusu için kesilirdi. Gece yarısından sonra saat 2 ile 3.30 arasındaki bir özel çay seremonisiyle günü tamamlardı. Hitler, bundan iki saat sonra yatardı. Böyle bir mesai devresi, Führer'in misafirlerini çok yorardı.

Ancak yaşamının son aylarında ise Hitler'in yaşayışı tuhaf bir hale gelmişti. Bu tuhaf ve yorucu yaşam biçiminden yılmayan tek adam, Hitler'in yardımcısı Martin Bormann'dı. O, şartlar ne olursa olsun Führer'in yanından asla ayrılmıyordu.

Hitler'in son günlerindeki yaşamına ait başka şahitlikler de vardır. İş ve Silâhlanma Bakanı Albert Speer'in notları da bunlar-

dan bir tanesidir. Speer bu notlarında, yaşamının son dönemine doğru Hitler'in davranışlarında ve karakterlerinde büyük bir değişikliklerin ortaya çıktığını kaydetmektedir.

Hitler'i artık hiçbir eleştiriye tahammül edemez ve hatta etrafındaki dalkavukların arkadaşlığından hoşlanır bir hâle getiren şey, sadece mutlak iktidara karşı duyduğu ölçüsüz eğilim ve savaşa devam etmek kararında kendisini yalnız kalmış olarak addetmesi değil, daha çok hayat tarzını tamamen değiştirmesidir.

Albert Speer'in hatıralarında yazdıklarına göre Hitler bu devrede önceleri sadık olduğu mesai saatine bağlı kalmıyordu. Berchtesgaden'e gidiyor, orada kendisini bekleyen Eva Braun'la beraber, artist dostları arasında uzun geceler geçiriyordu.

Hitler bir savaş ilâhı, dünyanın en büyük askeri dâhisi haline gelince, olaylar ona en ufak bir rahatlık imkânı vermedi. Artık rahatı ve biriken işleri başından atmak için çaresi yoktu. Korku ve sinir buhranları bu sıkışık hali büsbütün tahammül edilmez bir duruma sokuyordu. Mutlak iktidarın verdiği başdöndürücü hazları, ihanet korkusu bölmeye başlamıştı. Artık Berchtesgaden'i ziyarete gitmiyordu; etrafında dostları ve artistler yoktu. Etrafını çeviren bilgisiz askerleri sadce toplumsal ve siyasi alanda değil, askeri alanda da hor görüyor ve hepsine hakaret ediyordu.

Kalabalık topluluklar arasında olmaktan ve toplantılardan hoşlanan Hitler bu tesirlerle yavaş yavaş bir münzevî papaz haline geliyordu. Alman milletini, yalnız ve kendi başına zafere ulaştırabileceğine inanarak ve her adımda kendisini bir tuzağın, ölümün ve suikastin beklediğini sanarak insanlardan uzaklaşıyor ve hâdiselerden elini çekiyordu.

Bu ruh halinin doğal bir neticesi olarak yer altındaki karargâhını nadiren terkediyor, orada daha çok şarlatan doktorları, kâtipleri, kendisine hayran olan ve her dediğine baş eğen generalleriyle vakit geçiriyordu.

Cepheyi nadiren ziyaret ediyor, ordusunun, şehirlerinin ve sanayiinin hakiki ıztıraplarından ve mağlubiyetlerinden haberdar edilmiyordu. Zaten bombalanmış bir şehir manzarasıyla karşılaşmayı hiçbir zaman istememişti. Gizli, sefil ve huzursuz bir hayat yaşıyor, bütün Almanya parça parça yıkılırken, doğduğu şehre, Linz'e çekilmeyi hayal ediyordu.

Hitler'in yaşadığı bu hayat şekli, onun sağlığı üzerinde vahim tesirler göstermeye başlamıştı.

Speer, hatıralarında Hitler'in son günlerinde çok ihtiyar göründüğünü kaydediyor. Hitler'i 1945 Nisan'ında gören herkes, onun bir enkaz haline gelmiş olduğunu söylüyor. Hitler'in sağlığındaki bu bozulma 1944 Temmuz'unda yapılan suikaste atfedilmekteyse de, bu doğru değildir. Çünkü onun bu olayda aldığı yaralar yüzeyseldi ve sağlığına etki edecek boyutta değildi. Sağlığının bozulmasının iki önemli nedeni vardı: Yaşama arzusu ve özel doktorları!

HİTLER'İN YANINDAN AYRILMAYAN ŞARLATAN DOKTOR

Amerikalı yetkililer bir gün tuhaf laflar eden bir adam yakaladılar. Bu sefil görünümlü ve tuhaf gülüşlü adam Hitler'in özel doktoru olduğunu iddia ediyordu ve gerçekten de öyleydi! Dokuz sene boyunca Hitler'in yanından hiç ayrılmamıştı. Bu dokuz sene boyunca Hitler onu bütün diğer doktorlara tercih etmiş, etrafındakilerin muhalefetine rağmen bu şarlatanın tehlikeli tecrübelerine kendini tamamıyla terketmeye razı olmuştu. Halbuki bu adam bir doktor değil, tam manasıyla bir şarlatandı!

Morelle adındaki bu adam 1935'ten 1945'e kadar Führer'in ayrılmaz bir arkadaşı olduğunu söylemiştir. Oysa bu adamın bir tek arkadaşı vardı, o da güç ve paraydı. Efendisinin sağlığı, ilim vs. gibi şeyler aslında onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Uzun ve metodik tetkiklere girişmek yerine, derhâl tesirini gösterebilecek ilaçlara başvuruyordu. Kendisini tenkit ettikleri zamanlardaysa hemen yalana başvururdu. Onun birçok kusurları Hitler tarafından büyük kabiliyetler olarak kabul görüyordu. Gerçekte, Führer'in sihire, yıldız falına ve hipnotizmaya karşı büyük bir eğilimi ve inancı vardı. Ancak Hitler'in özel doktorlarından bir diğerinin söylediğine bakılırsa Hitler, bu tür metafizik konulara hiç kıymet vermemiştir. Oysa gerçek bunun tam tersidir. Çünkü Hitler özellikle yaşamının son aylarında daha önce de örneklerini verdiğimiz gibi konuşmalarında bu tür metafizik

öğretilerin etkisi altında olduğunu gösteren sözler kullanmış ve dahası giderek artan halisünasyonlar görmeye başlamıştı.

Hitler'in üç hususî doktoru vardı: Brandt, Von Hasselbach ve Morelle. Hitler'in özel cerrahı olan profesör Carl Brandt 1934'ten beri Führer'le beraberdi.

Brandt ile arkadaşları, işgal ettikleri mevkiye uygun düşecek kadar yüksek sınıftan sayılabilecek doktorlar değillerse de, onları meslek bakımından Morelle ile kıyas etmeye asla imkân yoktur. Çünkü Morelle böyle değildi. Onda namuslu bir doktor mizacı yoktu. Birtakım formüller bulmuş, ilaçlar hazırlamıştı ve onları satıyordu. Hitler nezdindeki nüfuzu, kuvvetli tavsiyeler elde etmesine yardım ediyordu. Özel imalatını, harcıâlem ilaçlar haline getirmek için de bundan fazla bir şey lâzım değildi. O, bunda daha ileri gitti ve bazı karışımlar elde etti. Bilhassa vitaminli çikolatalarından çok önemli bir servet temin etti. Hitler'in emri üzerine, Morelle'in tertip etmiş olduğu Rusya adlı bit tozu bütün Alman ordusunda kullanılmaya başlandı. Artık bundan sonra, Morelle, yeni ilaçlar piyasaya sürdü. yeni bir Ultraseptil piyasaya çıkarıldı. Laipzig Tıp Fakültesi bu ilacın sinirler üzerinde vahim tesirler yaptığını ve aynı cinsten Alman ürününe göre çok düşük kalitede olduğunu tespit etti ve Hitler'e bunu anlatan bir rapor da verdi. Ancak hiçbir netice çıkmadı.

Morelle, hükümetin yüksek desteğine mazhar oldu ve servetini gittikçe arttırdı.

MORELLE, HİTLER'İ KOBAY GİBİ KULLANIYOR

Morelle'in imal ettiği ilaçlar, bir tecrübeden geçtikten sonra Almanya piyasasına sürülüyordu. Morelle ise ilaçlarını önce Hitler üzerinde tecrübe ediyordu.

Bu şarlatan doktor tarafından Hitler üzerinde tecrübesi yapılan ilaçların sayısı 28'i bulmuştu. Bunlara morfin gibi uyuşturucu maddeler dahil değildir. Tıp dünyasının tehlikeli gördüğü Ultraseptil ile yan tesirli ilaçlar ve bazı kocakarı ilacı adı verilebilecek formüller de bunlara dahildir.

Doktor Brandt, Morelle'in ilaçlarını kullanmakta takip ettiği usulü şöyle anlatmaktadır: "Morelle enjeksiyonlara çok kıymet veriyor ve meselâ nezle için kuvvetlice dozda ultraseptil şırıngası kullandığı takdirde bu tedavi usulünü bütün kurmay heyetine takdim ediyordu. Bu mevzuda Morelle ile birçok defa münakaşa ettim. Morelle, bundan başka hastalar üzerinde adeta bir kırbaç tesiri yapan esas vitamin ve dekstroseli enjeksiyonlara da müracaat ederdi. Böyle bir tedavi tarzı Hitler üzerinde önemli derecede bir tesir gösteriyordu. Kendisinde ufak bir nezle başlangıcı hissettiği zaman günde üç veya altı enjeksiyonla hastalığın normal gelişimini durduruyordu. Bu metod tedavi bakımından iyiydi ama Morelle bunu koruyucu metod olarak da kullanmak istiyordu.

"Meselâ Hitler, soğuk ve yağmurlu bir havada bir nutuk söylemek mecburiyetinde kalırsa, Morelle ertesi günü ona bir şırın-

ga yapıyor ve onun kuvvetini böylece bir miktar arttırdığına inanıyordu. Harbin başlangıcından itibaren Hitler kendisini Almanya'ya mutlaka gerekli bir şahsiyet olarak görmeye başlayınca enjeksiyonların sayısı arttı. Son iki sene zarfında, artık her gün aynı çareye başvuruluyordu. Morelle'e kullandığı ilacın ne olduğunu sorduğum zaman, bana şüpheli bir cevap vererek "Führer'in hayatı artık bu enjeksiyonlara bağlıdır." dedi. Savaşın son senesinde bu sözlerin büyük bir hakikati ifade ettiği belliydi."

General Jodl hariç, Hitler'e bağlı kurmay heyetinin bütün üyeleri, Morelle tarafından aynı şekilde tedavi olunuyorlardı.

1944 Eylül'ünde, ortaya mühim bir olay çıkıyor: Hitler'i zehirliyorlar! Dr. Giesing, Brandt ve Von Hasselbach'ın kesin teşhisleri budur. Bundan başka, herkesi şaşırtan başka bir keşif de yapıyorlar: İşin suçlusu, Hitler'in sevgili doktoru Thedore Morelle'dir.

Burada bahsedilen, ani bir neticeye bağlanacak olan bir zehirlenme değil, ağır fakat kesin bir zehirlenmedir.

İki seneden beri Morelle "Doktor Koester hapları" adı verilen ve bileşiminde strinikinin ile belladon bulunan birtakım haplar imal etmektedir. Hitler bunlardan her yemekte iki veya üç adet yutmaktadır. Halbuki, doktorlar her gün olmamak şartıyla bundan azami sekiz tane yutulabileceğini kabul etmişlerdir. Daha vahim olan bir taraf varsa o da, Morelle'in bu ilacın kullanılmasına nezaret etmemesidir. O, yalnız dolu ilaç şişesini oda uşağı Hans Linge'ye vermekle yetiniyordu. Linge'de hapları kullanılma miktarına dikkat etmeye lüzum görmeden Hitler'e takdim ediyordu. Zaten doktor Giesing bu zehirli hapları Linge'nin dolabında bulmuş ve durumdan operatör Brandt'ı haberdar etmişti. İki doktor Morelle'in Führer'i yavaş yavaş zehirlediği kanaatine varmışlardı. Sistematik bir şekilde yapılan bu zehirleme, Hitler'in son günlerindeki mide kramplarını ve renk bozukluğunu kolay-

lıkla izah ediyordu. Doktorlar Von Hasselbach'ın da fikrini alıyorlar; o da arkadaşlarıyla aynı kanaattedir. Soṇuçta üçü de Morelle'in kendisini ağır ağır ve metodik bir şekilde zehirlediğini Hitler'e haber vermeye karar veriyorlar.

Konuşmanın başlarında, artık hiçbir münakaşaya tahammül edemeyecek bir vaziyette olan Hitler, sükûnetini muhafaza ediyor. Fakat birdenbire müthiş bir hiddet buhranına kapılıyor. Ne söylediği pek anlaşılmıyor. Doktor Brandt kovuluyor ve bütün resmî vazifelerinden azlediliyor. Von Hasselbach da aynı akıbete uğruyor. Geising ise artık Führer'in yanına hiç giremeyecektir. Üçüncü Reictag'ın eski şefi için bu çeşit bir muamelenin sonu ancak ölümdür.

Daha sonra, 16 Nisan 1945 tarihinde ve Berlin muharebesi sonuna yaklaşırken Dr. Brandt, Hitler'in emriyle tevkif ediliyor ve hemen mahkemeye sevkolunuyor. Kendisine atfolunan suç, karısını, Amerikalılar tarafından işgal edilmek üzere bulunan bir bölgeye göndermesidir.

Diğer taraftan mahkemeye Hitler tarafından özel bir mektup gönderiliyor ve bunda doktor Brandt'ın Alman zaferine inanmadığı belirtiliyor

Mahkemede doktora "Siz, bizim gibi düşünmüyorsunuz, cezanızı çekeceksiniz." diyorlar ve Brandt'ı ölüme mahkûm ediyorlar.

ASLINDA HİTLER ÇOK SAĞLIKLIYDI

Aslında Hitler'in bünyesi heyecanlı karakterinin tuhaflıkları, delilikleri ve mizacının sık değişmeleriyle baş edecek kadar kuvvetliydi. Savaştan önce bir defa ameliyat olmuştu. Ses tellerinde bir polip bulunmuş ve bunu bir ameliyatla tedavi ettirmişti. Hitler, bundan kolayca kurtulmuş ve 1943'e kadar da bir kulak çınlaması ve mide krampı tehlikesi dışında hiç rahatsızlanmamıştı. Buna karşın Hitler, kendisinde bir kalp rahatsızlığının varlığından şüpheleniyor ve 1938 yılından sonra da kalbini yoracak bütün hareketlerden vazgeçmiş bulunuyordu. Ancak Hitler yaşamının son evresinde savaşın Almanya'nın aleyhine dönmesi ve kader birliği yaptığı kurmaylar arasında çözülmelerin başlamasıyla birlikte büyük buhranlar geçirmeye başlamış, ruh ve beden sağlığında büyük rahatsızlıklar yaşamaya başlamıştır.

Alman milletini hipnotize olmuşçasına peşinden sürükleyen, üstün hatiplik gücüyle kitleleri tesiri altına alan, Nazi kurmaylarıyla beraber dünyaya yeni bir düzen getirmeye çalışan ve kimilerince eli kanlı bir katil, kimilerince de dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü lideri vasfı yakıştırılan Adolf Hitler, yaşamının son günlerini büyük bir düş kırıklığı ve yalnızlık içinde tamamlamıştır.

Şimdi Hitler'in son günlerine dönelim ve büyük bir dünya imparatorluğu hayalinden başlayıp, sığınağındaki odasında nihayetlenen hayatının son on üç gününün güncesini tutalım.

18 NİSAN ÇARŞAMBA

UMUT VE ÇÖKÜŞ İÇ İÇE YAŞANIYOR

Berlin sürekli bombalanmakta, şehrin göğü kızıl renge bürünürken Başbakanlık binası da alev alev yanmaktadır. Sovyet birlikleriyse Berlin'e doğru süratle ilerlemeye devam etmektedirler. Hitler'in Propoganda Bakanı Goebbels'i bakanlığın merdivenlerinde yakalayan bir gazeteci Goebbels'in yanına sokuldu ve "Roosevelt öldü!" dedi.

Goebbels uzun bir zaman yüz ifadesi değişmiş bir halde sessizce kaldı. Sonra yanındaki subaya döndü ve nihayet konuşmaya başladı: "En iyi şampanyalarımızı çıkartın! Hemen Führer'e haber verelim!"

Şampanyalar bakanlığın toplantı salonuna götürüldü. Goebbels, Hitler'i özel telefonundan buldu ve "Heil Hitler!" dedi. "Roosevelt öldü."

Goebbels'le Hitler arasındaki bu konuşma 13 Nisan Cuma günü gerçekleşmişti. Hitler bunu yıldızlardan kendisine gelen, beklediği mesaj olarak düşünmüş, kelimenin tam mânâsıyla kendisinden geçmiş halde büyük bir sevince kapılmıştı.. Bu olay savaşın gidişatını değiştirecek ve Hitler büyük kavgasında daha da güçlenerek savaşına devam edecekti. Oysa keskin bir dönemece girilmişti. Bir hafta sonra takvim 18 Nisan Çarşamba gününü gösterirken Sovyet askerleri Berlin önlerine gelecekler ve Hitler, yanındak kurmayları, hizmetkârları ve sevgilisiyle birlikte Şanselöri Bahçesi'ndeki karargahına, yani sığınağına yerleşmek üzere harekete geçecektir.

19 NİSAN PERŞEMBE

HİTLER SIĞINAĞA YERLEŞİYOR

Hitler 19 Nisan Perşembe günü karargâhını sığınağına taşımıştır ve oradan canlı olarak çıkamayacaktır. Bu sığınakta bütün savaşın en ümitsiz çarpışmasına kendisini hazırlamaktadır. Sığınağa girmeden önce son olarak Aralık ayında Ardenneler üzerine yapılan son taarruzu Bad Neuheim'de komuta etmiştir.

Bu taarruz muvaffak olmamış ve müttefik orduları Ren nehrini geçmişti. Hitler bunun üzerine Ruslara taarruz etmiş ve kuvvetlerini Tuna üzerinde toplamıştı. Ancak yine başarılı olamamış, Ruslar Oder ve Elbe nehirleri üzerinden geçmişlerdi.

Şimdi, eski Başbakanlık binasının yakınındaki sığınakta son askerî hareketi hazırlıyordu. Şansına ve içinde bulunduğu durum ne kadar zor olursa olsun kendine güvenmektedir. Hiç kimsenin onun yerini tutamayacağından son derece emindir. Hatta daha da ötesi kendisinden sonra kimin geleceği de belli değildir. Hitler'den sonra Georing'in iktidarı ele alacağı hakkındaki söylenti ortalıkta dolaşmaktadır ama hava kuvvetlerinin komutanı da tamamıyla gözden düşmüştür.

Himmler ve Bormann'ın, iktidar hakkında bazı istekleri vardır ama mesele resmen ortaya atılmamış ve konuşulmamıştır. Bazı sadık kurmaylar istisna, 1944 Temmuz'undan sonra bütün askerler Hitler'in yanından uzaklaştırılmıştır. 1945 Mart'ında Führer kâtipleriyle konuşurken, kendisinden sonra gelecek adamı tayini konusunda tamamen aldandığını açıkça söylemiştir:

"Hess delirdi. Goering ise sürdüğü sefih hayat ve hava ordusunun tamamen mahvolması sebebiyle Alman milletinin gözünden düştü. Himmler'e gelince, partiyle, yani Bormann'la arası iyi olmadığı için o da bir iş beceremez. Zaten, havaî ruhlu bir insan olmadığı için ondan bir fayda beklemek de doğru değildir."

Hitler, kimi seçeceğini kestiremediğinden kendisine halef olarak hiç kimseyi tayin etmemiştir. Şimdi karargah olarak kullandığı sığınağında Almanya'nın geleceğini kurtaracak ve yeniden büyük Alman İmparatorluğu'nu kuracak tek lider olarak kendini görmektedir.

20 NİSAN CUMA
HİTLER'İN DOĞUM GÜNÜ

20 Nisan Hitler'in doğum günüydü. Hitler'in özellikle son dönemlerde hakkında olumsuz düşünceler beslediği Goebbels, radyodaki nutkunda bunu bütün Almanlara hatırlatıyor, Führer'e ve onun talihine mutlak surette itimat etmelerini, bu itimadın onları tehlikeden kurtaracağını anlatıyordu.

Hitler o gün Berlin'i terketmek ve Berchtesgaden'e giderek, güney cephesindeki savaşı idare etmek düşüncesindedir. Ancak Hitler'in sığınaktan çıkması mümkün olamayacaktır. Hitler'in bu karargahı toprağın on beş metre altında, gayet korunaklı bir sığınaktı ve savaş esnasında inşa edilmişti. Başbakanlık binasının içinden özel bir merdivenle inilen bu sığınak esas itibariyle iki kısımdan ibarettir. Birinci kısım on iki küçük odadan ibarettir. Bu odaların hepsinin kapısı ortadaki ufak bir hole açılmaktadır. Bu odalarda bazı eşyalar muhafaza ediliyor ve hizmetçiler tarafından kullanılıyordu. Hitler'in yemekleri de burada hazırlanıyordu. Koridorun ucundaki başka bir merdivenden de biraz daha büyük bir diğer sığınağa iniliyordu. İşte burası, Nazi faciasının son perdesinin cereyan edeceği Hitler'in şahsî sığınağıydı.

Hitler'in sığınağında da bir koridor ve kapıları bu koridora açılan on sekiz küçük, konforsuz oda vardı. Merkez koridoru ikiye bölünmüştü. Bir kısmında telefon, elektrik santralı ve tuvaletler bulunuyor, diğer kısmında ise Hitler'in günlük toplantılarını yaptığı salon ve Eva Braun'la kendisine ait özel odalar vardı.

Eva'nın da özel bir yatak odası ve bir banyosu vardı. Hitler bir yatak odası ve bir çalışma odası ile yetinmişti. Buradaki iki kapıdan biri harita odasına, diğeri de Hitler'i korumakla görevli S.S. muhafızlarının odasına açılıyordu. Ayrıca Hitler'in doktorları Mordelle ve Stumpfeger'in odalarıyla küçük bir revir odası ve koridorun sonunda da tehlike anında bahçeye çıkılmasını sağlayacak bir kapı vardı.

Başbakanlık binasının altında başka sığınaklar da vardı. Bormann, maiyeti, emir subayları, S.S. muhafızları bunlardan birini işgal ediyorlardı. Başbakanlık binası komutanı Mohnke başka bir sığınakta kalıyor; Goebbels ve yakınları ise, Propaganda Bakanlığı'nın sığınaklarından istifade ediyorlardı.

Her gün subaylar ve devlet ricali Führer'in sığınağına geliyor ve birbiri ardına yapılan toplantılar yapıyorlardı. Zossen veya Potsdam'daki karargâhlarından gelen Jodl ve Keitel de toplantılara iştirâk ediyorlardı. General Guderian'ın yerine genelkurmay başkanlığına tayin edilmiş olan General Hans Krebs de Berlin'de Hitler'le beraberdi.

20 Nisan'da aynı zevat ve diğer bazıları sığınağa gelerek Führer'i tebrik ettiler. Doğum yıldönümü olduğu için Hitler'in bütün günü tamamıyla kabuller, nutuklar ve konferanslarla geçmişti.

Vaziyet çok vahim görünmekle beraber, Hitler ümitliydi. "Ruslar Berlin önünde en kanlı mağlubiyetlerine uğrayacaklardır" diyordu. O gün Başbakanlık binası bahçesinde, Himmler, Goebbels ve Goering'in yanında Hitler gençlik teşkilâtına mensup bir heyeti kabul ederek onlara nişanlar vermişti. Sonra sığınağa dönmüş ve sıra ile Doenitz, Keitel ve Jodl'ü kabul etmişti. Nihayet herkesi biraraya getirdi ve hepsine ayrı ayrı iltifat etti. Bilhassa Keitel'e karşı pek dostane davranıyordu. Ona: "Beni suikastten kurtardığınızı asla unutmayacağım!" demişti. Bu toplantıda, Bormann, Ribbentrop ve Speer de hazır bulunmuşlardı.

Bütün yardımcıları aynı fikirdedirler: Ruslar Berlin'i ele geçirmek üzeredirler. Yalnızca bir çare vardır; Berlin'den gitmek ve derhâl gitmek! Georing, Keitel, Himmler, Bormann, Goebbels, Kerbs ve herkes Hitler'e yalvarmakta ve Berchtesgaden'e gitmesini istemektedir. Fakat Hitler bir türlü karar verememektedir. O, on gün önce verilmiş bir karar üzerinde ısrar ediyor. Almanya iki eşit parçaya ayrılacaktır. Kuzey kısmı büyük amiral Doenitz, güney kısmı Mareşal Kesserling tarafından idare olunacaktır. Hitler kuzeyin idaresi için Doenitz'e tam askerî yetki vermiştir ama güney kısmı için kararını söylememiştir. Bunun sebebi Kesserling'ten şüphe ettiğinden değildir. Zaten Mareşalin de bütün ümitlerini keserek kayıtsız ve şartsız teslimi düşündüğünden de haberdar değildir. Sadece kararını verememektedir.

Konferans bitmiştir. Herkes sığınaktan çıkmış ve bir kamyon ve uçak kafilesi Berchtesgaden'e doğru hareket etmiştir. Gidenler arasında hava ordusunun büyük şefleri de vardır. Bunlar gittikleri yerde artık başarılması imkânsız olan emirlerle ve ölüm tehditleriyle karşılaşmayacaklarını düşünerek memnundurlar.

Hitler'in karargâhında: "Eğer hava ordusundan on-on beş subay kurşuna dizilse, her şey değişir." veya "Bütün hava ordusu bir şeye hak kazanmıştır: İp!" kabilinden tehditler duyulmaktaydı.

20 Nisan akşamı Hermann Georing de Hitler'den müsaade almıştı. Vedalaşmaları çok soğuk olmuştu. İkisi de bu akşamdan sonra birbirlerini artık göremeyeceklerdir. Goering, Hitler'le temasını muhafaza etmek için, sığınakta General Koller -ki General Koller, Hitler'in son günlerini tüm detaylarıyla yazdığı bir hatıra defteri tutmuştur- ve Hitler'in kâtiplerinden biriyle evlenmiş olan General Chirstian'ı bırakmıştır.

21 NİSAN CUMARTESİ

RUSLAR BERLİN'E GİRİYORLAR

21 Nisan günü özel hizmetkârı Hitler uyandırdı. Ona Sovyet topçusunun Berlin'i topa tuttuğu bildirilecekti. Burgdorf ile öteki yaverler koridorda bekliyorlardı. On dakika sonra Hitler tıraş olmamış bir halde göründü. Her zaman kendisi tıraş olur, August Wollenhaupt adında bir berberi olmasına karşın bu hizmeti başkasına gördürmezdi. Boğazına yakın yerlerde birisinin ustura gezdirmesine tahammülü olmadığını söylerdi. Koridorda bekleyenler, başyaver Burgdrof, 1924'ten beri Hitler'in özel yaverliğini yapan Schaub, hava yaver Albay Nicolaus von Below ve Günsche'di.

Hitler: "Ne oluyor. Bu top sesleri nereden geliyor?" diye sordu.

Burgdorf: "Rus ağır topçusu Berlin merkezini bombalıyor. Muhtemelen mevzii Zossen'in kuzey batısıdır." dedi.

Hitler sararmıştı: "Ruslar bu kadar yakına gelmiş olabilir mi?" dedi.

Oysa Ruslar Berlin'i çoktan kuşatmaya başlamışlardı.

22 NİSAN PAZAR

HİTLER, BERLİN'İ TERKETMEMEYE KARAR VERİYOR

Sabah vaktinde Rusların bombalaması daha da yoğunlaştı. Rus bombaları sık sık Tiergarten'e ve Wilhelm Strasse'deki bakanlıkların yakınlarına düşüyordu. İyice artan gürültü, Hitler'i saat dokuzda uyandırmıştı.

Hitler giyindikten sonra Linge'yi çağırdı, sinirli bir halde sordu: "Kaç kalibre bunlar?" Linge, Hitler'e sükünet vermek için, bunların Tiengarten'deki uçaksavar topları ile bazı Rus topları olduğunu söyledi. Kahvaltısını bürosunda ettikten sonra Hitler odasına çekildi ve özel doktoru Morelle geldi, Hitler'in mutad teskin iğnesini yaptı.

Durum değerlendirme toplantısı öğle vaktinde yapılacaktı. Öğleden az önce sığınağa Dönitz, Keitel, Jodl, Krebs, Burgdorf, General Eckard Christian, Himmler'in irtibat subayı Hermann Fegelein, Martin Bormann, Büyükelçi Hewel, Below, Günsche, Alman Basın Ajansı temsilcisi Heinz Lorenz, Hitler'in kara yaveri Willy Johannmeier, Jodl'un yaveri Binbaşı Einst John von Freyend, Genel Kurbay Başkanı yaveri Bahon Bern Freytag von Loringhoven geldiler. Bu toplantı, bütün savaş boyunca yapılan toplantıların en kısası oldu. Çoğunun yüzü gerilmişti. Yavaş sesle konuşuluyor, "Niçin Führer Berlin'i terketmiyor?" diye herkes birbirine soruyordu.

Hitler, kendine ait odadan çıktı. Biraz daha kamburlaşmış görünüyordu. Hazır bulunanları kısa bir işaretle selâmladı, kendini koltuğuna attı. Krebs izahat vermeye başladı. Berlin'i savunan birliklerin durumunda vehametin arttığını söylüyordu. Rus tankları, güneyde Zossen civarında bir gedik açmış, oradan girmiş, Berlin kenarlarına dayanmıştı. Doğu ve Kuzey mahallelerinde şiddetli savaşlar oluyordu. Stettin'in güneyinde, Oder üstünde Alman birlikleri bir çıkmaza girmişlerdi. Rus tankları cephedeki bir yarıktan faydalanmış ve savunma hatlarının hayli içerisine girmişlerdi.

Hitler yerinden kalktı, masanın üstüne eğildi, titreyen eliyle harita üstünde bir şeyler göstermek istedi. Sonra birden doğruldu, elindeki kurşun kalemi yere fırlattı. Hızlı hızlı soluyordu; kanı yüzüne vurmuştu, gözleri dışarı fırlamış gibiydi. Masadan bir adım uzaklaştı, güçsüz bir sesle haykırdı:

- Her şey bitmiş! Bu şartlar altında ben kumanda edemem! Savaşı kaybettik. Ama Berlin'i terkedeceğimi sanıyorsanız, aldanıyorsunuz! Ben kendi kafama bir kurşun sıkmayı tercih ederim!

Odada hazır bulunanlar, ona korku ile dehşetle baktılar. Elini ancak kaldırabildi: "Teşekkür ederim beyler!" dedi ve odadan çıktı.

Odadakiler şaşkın halde birbirlerine bakakalmışlardı. Gerçekten işin sonu gelmiş miydi? Günsche, Hitler'i izledi. Toplantı salonundan boğuk itiraz sesleri yükseldi.

Günsche, Hitler'in yanına gitti. Führer bağırdı:

- Beni Goebbels'le konuşturun!

Goebbels, villasının sığınağında oturuyordu. Villası, Hermann Goerring Strasse'deydi. Hitler onunla telefon görüşmesi yaparken, konferansta bulunanlar da koridora çıkmışlardı. Hepsinin görünüşleri bitkindi ve hepsinin yüzünde felaket ifadesi

okunuyordu. Bormann ile Keitel, yaver Günsche'nin önüne geçtiler: "Führer nerede? Ne söyledi?" diye sordular. Günsche sadece, Führer'in Goebbels'e telefon etmekte olduğunu söyledi, onunla yetindi. Şimdi hepsi birden konuşuyordu. Büyük heyecan içindeydiler. Keitel, ellerini sinirle ovuşturup duruyordu. Bormann kendini tamamen kaybetmiş halde "Führer'in kendini öldürmeyi düşünmesi olacak şey değildir!" diyordu. Keitel: "Führer'e engel olmak lâzım!" diye bağırdı. Bu karmakarışık hali tasvir etmek imkânsızdı. Oradakilerin birçoğu masa üstünde duran konyak şişesinden birer kadeh aldılar.

Öğlen saat yarımda Goebbels, topallayarak koridora gitti ve sordu: "Führer ne tarafta?" Onu derhal Hitler'in yanına götürdüler. Görüşme on dakika kadar sürdü. Goebbels odadan çıktığı zaman Kitel, Bormann, Jodl ve Dönitz ona doğru koştular, "Führer ne diyor?" diye sordular. Goebbels, Hitler'in durumu ümitsiz gördüğünü söyledi. Hiçbir kurtuluş imkânı göremiyor, savaşı kaybedilmiş sayıyordu; çok çökmüş bir haldeydi. Öyle ki, şimdiye kadar Führer'i hiç bu kadar çökmüş görmemişti. Goebbels bunları belirttikten sonra, dehşetten donmuş gibi şunu da ekledi: Hitler kendisinden, karısı ile çocuklarını derhal Führer sığınağına nakletmesini istemişti.

23 NİSAN PAZARTESİ

UMUTLARI KIRILAN BİR ADAM

Facia giderek büyüyordu. Hitler Goebbels'e, karısını ve çocuklarını da sığınağa çağırtmıştı. O zamana kadar Goebbels ve ailesi ya kendi evlerinde veya Propaganda Bakanlığı'nda yaşıyorlardı. Bugünden sonra onlar da sığınakta yaşamaya başladılar. Madam Goebbels ve altı çocuğu üstteki sığınağa yerleştiler. Goebbels'e de Führer'in özel sığınağında bir oda verildi. Hepsi bir araya gelerek gelecek hakkında konuşmaya başladılar.

Goebbels, Berlin'de kalarak intihar etmeye karar verdiğini söyledi. Goebbels'in karısı, Hitler'in karşı çıkmasına rağmen çocuklarını zehirledikten sonra ölmek kararında olduğunu bildirdi. Sonra Hitler sanki kesin kararının ne olduğunu evvelce bildirmemiş gibi Keitel ve Bormann'ı çağırttı ve onlara "Ben Berlin'den asla ayrılmayacağım!" dedi. Sonra Jodl'ü çağırttı, iki mareşale Berchtesgaden'e gitmeleri için emir verdi ve Bormann'dan sığınağı terketmesini istedi.

Artık buhran son haddine gelmiştir. Bundan sonraki olaylar hep bunun tesiri altında cereyan edecek ve bu buhrana yalnız Keitel ile Jodl şahit olacaklardır. Hitler onlara, diğerlerinin kurtaramadığı Berlin'i müdafaa edeceğinden bahsederek şöyle der: "Eğer şehir düşerse, ben de son dakikada kendimi öldüreceğim. Vücut itibariyle zaafa düşmüş bir adam olduğum için dövüşmem

mümkün değildir. Fakat ne canlı, ne de ölü olarak düşmanın eline düşmeyeceğim."

Jodl ve Keitel onu boş yere makul düşünmeye davet ediyorlardı. Hitler hiçbir şey dinlemiyordu: "Artık sona geldik. Ben kesin kararımı verdim. Bunu artık münakaşa etmek istemiyorum." dedi.

Jodl ve Keitel, Hitler'e Alman ordusunun başkumandanı olduğu için hiç olmazsa kendilerine emir vermesi icabettiğini söylediler. Hitler verilecek hiçbir emri olmadığını söyleyerek ilave etti: "Eğer muhakkak emir almak istiyorsanız, Goering'e müracaat ediniz."

Keitel: "Hiçbir Alman askeri Goering'in emri altında dövüşmeye razı olamaz!" dedi.

Hitler bağırdı: "Artık dövüşmek bahis mevzuu değildir. İş pazarlığa kaldıysa, Goering bu işte benden daha başarılıdır."

Bu sözlerden sonra Hitler, Keitel ile beraber başkentin kurtarılması çarelerini tetkik etmiştir. General Wenck'in emrindeki ikinci ordu Berlin'in güney batısında ve Elbe nehri boyundadır. Oradan ayrılıp Başbakanlığın merkezi olan Berlin'i kurtarmak için Potsdam'a gelebilir. Keitel bu emri hemen General Wenck'e ulaştırmak üzere hareket etmeyi teklif eder. Fakat Hitler gitmeden önce beraber yemek yemeleri hususunda ısrar eder. Saat akşamın sekizidir. Hitler, Keitel'in yemek yemesini seyretmektedir. Yaşadığı sinir buhranı geçmiş, tamamen sakinleşmiştir. Mareşalin giderken biraz sandviç, bir şişe konyak, çikolatayı beraber götürmesi için emirler verir.

Krebs, askerî danışman olarak sığınakta kalma emrini alır. Wenck'i görmeye giden Keitel ve Krampintz'deki karargâhına gitmekte olan Jodl yolun bir kısmını katederler. Keitel yolda: "Wenck'e söyleyecek tek sözüm var. Ona Berlin muharebesinin başladığını ve Führer'in hayatının bahis mevzuu olduğunu söy-

leyeceğim." der. Fakat otomobilin bir köşesine çekilmiş olan Jodl buna hiçbir cevap vermedi. Çünkü, ona göre bir asker emir vermeli ve verdiği emirlerin mesuliyetini omzuna almaktan çekinmemelidir. Halbuki Führer intihar tehditleri ve ümitsizlik buhranlarıyla bir askerden daha çok bir film artistine benzemektedir.

24 NİSAN SALI

SIĞINAĞIN BÜTÜN DÜNYA İLE BAĞLANTISI KESİLİYOR

Bu sırlarla dolu sığınakta Hitler'den aşçısına kadar yaklaşık kırk kişiyi bulan küçük bir hayaletler kafilesi yaşıyordu.

24 Nisan akşamı, sığınağın son ziyaretçileri de gitmişti. Orada, bundan sonra meydana gelecek dramda rol almaları kaçınılmaz olan kişilerden başka kimse kalmamıştı. Toprağın on beş metre altındaki bir sığınakta bulunan bu insanlar, gerçeklerden tamamen uzak bir âlemde bulunuyor ve buna rağmen hâlâ dünyanın geleceğine hükmettiklerine inanıyorlardı. Oysa gerçekte oynadıkları bir oyundan başka bir şey değildi. Aralarından sağ kalanlar, bugünler hakkında daha sonraları geniş bilgiler vermişlerdir.

Führer'in özel sığınağında şimdi Hitler, Eva Braun, Goebbels karısı ve çocukları, yâveri Schwaegerman, doktor Stump Fegger, Hitler'in özel hizmetkarı Hans Linge, Hitler'i gölgesi gibi takip eden yâveri Otto Guensche, iki kâtibe bayan Christian ve Yunge işe aşçı bayan Manzialy'den başka kimse yoktur. Diğerleri komşu sığınakta yaşamakta ve gerektikçe Führer'in özel sığınağına gelmektedirler. Bunların içinde vazifesine en sâdık olan Bormann ile yardımcısı Zander ve kâtibesi bayan Kruger'dir. General Krebs, muavini Binbaşı von Loringhoven, yâveri Yüzbaşı Boldt, General Bourgdorff, yardımcıları Albay von Below, Yarbay Weiss

ve Binbaşı Johannmeier, Berlin müstahkem mevki kumandanı General Weidling, Hitler'in iki pilotu Baur ve Beetz, Başbakanlık dairesi kumandanı Mohnke ve Hitler gençlik teşkilâtının şefi Arthur Axmann da aynı sığınaktadırlar.

Civardaki diğer sığınaklarda da Propaganda Bakanlığı'nda Goebbels'in muavini olan Werner Naumann, radyo haberleri yapan matbuat servisinden Heinz Lorenz, Hitler'i korumakla görevli S.S. şefi Ratten Huber, muavini Hoegl ve muhafız S.S. subaylarıyla, Doenitz, Himmler ve Ribbentrop'un irtibat subayları, Amiral Voss, Eva Braun'un enişte si S.S. Generali Fegelein ve Büyük Elçi Walten Hewel vardır.

Bunların arasında on bir tanesi tarafımızdan yakalanarak sorguya çekilmiştir. Verdikleri ifadeler sonradan Hitler'in şoförü Kampkas, muhafız erleri Karnau, Matthiesing, Baron von Varo ve terzi Mueller gibi küçük şahsiyetlerin ifadeleriyle teeyyüt etmiştir. Bütün bu ifadeler, vesikalar, hatıralar, çalınan telgraflarla mukayese edilmiş ve böylece Hitler'in yaşadığı son haftanın hâdiseleri tesbit olunmuştur.

Muhtelif ve bazılarına taman olan bu vasikaların hâdiselerin üzerine açtığı ışık, bazı hâdiselerde ve bazı saatleri dolduran vakıalarda şüpheli noktalar bırakmıştır. Obüslerin, bombaların tehdidi altında ve ekseriya karanlık içinde geçen, saat ve vakit mefhumu kaybedilmiş bu yeraltı hayatının hususiyetleri gözönüne alınacak olursa, bunları, mazur görmemek mümkün değildir. Bununla beraber bazı mühim hâdiseler, unutulması mümkün olmayan bazı vâkıalar, tarihlenmiş vesikalar, hafızaların noksanını kısmen telâfi etmektedir.

Bu karışık hâdiseler arasında, saatlerin tesbitine yarayan hareket noktası, hava orduları başkumandanlığına tayin edilen Ritter von Greimin sığınağa gelip gitmeleridir. Doenitz'e gönderilen

telgraflar, Himmler'in randevu saatleri, Hitler'in vasiyetnamesinin imzası ve Eva Braun ile beraber intiharı ve nihayet sığınakta bulunanların canlarını kurtarma telâşına düşmeleri gibi hâdiselerin yekûn, saat ve dakika olarak tesbiti mümkün olmaktadır.

25 NİSAN ÇARŞAMBA

SIĞINAKTAKİLERDE DELİLİK BELİRTİLERİ BAŞLIYOR

Hava ordusunun yeni başkumandanı Greim'de Berlin'e gelmiş, Hitler'e ve onun küçük sarayının yani sığınağının sakinleri arasına katılmıştır. Hitler tarafından çağırılan hava ordusu kurmay başkanı General Koller ise yola çıkmakta gecikmiştir. Hemen Berlin'e hareket etmek düşüncesindedir ama Reichlin'den gelen haberlerle birlikte ümidi tamamen kırılmıştır. Söylendiğine göre, geceden beri Berlin üzerinde uçmak artık mümkün değildi. Çünkü şehirden yükselen yoğun duman bütün gökyüzünü kaplamaktaydı. Herkes Greim ile Hanna Reitsch'i taşıyan uçağın Berlin'e giden son uçak olduğunu konuşmaktaydı.

Koller kendisinin Fuerstenburg'a geldiğini haber vermek için telefonla Hitler'in sığınağını arar. Telefona Greim çıkar ve "Führer dinlenmek için odasına çekildi, onu rahatsız edemeyiz. Berlin'e gelmeye kalkışmayınız. Führer'de zaten bunu emretmedi. Bu hem faydasız, hem de imkânsızdır. Zaten buraya gelirseniz bir daha geri gidemeyeceğiniz de bir gerçektir." der.

Greim'de Hitler gibi kendisini ölüme mahkûm olmuş farzetmektedir.

Koller bu konuşma üzerine üzüntüsünü beyan ettikten sonra, hazin bir sesle: "Sayın Mareşalim, sizinle uzun bir zaman beraber çalışmak onuruna erişemeyeceğim. Bugünkü şartlar hava

ordusunun kullanılmasına artık müsaade etmiyor. Sonumuz yaklaşıyor." der.

Koller bu cümleleri söylerken kendisine yine aynı kederli eda ile bir cevap verileceğine düşünmektedir. Fakat sığınakta yaşayanlar artık akli melekelerinde hasarlar yaşamaktadırlar.

Greim'de Hitler'in düştüğü buhranlardan etkilenmiş ve akıl yürütme kabiliyetlerini kaybeden diğer insanlara benzemiştir. Sanki hepsi bulaşıcı bir delilik hastalığına yakalanmış gibidir.

Şimdi sıra Mareşal Greim'dadır. Greim sanki az önce umutsuz kelimelerle Koller'e Berlin'e gelmemesini söyleyen kişi değildir. Yenilgiyi kabul edeceği yerde, Koller'e bu kez şöyle cevap verir: "Biraz bekleyin, ümidinizi kaybetmeyin. Her şey yoluna girecektir. Führer'in varlığı ve kendisine beslediği güven beni ikna etmiştir. Burası benim için büyük bir mutluluk kaynağı oldu."

Koller kulaklarına inanamıyor. Bununla ilgili olarak hatıra defterine şu notları düşüyor: "Orası bir tımarhane!... Doğrusu bir şey anlayamıyorum. Ya ben onların düşüncelerini anlayamayacak kadar aptalım ya da onlar altıncı bir his taşıyorlar ve bizim gibi sıradan insanlara nasip olmayan bir güçle olayları görüyor ve takip ediyorlar."

Bu konuşmadan az sonra sığınaktan tekrar Koller'i arıyorlar. Bu defa telefonun ucundaki Hanna'dır. Koller'den Salzboug'daki ailesine son bir mesaj götürmesini rica ediyor ve kendinden geçmiş bir halde başlarından geçenleri uzun uzun anlatmaya başlıyor. Koller onu susturmaya çalışıyor fakat bu mümkün olmayınca telefonu kapatmak zorunda kalıyor. Çünkü konuştukları hat, sığınağın dışarıyla irtibatını sağlayan tek hattır.

Sığınak sakinlerinin hemen hepsi düşünme yeteneklerini kaybetmiş, deliliğin o tuhaf sarhoşluğuna kapılmış gibidirler. Ancak bu sakinlerinden bir tanesi, henüz aklını kaybetmemiş ol-

duğunu isbat etmiştir. Bu kişi Eva Braun'un eniştesi Fegelein'dir ve sığınaktan ayrılmak istemektedir. Ancak delilik belirtileri gösteren insanlar arasındaki bu isteğinin bedelini hayatıyla ödeyecektir.

26 NİSAN PERŞEMBE

SIĞINAKTAN İLK KAÇIŞ GERÇEKLEŞİYOR

Eva Braun'un enişte si Fegelein, Führer'in karargâhında Himmler'in temsilcisi olarak bulunmaktaydı. Şefi Himmler ve çevrelerinde büyük bir nefret havası yaratmış olan birçok tutucu Nazi gibi o da Bavyeralı'dır. Onun Nazi partisinde yükselmesini sağlayan kişi Bavyera'nın taçsız kralı Christian Weber'dir. Esasından bir jokey olan Weber, at yarışlarına pek meraklı olan Felegein'i bu vesileyle tanımıştır. Weber, Nazilerin en kibirli şeflerinden biri ve Münih Belediye Meclisi Başkanı'ydı. Resmi vazifesini kullanarak muazzam bir servet biriktirmişti. Fransa'dan çalınmış en cins yarış atlarıyla doldurduğu bir harası vardı. Nazilerin tertip ettikleri şölenlerde binicilikteki yeteneğiyle dikkat çeken Fegelein, şişmanlığı sebebiyle artık at sporlarını yapamayan Weber'i hayran bırakmıştı. Bu şişman hâmi sayesinde Fegelein kısa zamanda yükselmeye başlamıştı. Önce S.S. teşkilâtına girerek orada bir süvari birliğinin komutanlığına getirilmiş, şansının yardımı ile bütün teşebbüslerinde başarılı olmuş ve doğu cephesinde kahramanlıklarına Hitler'in dikkatini çekmişti. 1944 yılında da Himmler'in Hitler nezdindeki irtibat subayı Wolff'un yerine getirilmişti. Aynı sene içinde Almanya'daki iktidarın bakanların elinden çıkarak Hitler'in elinde toplandığını sezmiş ve tam bir iyi gün adamı olduğu için Eva Braun'un kardeşi Gretl ile evlenmiş, böylece hayatının en yüksek kademesine erişmiştir. Bu hareketiyle, artık itibarı sarsılmaya başlamış olan Himmler'e tâbi

olmaktan da kendini kurtarmıştı. Artık Hitler ile aynı aileden olmuştu. Aynı zamanda Bormann'la iyice anlaşarak onun tarafından da kendisini takviye etmek yolunu tutmuştu.

Ohlendorf'un sözlerine bakılırsa Fegelein "bu tarihten itibaren devamlı olarak Himmler'e ihanet etmiş, Hitler'in yanından çok nadir olarak ayrılmıştır." Berger'e bakılırsa, Bormann, Fegelein ve Burgdorf, Hitler'in etrafında öyle sıkı bir daire oluşturmuşlardı ki, âdeta Hitler'le temas etmek imkânsız bir hâle gelmiştir.

Fegelein aptal değildir; aksine çok kurnaz bir adamdır. Bütün hareketleri, sadakâtleri, hıyanetleri hep kişisel çıkarlarına dayanıyordu. Hayâlden ve histen uzak, soğukkanlı bir hesa adamıydı. Himmler'i terketmiş olmasının sebebi, diğerleri gibi Hitler'in sihirli tesirinin altında kalmış olması değildi. Onun sebebi maddiydi. Görüyordu ki, Himmler'in yıldızı sönmekte ve bütün iktidar Hitler'in elinde toplanmaktaydı. Bu nedenle de hizmetleri, ittifakları, evliliği hep günün olaylarına uygundu. İstediği Hitler'in ailesine dahil olmak ve bundan doğacak bütün imtiyazlardan faydalanmaktı. Fakat 25 Nisan'da Furstenburg'daki kurmay heyetini ziyaretinden sonra sığınağa döndüğü zaman, Hitler'in aile çevresinden olmanın ve bundan doğacak imtiyazların pek de arzu edilir şeyler olmadığını birdenbire anlayıvermişti. Hitler'le Eva Braun'un intihara doğru gittiklerini görmüştü. Halbuki Fegelein, Furstenburg'dan ayrılırken bir dostuna "Berlin'de ölmeye hiç niyetim yok!" demişti. Bu sebeple bir fırsattan istifade ederek 26 Nisan'da sığınaktan çıkıp kayboldu ve diğerlerini Hitler'le beraber ölmeleri için ardında bıraktı.

27 NİSAN CUMA

HİTLER SIĞINAKTAKİLERLE SON TOPLANTISINI YAPIYOR

Führer'in özel sığınağında oturmadığı için Fegelein'in ortadan kaybolmasını Hitler'in yakınları bir süre farkedemediler. Fegelein'de arada sırada sığınağa telefon ederek haber soruyor ve böylece aslında kaçtığının farkına varılmasına engel olmaya çalışıyordu. Fakat 27 Nisan Cuma günü Hitler onu görmek istemiş ve bu vesile ile Fegelein'in diğer sığınakta olmadığı ortaya çıkmıştı.

Hitler derhâl Fegelein'in aranmasını emretti ama hiç kimse onun gittiği yeri bilmiyordu. İnsanı sinirlendiren ve boğulma derecesinde buhranlar yaratan sığınakta yaşayanlarda bu olay derhâl bir şüphe uyandı. Bu buhranlı atmosfer içinde bir defa uyanan şüphe de hemen kesin bir hüküm haline geliverdi. Hitler, generallerin düzenlediği suikastten sonra zaten herkesten şüphe etmeye başlamıştı. Hemen S.S. şefi Hoegel'i çağırdı ona bir S.S. grubuyla giderek Fegelein'i yakalamasını ve sığınağa getirmesini emretti.

Hoegel ve arkadaşları yanan Berlin içinden güçlükle geçerek Fegelein'in Charlottenburg mahallesindeki evine geldiler. Fegelein sivil bir elbise giymiş ve rahat rahat yatağına uzanmıştı. Fegelein, Hoegel'e ölmek istemediğini söyledi ve kendisini bu esir şehirden kurtararak Bavyera'ya, karısının yanına götürebilecek bir uçak bulmak konusunda yardım etmesini rica etti.

Hoegel bu sözleri dinlemedi. "Hitler'in özel emri olmadan böyle bir teşebbüse girişmem mümkün değildir." diye cevap verdi. Fegelein bu cevapla yetinecek bir adam değildi. Hemen telefona sarıldı, sığınakta bulunan Eva Braun'la konuştu ve ona: "Ortada bir anlaşmazlık var. Führer'le temasta bulunarak benim için özel bir müsaade alır mısın?" diye sordu. Fakat Fegelein'in bu isteği bir sığınakta kapalı bulunan, türlü tehditler, ihanetler ve tehlikelerle karşılaşmış olan bir insanda hiç de uygun bir tesir bırakmamış ve bu yüzden Eva Braun Fegelein'e gayet sert ve soğuk bir cevap vermişti. Fegelein'in artık sığınağa dönmesinden başka bir çare kalmamıştır.

Eva Braun, eniştesi Fegelein'in bu ihaneti karşısında ellerini birbirine kenetlemiş, hiddetle bağırıyordu: "Zavallı Adolf... Herkes seni bırakıyor, herkes sana ihanet ediyor. Keşke yüz bin kişi ölse de sen Almanya'ya kalsan!"

Fegelein sığınağa getirilir getirilmez rütbe ve görevlerinden tecrit edilmiş ve ikinci sığınakta sıkı bir muhafaza altına alınmıştır.

27 Nisan'ı 29 Nisan'a bağlayan gece Başbakanlık binasının Rus topçusu tarafından bombardımanı son haddini buluyor. Sığınakta bulunmalarına rağmen, Hitler ve arkadaşları Başbakanlık binasına ardı ardına düşen bombaların gürültülerini duymaktadırlar. Her an Rus askerlerinin karanlıklardan çıkarak binanın harabelerini işgal edeceğini düşünüyorlar.

Bu korkunç gecede Hitler, bütün yakınlarını yanına toplar. Bu toplantıda hayattan ümitleri kalmamış olan insanlar, son demlerinde oynayacakları ölüm piyesinin âdeta genel bir provasını yapmaya başlarlar. Herkes nasıl intihar edeceğinden ve cesedini ne suretle ortadan kaybedeceğinden bahsetmeye başlar.

Sığınakta hâkim olan bu ruh hali karşısında, hâlâ aklı başında olan insanlar Fegelein'i kaçma teşebbüsünde haklı bul-

makta ama Führer'e sonuna kadar sadık kalma yeminleri etmektedirler. Ancak o gece orada verdikleri sözleri tutan ve Führer'e sonuna kadar sadık kalan çok az insan vardır. Bu olaylardan bir ay sonra Mareşal Von Greim bir fırsat bularak intihar etmiş, Ruslar'ın eline geçen bazıları da canlarına kıymışlardır. Fakat Führer'e ölünceye kadar sadakat yemini etmiş olanlardan birçokları İngiliz ve Amerikalılar'ın ellerine geçtikleri zaman fazlasıyla sağlıklıydılar ve müttefiklerin yetkililerine hiç utanmadan Nazi rejiminin elinde zavallı bir esirden başka bir şey olmadıklarını izah ediyorlardı.

28 NİSAN CUMARTESİ

HİTLER ÖLMEYE KARAR VERİYOR

Hitler ölmeye kesinlikle karar vermiştir. Fakat talihine karşı beslediği sonsuz güvenle, bütün ümitsizliklere, kesin delillere ve kaçınılmaz zorunluluklara rağmen Berlin'in kurtulabileceğini zannediyordu. Artık intihar etmeye hazır olmasına rağmen, kendisi yaşadıkça Berlin'in düşman eline düşmesinin mümkün olmayacağı düşüncesindeydi. Kendisini âdeta bir uğur, varlığı bütün kaleleri alınmaz bir hale getiren bir "Totem" sayıyordu.

28 Nisan Cumartesi günü Ruslar piyadesi Berlin'in merkezine girmişti ve Komutan Wenck'in ordusu bir türlü gözükmüyordu.. Bununla beraber, Propaganda Bakanlığı'nda radyo işleri direktörü olan Hans Fritsche'in ifadesine göre sığınak, Berlinlilere Wenck ordusunun şehre doğru gelmekte olduğunu resmen tebliğ ediyordu.

28 Nisan günü, aslında varlığı sadece sığınaktakilerin hayalinde mevcut olan Wenck ordusunu beklemekle geçiyor. Akşamın saat dokuzunda nefes nefese kalmış bir adam, elinde bir telgrafla sığınağa geliyor. Bu, Hans Lorenz'dir.

Lorenz sığınakta, Bormann, Goebbels ve Hewel'i toplantı halinde bulur. Führer, hava ordularının yeni kumandanı Greim'le beraberdir. Lorenz onlara Reuter Ajansı'ndan gelen telgrafın bir suretini de Hitler'e verilmek üzere oda uşağı Heinz Linge'ye verir. Telgraf, Himmler'in İsveçli Kont Bernadotte aracılığıyla müttefiklere bir anlaşma teklifinde bulunduğunu resmen ifade etmektedir.

Bu telgrafın Hitler'e gösterilmesinden sonra meydana gelen olayları, şahitlerin herbiri farklı anlatmışlardır. Fakat hepsi, zaten korkunç bir atmosfer içinde yaşanmakta olan sığınağın bu telgrafla büsbütün karıştığını ve Hitler'in hiddetinden ağzı köpükler saçarak bağırıp çağırdığını söz birliğiyle ifade ediyorlar. Hanna Reitsch anılarında Hitler için "Hiddete kapılmış bir deliye benziyordu Yüzü morarmış ve âdeta tanınmaz bir hale gelmişti." diyor.

Bu Hitler için en son ve en kuvvetli darbeydi. Sâdık Heinrich de ona ihanet etmişti. Bağlılığı her zaman bütün şüphelerin üstünde tutulmuş olan tek Nazi de demek onu arkadan vurmuştu!

Bu haber sığınakta büyük bir yankı yapmış, Hitler'in hiddetli sözlerinden sonra yakınlarının şikâyet ve konuşmaları da başlamıştı. Yapılmış olan ihaneti en ağır bir şekilde ifade etmek için aralarında sanki yarış ediyorlardı. Nihayet Hitler, Bormann ve Goebbels odaya kapanarak gizli bir toplantı yaptılar.

Bu toplantıda konuşulanların ayrıntıları sonsuza kadar meçhul kalacaktır. Bununla beraber, toplantıdan sonra sığınaktaki olayların gidişatında esaslı bir değişiklik başgöstermiştir. Wenck ordusunu beklemek yerine, sığınakta 22 Nisan buhranındakine pek benzeyen bir karar ve hareket devresi ortaya çıkmıştı. Oynanmakta olan facianın artık son perdesi açılmıştı. Hitler için, Himmler'in ihaneti hiç şüphesiz sona gelindiğinin bir işaretiydi.

HİMMLER

Himmler cephesine gelince; olaylar hiç de onun ümit ettiği gibi gelişmemişti. Artık Schellenberg'in akıl karıştırıcı manevralarını da düşünmez olmuştu. Halbuki Schellenberg Danimarka'da ve Flensbourg'ta kulaklarını İsveç'e çevirmiş, oradan ufak bir ümit işareti almaya gayret ediyordu.

27 Nisan'da Bernadotte, Lubeck'e döndü ve bir Nazi istihbarat şefinden başka herkesin beklemesi tabiî olan şu cevabı getirdi: "Batı devletleri ne Himmler'i Alman devletinin şefi olarak dinlemeye, ne de şarta bağlı bir teslime razı olmuyorlar."

Schellenberg büyük bir ızdırap içinde bu haberi öğrendi. Bu onun için beklenmedik bir felâketti. Ustaca çevirdiğini sandığı manevralara ve kendi diplomasi kabiliyetine çok fazla güvenmişti.

Schellenberg anılarında şöyle yazmaktadır: "Himmler'e daha makul bir hâl çaresi düşünmesini teklif ettim ve çok dil dökerek, bir karar varmak için bir saat düşünmeye razı ettim."

Bu kısa düşünceden sonra Himmler bu teklifi kabul etmiştir. Yeni karar Norveç ve Danimarka'daki çarpışmaların derhâl durdurulmasından ibarettir. Schellenberg'e bu hususta emirler vermiştir. Bu işleri yaparken de, gelecekten tamamıyla emin bir ruh halindedir. Hitler ölümünü istediği kadar geciktirsin, son artık yakındır. Himmler o zaman bütün iktidarı eline alacak ve gerekli kararları verecektir. Çünkü Himmler, hayatının hiçbir devresinde iktidarın Hitler'den sonra kendisine geleceğinden şüphesi ol-

mamıştır. İyi bir mevkisi, yurt içinde özel S.S. ordusu ve birçok önemli vazifeleri vardır. Partinin en eski mensuplarından biridir ve şimdiye kadar hakkında en ufak bir dedikodu bile yapılmış değildir. Bütün bunların hepsi isteklerini kuvvetlendirmektedir. Bugüne kadar iktidarı elde etmek için bir mücadeleye girişmemiş olmasının sebebi de bu iktidarın otomatik bir şekilde eline düşeceğinden emin olmasından başka bir şey değildir. Böyle bir durum için gerekli programı bile hazırlamıştır: Bunun için yeni bir parti kurulması gerekmektedir. Hatta Schellenberg partinin ismini bile koymuştu: Ulusal Birleşme Partisi. Speer ve Schellenberg'in ifade ettiklerine göre bir hükümet listesi bile hazırlanmıştır. Bu listede bazı polis şefleriyle birlikte, Schellenberg gibi Himmler'in idaresinde bir hükümet kurulabileceğine ve bu hükümetin müttefikler tarafından iyi karşılanacağına inanmış olan bazı şahsiyetlerin isimleri vardı.

Bu kişiler, Hitler'den sonra iktidarı ancak Himmler'in alabileceğinde görüş birliği ediyorlardı. Birçokları gibi onlar da bu karışık günlerde birbirini takip eden olaylar içinde, Hitler'in henüz yaşamakta olduğunu hatırlarına bile getirmiyorlardı. Führer'in iktidarına sahip olmayı düşünen adaylar müzakerelere girişirlerken ve türlü oyunlar çevirirlerken Hitler henüz ölmemiş ve iktidarından vazgeçmemişti.

Ateşe verilmiş, kesif duman örtüsü altında kalmış başbakanlık binasının altında, toprağa on beş metre altında, dünya ile bütün irtibatını kesmiş, maddeten ve mânen harap olmuş, iktidarın verdiği bütün imkânları kaybetmiş, kumanda edebilmek için gerekli tüm araçları yitirmiş olmasına rağmen Hitler, yaratmış olduğu bu karmakarışık âlemde hükümran olmakta devam ediyor ve emirleri hiçbir itiraza uğramadan uygulanıyordu.

Bavyera'da hapsedilmiş olan Goering, iktidarı elde etmekte acele etmiş olmasından doğacak sonuçları rahat rahat hesap ede-

dursun, Himmler de bu işten payını alacaktır. Gerçek şu ki, Hitler'in iktidarı âdeta sihirli bir kudret olarak kendi uhdesinde kalmaktadır. Fakat Hitler, Himmler'in de ihanet ettiğini görünce bunun artık sona gelindiğinin bir işareti olduğunu anlamıştır. Hitler, bütün hayatı boyunca ne zaman karar vermek zorunluluğuyla karşı karşıya gelmişse, hep tereddüt etmiştir. Son gününe kadar bu şekilde hareket etmekten kurtulamamıştır. Berlin'de kalmaya karar vermek için de tam 48 saat tereddütler içinde kalmış, karar verememiştir. 28 Nisan'ı 29 Nisan'a bağlayan gece Himmler'in istekleri karşısındaki düşüncelerini bildirecek, son arzularını yazdıracak, vasiyetnamesini düzenleyecek ve son olarak da Eva Braun'la evlenecektir!

29 NİSAN PAZAR

SONA DOĞRU

29 Nisan günü şafak vaktinde Hitler, biri siyasi bir kişisel olmak üzere iki vasiyetnamesini imzalandıktan sonra bunların ilgili makamlara sevki için üç memur seçmişti. Sabahın devamındaki saatler bu heyecanlı seyahatin hazırlıklarıyla geçiyor ve öğleye doğru Lorenz, Zander ve Johannmeier, yanlarında Himmlerich adlı bir çavuş olduğu halde sığınaktan ayrılıyorlar.

Yola çıkmadan önce Lorenz, Hitler'in yanına giderek ona veda ediyor. Führer ona hiç söz söylemiyor. Yalnız sessizce birbirlerinin ellerini sıkıyorlar.

29 Nisan sabahı, Hitler'in vasiyetnamelerini ilgili makamlara ulaştırmakla görevli memurlar ayrıldıktan sonra, sığınakta yeni bir gelişme oluyor: Sığınakla dışarısı arasındaki bütün telefon irtibatı kesiliyor!

Ruslar Grunewalt, Charlettonbourg mahallelerinde ve Anhalt garı civarında ilerlemişlerdir. Diğer bölgelerden henüz bir haber alınmamıştır. Wenck ordusundan hâlâ ses seda yoktur.

HİTLER'İN KÖPEKLERİ ÖLDÜRÜLÜYOR

29 Nisan günü sığınakta bulunanların durumu artık tamamıyla ümitsizdir. Dışarısıyla bütün irtibat, radyo dahil kesilmiştir. Führer'in vasiyetnamesini götürecek olan memurlar hareket etmiş ve emir subaylarına da kendilerini kurtarmak müsaadesi verilmiştir.

Son gelen haberlerden Mussolini'nin öldürüldüğü öğrenilmişti. Hitler'in müttefiği ve savaş suçlarında ortağı olan bu adam, faşizmi bir devlet rejimi haline getirmiş, modern Avrupa'da bir diktatörlük kurulabileceğini ilk defa göstermiş ve mağlubiyetin acısını da ilk defa tattıktan sonra, ölümüyle de bir herkese hükmeden güçlü bir liderin nasıl bir âkıbetle karşılaşabileceğini ders verir bir şekilde ifade etmişti.

Böyle bir haber karşısında Hitler ve Eva, daha önce vermiş oldukları emirleri tekrar etmekten başka bir şey yapamazlardı: İntihar ettikten sonra cesetlerinin geriye hiçbir eser kalmamak suretiyle imha edilmesi gerekiyordu!

Sağ kalan ve dinlenen bütün şahitlerin ifade ettikleri gibi, Hitler birçok defalar: "İsterik kitleleri tatmin etmek için yeni vesileler arayan düşmanların eline düşmeyeceğim!" demişti.

Bir mareşalinin cesedini kasap çengeline astırarak teşhir ettirmiş olan Hitler, kendi cesedinin nasıl bir âkıbetle karşılaşabileceğini çok iyi tahmin edebilirdi!

29 Nisan günü öğleden sonra, Hitler'in çok sevgili köpeği Blondi'nin öldürülmesiyle işe başlanıyor. Onu zehirlemek için

civardaki bir hastahenede görev yapan, Hitler'in eski operatörü Profesör Hase çağrılıyor. Sığınakta bulunan diğer iki köpek de, bakıcıları tarafından öldürülüyor. Bundan sonra sıra insanlara geliyor ve Hitler, kâtibeleri Christian ve Junge'ye siyanür ampulleri veriyor. "Size veda ederken daha iyi bir hediye veremediğimden dolayı çok üzgünüm." diyor ve onlara iltifat ederek "Ah!" diyor, "keşke generallerim de sizin kadar güvenime lâyık olabilselerdi!..."

Akşam üzeri her iki sığınakta bulunanlar da, Hitler'in özel sığınağının yemek salonu olarak kullanılan geniş koridorunda yemek yerlerken, bir S.S. muhafızı içeri giriyor. Orada bulunanlara, Führer'in kadınlara veda etmek istediğini ve hiç kimsenin yaşamaması gerektiğini söyleyerek, önemli emirlerin verileceğini ilave ediyor.

ON İKİ YIL SÜREN PLATONİK AŞK

Hitler'in Eva Braun ile olan ilişkisinde en hoşuna giden şey, bu ilişki hakkında vardığı kanaatti. Vasiyetnamesinde, Eva Braun'la aralarındaki ilişkiyi şu cümleyle ifade ediyor: "Seneler boyınca süren gerçek dostluk."

Hitler, Eva Braun'a, özel fotoğraflarını satabilme imtiyazını bile vermişti, fakat aralarındaki dostluğu maddî hiçbir sebep asla bozmamış, zedelememiştir. Hizmetçiler Eva'dan bahsederken seslerini alçaltır ve onu ancak "E. B." diye adlandırırlardı. Ölümünden sonra bile bu âdetlerinden vazgeçmemişlerdi; çünkü ortada 12 yıl süren bir alışkanlık vardı.

Hayatındaki sadakât Eva'da bir alışkanlık duygusu yaratmıştı ve çekingenliğiyle son derece ihtiyatlı yapısı ona mağrur bir eda veriyordu. Ancak mektuplarından ve notlarından hareketle çok bilgili bir yapısı olmadığı anlaşılmakta ve daha çok lise öğrencisi bir kız tavrında hissini vermektedir. Hitler yanında olmadığı veya onu sık sık göremediği zamanlarda çok hüzünlü bir tavır takınıyor ve hatta kendini öldürmeye bile teşebbüs ediyordu.

Hitler'in de onu sevdiği muhakkaktır ama buna rağmen Eva'yı uzun bir zaman sıkıntılı bir durumda bırakmış olması bir türlü izah edilememektedir. Aralarındaki ilişki platonik bir aşk veya platonik görünmesi lüzumlu sayılan bir ilişki idiyse, resmen eş veya metres görünmek, ilişkilerindeki bu özelliği tamamen silip süpürürdü. İnsanlığın bütün zaaflarından kendisini kurtarmış olması icabeden bir Alman mesihine de ancak bir pla-

tonik aşk yaraşırdı. Evlilik törenlerinin ölümlerinden bir gün evvel gerçekleştirilmiş olması, bu ihtimali garip bir şekilde kuvvetlendirmektedir. Çünkü bu evlilik töreni temsilî mahiyette bir şeydir. Eğer Hitler'le evlenmemiş olsaydı, Eva Braun'un onun ölümüne ortak olmasının mânâsı kalmazdı. Onun da kâtipleri, aşçısı ve diğer yakınları gibi hayatta kalması icabederdi.

Eva Braun yaşadıkları facianın bu son perdesine özellikle ortak olmak istiyordu. Savaş Berlin'e doğru yaklaşırken, Hitler onu Münih'e göndermişti. 14 Nisan'da başkent savaşa hazırlanırken Eva'da tekrar Berlin'e dönüp geldi. Hitler onu yanından ayrılması için çok zorladı fakat söz geçiremedi. Çünkü Eva Braun evlenmek ve Führer'le beraber ölmek için gelmişti!

HİTLER, EVA'YLA EVLENİYOR

Greim'e askeri konularda birçok emirler vermiş olmasına rağmen Hitler gerçekte yalnızca bir şey düşünüyordu: Sonunun geldiğini! Son dakikalarının nasıl geçmesi gerektiğini çok önceden düşünmüştü ve işte şimdi onların uygulamasına başlıyordu!

Ölmeden önce başarması gereken son işleri yapmaya başladı. Önce Eva Braun'la evlenecektir.

Goebbels, evlilik töreni için belediye memurlarından Walter Wagner adlı bir kişiyi sığınağa getirtmiştir. Walter Wagner resmî bir belediye memuru olmak itibarıyla nikâh kıymaya yetkili görülmüştür. Bu kişi sırtında Nazi üniformasıyla sığınağa gelmiştir. Kendisini burada Goebbels'den başka tanıyan hiç kimse yoktur. Nikah töreni sığınağın harita salonunda yapılıyor ve Goebbels'le Bormann bu törende şahit sıfatıyla masaya oturuyorlar.

Formalite kısa sürüyor. Hitler ve Eva yemin ederek âri ırka mensup olduklarını, soylarında bir karışıklık olmadığını ifade ediyorlar ve askerî olağanüstü durum dolayısıyla ilân edilmeden, karşılıklı iradelerini kullanmak suretiyle evlenmek kararında olduklarını bildiriyorlar. Birkaç dakika zarfında mutat sorulara olumlu yanıtlar veriyor ve resmî defteri imzalıyorlar; nikah töreni de böylece sona eriyor.

Eva defteri imzalarken soyadını önce Braun olarak yazmaya başlıyor. Bu ismin ilk harfi olan B'yi yazdıktan sonra hatasını

anlıyor ve yazdığı B'yi karalayarak defteri Eva Hitler olarak imzalıyor.

Orada bulunanlardan Zander ve Lorenz, bu nikah töreninin gece yarısından sonra saat bir ile üç arasında yapıldığını söylemektedirler. Diğerleriyse gece yarısından önce yapıldığını iddia ediyorlar. Fakat Greim ile Hanna gece yarısından sonra sığınaktan ayrıldıkları halde, bu evlenmeden haberdar olmadıkları için ilk iddianın daha doğru olduğu anlaşılıyor. Zaten evlenme belge de 29 Nisan tarihini taşımaktadır.

Tören bitince yeni evliler toplantı salonuna geçiyorlar. Orada birkaç general ile kâtipleri beklemektedir. Orada birkaç general ile kâtipleri beklemektedir. Hitler ile Eva hazır bulunanların hepsinin ellerini teker teker sıktıktan sonra özel odalarına gidiyorlar; orada onlar için ufak bir kahvaltı sofrası hazırlanmıştır.

Az sonra Bormann, Goebbels'in karısı ve Hitler'in iki kâtibi Bayan Christien ve Wunge'yi odalarına davet ediyorlar. Şampanya içerek ve gevezelik ederek birkaç saat geçiriyorlar. Eski günleri ve eski arkadaşları anıyorlar. Goebbels'in evlenmesinden, Hitler'in ona şahitlik etmesinden söz açıyorlar. Bugün artık vaziyet tamamen değişmiştir ve saadet dolu günler geride kalmıştır.

Bu esnada Hitler yeniden intiharından bahsetmeye başlar: "Nasyonal sosyalizm ölmüştür!" Artık dirilmesine imkân yoktur. Benim içinse ölüm bir kurtuluştan başka bir şey değildir. Çünkü en yakın dostlarım beni aldattılar ve bana ihanet ettiler."

Bu sözleri derin bir sessizlik takip eder ve odada hazır bulunanlar hiç seslerini çıkarmazlar. Nihayet kâtiplerden bir tanesi dışarı çıkar. Bundan sonra da odaya gelip gitmeler çoğalmaya başlar. Çünkü birçok toplantılar vardır ve görüşülecek işler çoktur. Zaman zaman Krebs, Bourgdorf, Von Belev ve hatta Hitler'in aşçısı Bayan Menzialy bile içeri girip çıkmıştır. Hitler bir süre yakındaki odalardan birinde kâtibi Bayan Jung ile yalnız kalmış ve

yanına toplantıda bulunanlardan bazılarını da davet etmiştir. Hitler orada vasiyetnamesini yazdırmaktaydı.

BU EVLİLİĞİN SEBEBİ NEDİR?

Eva Braun'un Hitler'in yanındaki durumu yıllar süren bir kararsızlıktan sonra nihayet net bir hâl almış bulunuyordu. Hitler'le evlenmesi, durumlarındaki tuhaflığa da son vermiş oluyordu. Eva, evlendiğinin ertesi günü hizmetçilerden Karnan'la konuşuyor ve ona: "Bana artık Bayan Hitler diyebilirsiniz." diyordu.

Hitler'i evlenmeye sevkeden sebepler tam olarak belli değildir. Fakat onları tahmin etmek de pek güç değildir. Gerçek olan bir şey varsa o da, Eva Braun'un bu evliliği çok istediğidir. Daha önce bu durumun bir türlü netleşmemiş olması yüzünden çok sıkılmıştı. Eğer Hitler isteseydi, o bu evlenmeye çoktan razıydı. Fakat Hitler evlenmek istemiyordu. Onun herhangi, sıradan bir insan gibi evlenmesi veya bir metres sahibi olması doğru değildi. Bu durum onu derhâl diğer insanların seviyesine düşürür ve Alman milletinin kalbindeki yarı ilâh vasfını hemen kaybettirebilirdi. İşin gerçeği son dakikalarında da Eva Barun'un yanında bulunmasını arzu etmemişti. 15 Nisan'da Berlin'e geldiği zaman onu geri çevirmeye çok çalışmış, fakat bunda başarılı olamamıştı. Eva Braun, Hitler'in yanında kalmış ve bu suretle bazı haklar kazanmıştı; şimdi ona bu hakların karşılığı verilmeliydi. Eva'nın Hitler'e gösterdiği bağlılık onun Hitler'in gözündeki itibarını büsbütün arttırmıştı. Hitler en son dakikaya kadar yalnızca onun kendine sâdık kalacağını çok önceden söylemişti ve bu tahmini boşa çıkmamıştı. Diğer taraftan en sadık arkadaşları bile teker teker Hitler'den ayrıldıkça o, Eva'nın kendisine olan bağlılığına daha büyük bir değer veriyordu. Von Below ve diğer yaverlerine, kendilerine büyük bir güven beslediği Goering'in ve Himmler'in

ihanetlerinden bahsederken, Eva'nın sadakatinden hayranlıkla bahsediyordu. Onun bu bağlılığının mükâfatını vermeliydi. Onun en çok istediği şey, Hitler'in saraydaki diğer kadınlardan kendisini ayıracak olan "eş" unvanıydı. Ve bu unvan şimdi ona Hitler'le yanyana ölme şerefine de ortak olma hakkını verecekti.

Evlilik törenini takibeden toplantı devam ettiği müddetçe, Hitler de kendi işleriyle meşgul oluyor ve bütün geceyi büyük bir faaliyetle geçiriyordu. Kâtibesi Bayan Jung'a siyasî vasiyetnamesini ve şahsî vasiyetnamesini yazdırıyordu. Bu vasiyetnameler gelecekte nasyonal sosyalizm için iki büyük destan kaynağı olmalıydılar. Bundan başka, yaklaşan son felâket karşısında Hitler'in masumiyetini ileri sürüyor ve birçok ileri gelen Nazi'yi suçlu çıkarıyordu.

30 NİSAN PAZARTESİ

HİTLER KİŞİSEL VASİYETNAMESİNİ HAZIRLIYOR

Hitler, 29 Nisan gecesi evlilik töreninden sonra da şahsi ve siyasi vasiyetnamesini yazdırmış, Doenitz'i kendi yerine devlet şefliğine seçmiş ve ona bir hükümet listesi bırakmıştı.

Hitler'in siyasi vasiyetnamesi iki kısımdan oluşuyordu. Birinci kısım genel işlerden, ikinci kısım da şahsî faaliyetinden bahsetmekteydi. Hitler özetle: "Almanya'da benim veya başka birisinin 1939 savaşını istediğini söylemek yalandır. Bu savaş Yahudilerin veya Yahudilerin hizmetinde bulunan politikacıların eseridir. Tarafımdan yapılan bütün silahları terketme tekliflerini gözönüne alarak, tarih beni bu savaşa sebep olmakla itham etmeyecektir" diyordu. Vasiyetname ile Mein Kampf (Kavgam) arasında dolaşan sözlerle Nazi partisinin başarılarını anlatıyor ve mağlubiyette suçsuz olduğundan bahsettikten sonra ümitsizlikle devam ediyordu: "Altı yıl sürmüş olan ve bütün başarısızlıklara rağmen, tarihe bir millet iradesinin muzaffer ve kahramanca ifadesi olarak geçecek olan bu savaşın merkezi olan şehri terkedemem. İlave edeyim ki, Yahudilerin hazırladığı bir mizansene uygun olarak, kudurmuş kitleleri eğlendirecek yeni bir gösteriye de konu olacak değilim. Bu sebeplerden dolayı Berlin'de kalmaya ve Başbakanlık binasının müdafaa edilmesine artık imkân kalmadığına inandığım anda kendimi öldürmeye karar verdim."

Bundan sonra Nazi partisine kuvvetleriyle yardım etmiş olanlara teşekkür ediliyor ve yenilginin mesulü saydığı şahıslara acı sözler söylemektedir:

"Gelecekte, Alman ordusu subayları için, deniz kuvvetlerimizde olduğu gibi düşmana şehir veya toprak terketmek şerefsizlik olarak kabul edilmeli ve bu konuda şahıslar vazifelerine ölünceye kadar sadık kalarak, maiyetlerine parlak örnekler vermelidirler."

Birinci Dünya Savaşı'nda Hitler sıradan bir askerdi. Mağlubiyetten sonra, politikacıları savaşta dövüşmüş olanlara ihanet etmekle itham etmiştir. O zaman, kurmay heyetini methetmek için âdeta kelime bulamamıştı.

İkinci Dünya Savaşı'nda ise o hükümetin başındaydı. Mağlubiyet yüzünü göstermeye başlayınca, askerleri politikacılara ihanet etmekle suçlamaya başlamıştır. Söylediklerine bakılırsa herkes ona ihanet etmişti.

Siyasî vasiyetnamenin ikinci kısmıysa daha çok ithamlara ayrılmıştı. Hitler şöyle diyordu:

"Ölümümden önce Almanya eski Mareşali Hermann Goering'e 29 Haziran 1941 tarihli kanunla ve 1 Eylül 1939 tarihinde Raistag'taki nutkumla vermiş olduğum hakları tamamıyla iptal ediyorum. Onun yerine büyük Amiral Doenitz'i Alman hükümetinin reisliğine ve Alman ordusu başkumandanlığına tayin ediyorum."

Böylece, Himmler'in ihaneti hâdisesi duyulduktan sonra yapılan gizli toplantıda konuşulan şeyler tamamıyla ortaya çıkmaktaydı. Hitler'e halef olmak meselesi tamamıyla halledilmiş oluyordu. Politikacılar, asker ve S.S.ler Hitler'e ihanet etmiş olduklarına göre, Hitler'in yerine ancak bir deniz subayı geçebilirdi. Deniz ordusunun hareketlerinde büyük başarılar görülmemişse de, bu ordu sonuna kadar Naziliğe ve Hitler'e bağlı kalmıştı.

Hitler'in vasiyetnamesinin bir kısmında deniz subaylarını

methetmiş olması da uzun zamandan beri bir neticeye bağlamaya çalıştığı meseleyi halletmiş olduğunun en büyük deliliydi.

Vasiyetnamenin bundan sonraki bölümü de öncekiyle bağlantılıydı. Bu kısımda diğer büyük bir hainin hesabı görülüyordu:

"Ölümümden önce eski S.S. Reichfuhrer ve İçişleri Bakanı Heinrich Himmler'i partiden çıkarıyorum. Onun yerine Paul Geisler'i İçişleri Bakanlığı'na tayin ediyorum. Goering ile Himmler beni haberdar etmeden, iznimi almadan düşmanla gizli temasa geçmek ve iktidarı gayrimeşru bir şekilde elde etmek için bana bile ihanet etmek suretiyle bütün memleketi ve milleti silinmez bir töhmet altında bırakmışlardır."

Hitler böylece hainleri belirttikten, onların ve kendinin yerine geçecek kimseleri tayin ettikten sonra kendisinden sonra kurulacak hükümetin kimlerden teşekkül etmesi gerektiğini de belirtiyordu:

"Alman milletinin bütün vasıtalara müracaat ederek savaşı devam ettirmeye yeterli, namuslu insanlardan kurulu bir hükümete sahip olabilmesi için..." diyor ve bakanlık makamlarına tayin edilmesi gereken on dokuz kişinin isimlerini açıklıyordu. Doenitz Alman Devleti Başkanı, Millî Savunma Bakanı'da Deniz Kuvvetleri Başkumandanı olacaktır. Goebbels Başbakanlığa, Bormann parti başkanlığına gelecek ve Zeiss Inguart Dışişleri Bakanı olacaktır. İkinci Bismark unvanını kendisine pek yakıştırmış olan Ribbentrop böylece vazifesinden alınacaktır. Albert Speer'den hiç bahis yoktur. Silâhlanma Bakanlığı'na onun yardımcısı Saur getirilmektedir. Böylece Speer efendisinin lütfuna uğramış, sadakatsizlikleri unutulmuş ve bir belaya uğramadan bir kenarda kalmıştır. Bavyera'yı savunma vazifesini almış olan ordular grubunun kumandanı Mareşal Schoerner'de kara orduları başkumanlığına tayin olunmuştur. Bütün bu gürültüler içine kendisini

kurtaran tek Bakan ise Maliye Bakanı Krosigk'dir. Bruning'den beri bütün kabinelere girmiş ve bütün buhranları atlatmıştı.

Vasiyetnamesiyle kurduğu yeni hükümete Hitler birtakım emirler vermektedir. Bu hükümetin mensupları Nazi idaresinin, Nazi savaşının ve Nazi efsanesinin devamını temin için yaşamak mecburiyetindedirler. Bunlardan yalnız Goebbels ve Bormann kendi arzularıyla Berlin'e gelmişler ve Führer ile beraber ölmek arzusunda bulunmuşlardı.

Vasiyetname sonuç olarak şöyle bir cümleyle bitiyordu: "Hükümet mensupları her şeyden evvel ırk kanunlarını canlı tutacaklar ve bütün dünya milletlerini zehirleyen beynelmilel yahudilikle mücadele etmeye devam edeceklerdir."

Hitler'in şahsi vasiyetnamesine gelince, bu daha kısa ve sade bir belgeydi.

HİTLER ŞAHSİ VASİYETNAMESİNİ YERİNE GETİRME GÖREVİNİ BORMANN'A VERİYOR

Hitler 29 Nisan günü şafak vaktinde siyasi vasiyetnamesini kâtibesi Bayan Junga tamamen yazdırmıştı. Şimdi sıra şahsi vasiyetnamesine gelmişti. Bu vasiyetname ne bir ihtilâl dehasına, ne de bütün dünyayı savaşa sevketmiş bir kötülük tanrısına ait değil gibidir. Bu vasiyetname Eva Braun'un kocası, Avusturyalı sıradan bir adama aittir. Bu belgeyle Hitler evlenmesinin sebeplerini açıklamakta, mallarını dağıtmakta ve ölümünün kaçınılmaz bir sonuç olduğunu ilân etmektedir:

"Uzun mücadele yılları esnasında evlilik sorumluluğunu omzuma alamayacağını sanmakla beraber, hayatının son günlerinde, uzun seneler süren bir dostluktan sonra, bu hemen tamamen harap olmuş şehre kendi arzusu ile gelen ve benim kaderimi paylaşmak isteyen kadınla evlenmeye karar verdim. Yine kendi arzusu ile ve karım sıfatıyla o da benimle beraber ölecektir. Bu benim için millet hizmetinde geçirdiğim senelerin ortak bir kefareti olacaktır."

HİTLER'İN RESİM MÜZESİYLE İLGİLİ HAYALİ

"Mallarım kıymetlerini muhafaza etmeleri halinde partime, eğer parti yokedilmiş olursa devlete bırakılacaktır. Eğer devlet de ortadan kalkarsa, benim tarafımdan bir şey söylenmesine artık

gerek yoktur. Yıllar süren bir gayretle toplamış olduğum resim koleksiyonunda gayem şahsî değildi. Onları, ecdadımın doğdukları şehir olan Linz'de bir resim müzesi kurmak maksadıyla toplamıştım. Bu emelimin ölümümden sonra yerine getirilmesi en samimi isteğimdir."

MALLARINI KİME BIRAKIYOR

"Vasiyetnamemi uygulamaya en sadık parti arkadaşım Martin Bormann'ı memur ediyorum. O gereken tüm tedbirleri almakta tam yetkilidir. Mallarım arasında şahsî birer hatıra sayılabilecekleri, mütevazı bir burjuva hayatı temin edecek miktarda bir kısmını aileme vermekte yetkilidir. Bununla bilhassa karımın annesini ve herkesin yakından tanıdığı, özel hizmetimde çalıştırmış olduğum sadık arkadaşlarımı kastediyorum. Bunlar arasında uzun yıllar boyunca çalışmalarıma iştirak etmiş olan eski kâtibelerim (Bayan Winter ve diğerleri) vardır.

HİTLER'İN SON ARZUSU

"İktidardan atılmak veya esir olmak suretiyle aciz bir duruma düşmektense, karımla ben birlikte ölmeye karar verdik. Son isteğimiz, cesetlerimizin millet hizmetinde geçirdiğim on iki sene zarfında hemen her gün çalıştığım yerde ve derhâl yakılmasıdır."

VASİYETNAMELER İMZA OLUNUYOR

Sabahın saat dördünde her iki belge de imza edilmeye hazır bir vaziyetteydi. Vasiyetnameler üçer nüsha olarak düzenlenmişti. Çünkü bunların Rus hatlarından geçirilmesi çok güçtü ve bu değerdeki belgelerin kaybolmamasın gerektiği düşünülmüştü.

Vasiyetnameleri önce Hitler imzalamış ve sonra siyasî vasiyetnamenin altını şahit sıfatıyla Goebbels, Bormann, Krebs ve

Burgdorf imzalarını atmışlardı. Şahsi vasiyetnamesi de şahit sıfatıyla Goebbels, Bormann ve Hitler'in sekiz yıldan beri yaverliğini yapmış olan hava albayı Von Below tarafından imzalanmıştı.

Bu belgelerin tamamen resmî bir hüviyet taşıdıkları ve sahte olmadıkları, hâdiselerin mantıkî seyriyle beraber, imzaların tetkik ettirilmesi, birçok şahitlerin ve bu arada Von Below'un ifadeleri ve vasiyetnameleri daktilo ile yazmış olan kâtibe Bayan Jung'nin şahitlikleri kesin bir surette tespit olunmuştur.

GOEBBELS BERLİN'DE KALMAYA KARAR VERİYOR

30 Nisan günü şafak vaktinde Hitler şahsî ve siyasî vasiyetnamelerini imzalamış, Goebbels ve Bormann da şahit sıfatıyla aynı belgeleri imzalamışlardı. Hitler onları Doenitz ve diğerleriyle beraber Nazi rejimini devam ettirmeye memur ediyordu. Halbuki Goebbels şahsî rolünü daha başka bir gözle görüyordu. Hitler kendi için çizmiş olduğu yolu Goebbels'e yasaklıyordu. Führer partinin yüksek faziletlerini niçin kendisine hasrediyordu? Ölüm yoluyla tarihin karışıyorsa, en sadık havarileri için yanında yer yok muydu? Bu yüzden Bormann kaçma teklifinde bulundukça Goebbels sığınakta kalmakta ısrar ediyordu. Günlerden beri sığınakta bütün hitabet kabiliyetini kullanarak konuşmuştu. Goering'in alçakça ihanetinden ve gelecek tarihçilerinin üzerinde büyük bir tesir bırakacak olan, iyi hazırlanmış bir ölümle yaşamı sonlandırmaktan bahsetmişti. Hanna Reitsch vasıtasıyla damadına gönderdiği mektupta durumu şöylece değerlendirmektedir: "Eğer biz ona gelecekte kılavuzluk edecek iyi örnekler bırakabilirsek, Almanya bu savaşın sonunda yaşayabilmek kudretini kendisinde bulacaktır."

Hitler'in iki vasiyetnamesini de imzaladıktan sonra Goebbels odasına çekilmiş ve orada şahsî düşüncelerini "Führer'in Siyasî Vasiyetnamesine Ek" adıyla yazmıştır.

GOEBBELS'İN VASİYETNAMESİ

"Führer, Berlin düştükten sonra şehirden çıkıp gitmemişti ve yeni kurulan hükümette birinci derecede önemli bir görevi de üzerime almamı bana emretti. Hayatımda ilk defa Führer'in verdiği bir emre kesinlikle itaat etmeme kararındayım. Karım ve çocuklarım bu kararımda bana katılıyorlar. Hayatımın en kesin ve müşkül anında Führer'i yalnız bırakmanın insanî düşüncelere aykırı olduğu hususunu gözönüne almazsam, bütün hayatım boyunca şerefsiz bir hain ve âdi bir mahluk olarak yaşamam söz konusudur. Bu vatandaşlarımın nazarında olduğu gibi kendime karşı da itibarımı kaybetmekten başka bir şey değildir. Halbuki bana karşı beslenecek olan hürmet hissi, Alman millet ve devletinin istikbalini müdafaa için gereklidir. Savaşın en buhranlı günlerinde Führer'in etrafında ihanetler bir silsile halinde devam ederken, onun yanında kendisini ölüme kadar takip eden bir insanın bulunması zorunludur. Hatta bu insanın yaşaması, siyasî vasiyetnamesinde emredilmiş olan plânların yerine getirilmesi için lüzumlu görülerek Führer tarafından emredilmiş olsa bile! Böyle hareket ederken içinde bulunduğum şartlara göre, Alman milletinin istikbali için yapabileceğim en büyük hizmeti de yerine getirmiş olduğuma inanıyorum. Artık çok yaklaştığı anlaşılan felâket günlerinde insanlardan daha çok örnek teşkil edecek hareketlerin önemi vardır. Milleti özgürlüğe taşıyacak insanlar her zaman bulunacaktır. Fakat açık ve tartışmasız örnek olabilecek hareketlere destek verilmezse, millî hayatımızın ölümsüzlük sırrına erişmesi imkânsızdır. Bu sebeplerle karım ve çok genç oldukları için bir karar vermelerine imkân olmayan fakat, ileri bir yaşta olsalardı hiç tartışmasız benim gibi düşüneceklerine emin olduğum çocuklarımla beraber, düşman eline geçse bile Alman devletinin başkentini terketmemeye ve Führer'in yanında, artık onun hizmetine hasredemeyeceğim ve bence hiçbir kıymeti kal-

mamış olan hayatıma son vermeye kesin olarak karar vermiş bulunuyorum."

Goebbels, Alman milletine hitaben yazdığı son bir beyanname mahiyetinde olan bu belgeyi imzaladığı zaman saat 05.30'u bulmuştu. Bu vasiyetname incelendiğinde varılacak sonuç, Goebbels'in en buhranlı devrede bile sükûnetini kaybetmediği ve hâdiseleri hâlâ berrak bir dille değerlendirebildiğidir.

28 Nisan'ı 29 Nisan'a bağlayan gece, bir çok insan açısından büyük ve tarihi kararların alındığı bir gecedir. Bu geceyi takip edecek gün, bu kararların yerine getirileceği gün olacaktır.

HİTLER'İN EMİR SUBAYI DA KAÇANLAR ARASINDA

Hitler'in emir subayı hava albayı Von Below, sığınağı 30 Nisan gününün ilk çeyrek saatinde terketti. Von Below sekiz yıldan beri Hitler'in yakınında bulunuyordu. Bu sebepledir ki, Hitler'le Eva Braun'un evlenmelerinden sonra düzenlenen merasime davet edilmiş ve Hitler'in özel vasiyetnamesini de şahit sıfatıyla imzalamıştı. Hitler'den şahsî talebiyle ve gerektiğinde kullanmak üzere bir siyanür ampulü almışsa da, ölüm ayinine iştirak etmeye pek hevesli değildi. Öğle toplantısında Führer'in emir subaylarına müsaade etmiş olduğunu duyunca, kendisinin de bir emir subayı olduğunu ve kuşatma altına alınarak dünya ile irtibatı kesilmiş olan bu sığınakta bir işi kalmadığını düşünmüştü. Diğer emir subaylarının durumu onun hayat ufkunu genişletiyordu. Krebs ve Burgdorf ölmeye karar verdiklerini söyleyerek kendi emir subaylarının sığınaktan çıkmalarına müsaade etmişlerdi. Hitler'in aynı şeyi yapmamasına bir sebep var mıydı?

SON MESAJ

Führer'in Von Below'a müsaade etmesinin sebebi sadece son gününü yaşadığını bilmenin getirdiği sakin, dingin ruhsal hali değildi. Sığınaktan dışarıya göndermek istediği ve vasiyetnamesine ek olarak hazırladığı başka bir belge daha vardı. Bu belgeyi Ploeu'de bulunan müşterek kurmay heyetindeki Mareşal Keitel'e teslim etmesini Von Below'a emretmişti. Bu mektup kaybolmasına rağmen içeriği sonradan Von Below tarafından açıklanmıştır.

Mektupta Jodl'a Berlin'in ümitsiz durumundan bahsediyordu. Başkent tamamıyla kuşatılmıştı. Elde silah ve cephane kalmamış, paraşütlerle atılan gıda maddeleri de ihtiyaca yetmemeye başlamıştı. Uçakların konup kalkması için hiçbir alan kalmamıştı. Wenck hâlâ hayat işareti vermemişti. Zaten artık ondan kimsenin bir yardım beklediği de yoktu ve Berlin savunması ancak daha birkaç gün sürebilirdi.

MESAJDA NELER VARDI?

Below'un ifadesine göre Hitler bu son mesajında, Berlin kuşatmasının sonuna yaklaştığını ve kendisinin intihar etmek kararında olduğunu yazarak söze başlıyordu. Yerine Doenitz'i tayin etmiş, Goering ve Himmler gibi en yakın arkadaşları ise son günde kendisine ihanet etmişlerdi. Bundan sonra kara ordusu harekâtına geçiyor ve burada takip edilen harekât plânının Almanya'yı mağlubiyete sürüklediğini ilave ediyordu.

Daha önce deniz kuvvetlerini zaten methetmişti. Hitler'e göre deniz kuvvetlerinin takdire şayan cesaret ve maneviyatı, 1918'de bozgunu tamamıyla telafi etmişti ve bugünkü mağlubiyette onların en ufak bir hissesi bile yoktu. Hava kuvvetleri için de aynı şeyleri söylüyor, havacıların cesaretle dövüştüklerini fakat Goering'in kuvvetlerin başlangıçtaki üstünlüklerini muhafaza etmeye muvaffak olmadığını belirtiyordu. Kara ordusuna ge-

lince; Hitler bu orduyu ikiye ayırıyordu. Bir tarafta erler ve subaylar vardı. Ordunun bu kısmına Hitler büyük bir itimat gösteriyor ve onların da kendisine itimat ettiğini biliyordu. Diğer kısımsa generallerdi. Bunlar savaşı kötü idare etmişler ve Hitler stratejisinde sabotajlar yapmışlardı. Hitler'in politikasını başarısızlığa sürüklemiş ve kendi aleyhinde birleşmişlerdi.

Böylece Hitler son mesajında, kurmay heyetine karşı olan kinini ifade etmekten kendisini alamıyordu:

"Millet ve ordu bu muazzam dövüşte ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Yapılan fedakârlık büyüktür, fakat bir çok kimseler benim güvenimi kötüye kullandı. Alçaklık ve ihanet savaşın bütün safhalarında kendisini hissettirdi. Bu hâdiseler, milletimi arzuladığım zafere ulaştırmama engel olmuştur. Kara ordusu kurmay heyeti, büyük savaştaki genel karargâh kurmaylarına asla benzemiyordu. Elde edilen sonuç, dövüşen kuvvetlerin fedakârlığına nispeten çok zayıftı."

Bu mesaj, ebedî pan-germanizm hülyasının yeni bir formülle ifadesinden başka bir şey olmayan şu cümlelerle bitiyordu:

"Alman milletinin gayret ve fedakârlıkları o kadar büyük olmuştur ki, bunların beyhude olduğuna inanamıyorum. Düşünce ve idealimiz hep aynı kalmalıdır: Doğuya doğru yayılmak..."

VEDA TOPLANTISI

30 Nisan günü sabah saat 08.30'da emirler veriliyor. Herkes Hitler'in sığınağına çağrılıyor ve 20 kişilik bir grup halinde yemek salonunda tekrar toplanıyorlar. Hepsi biraraya gelince Hitler, Bormann'la beraber özel odasından çıkıyor. Düşünceli ve dalgın bir haldedir. Gözleri nemlidir. Orada hazır bulunanlardan bazıları, Hitler'in uyuşturucu bir madde kulladığı şüphesine düşmüşlerdir. Fakat yakınları bunun doğru olmadığını ve Hitler'de bu gibi hallere sık sık tesadüf edildiğini söylemişlerdir. Bir şey

söylemeden kadınların yanına geliyor ve teker teker hepsinin ellerini sıkıyor. İçlerinden birçokları ona bazı sözler söylüyorlar fakat Hitler bütün bunlara ancak anlaşılmaz bir mırıltı ile cevap veriyor.

Hitler tekrar özel odasına dönünce, olayın şahitleri bu hareketin mânâsını aralarında tartışıyorlar. Ortak olarak vardıkları sonuç şudur: Hitler, çok yakında intihar edecektir!

Tahmin edilen bu netice beklenmeyen bir etki gösteriyor. Sanki, sığınakta oturanların düşüncelerini karartan siyah bulut birdenbire ortadan siliniveriyor ve uzun zamanlardan sonra ilk defa nefes almak, rahat etmek imkânına kavuşmuşlardı. Sığınakta hizmet askerlerinin yemek yedikleri kantinde dansediliyor. Çünkü Hitler'in intiharının çok yakın olduğu haberi etrafa yayılmıştır. Herkeste bir rahatlık görülmektedir.

Hitler'in terzisi Müller de sığınakta oturmaktadır. Bu sırada, muhafızların kumandanı ve S.S. Generali Rattanhuber'in laubali bir tavırla sırtını okşamasına ve kendisiyle senli benli konuşmasına pek ziyade şaşmıştır. Sığınakta o güne kadar mevki ve rütbe gözönüne alınarak yapılan davranışları bilen terzi, bu durumu şaşkınlıkla karşılamıştır. Sonradan: "Hayatımda ilk defa o gün, yüksek rütbeli bir subayın hatırımı sorduğunu duydum!" diyecek ve sözlerine şöyle devam edecektir: "Böylece sığınağın tamamen değişmiş olan havasının ilk defa farkına vardım. Bu âni ve doğal olmayan değişikliğin sebebini bir arkadaşımdan öğrendim. Hitler'in maiyetine veda ettiğini ve intihar etmek üzere olduğunu söyledi."

Hitler'in ölüme hazırlandığı sıralarda Martin Bormann onun intiharının ardından yaşamayı düşünüyordu. Kara ordusu, kurtarılmaları için yapılan taleplerden hiçbirine cevap vermemişti; Bormann hiç olmazsa intikam almak için yaşamalıydı.

Bormann, veda merasimi biter bitmez, 30 Nisan günü saat 3.15'te sığınakta hâkim olan ruh halini çok iyi anlatan bir mesaj göndermiştir. Bu mesaj Ploen'de bulunan Doenitz'e gönderilmişti. Bormann telefon ve telgraf irtibatlarına bel bağlayamadığı için, bu mesajda Macklenburg Belediye Başkanının aracılığından istifade etmişti. Bu mesajda şöyleydi:

"Berlin harekât sahasının günlerden beri ihmal edilmiş olduğu kanaatindeyiz. Elimize gelen bütün durum raporları Keitel tarafından kontrol edilerek değiştiriliyor. Bizim Keitel'den başka kimse ile temasımız yoktur. Führer, hainlere karşı derhal ve en şiddetli bir şekilde hareket etmenizi emrediyor. Bormann."

Bu yazıya şöyle bir not da eklenmiştir: "Führer yaşıyor ve Berlin müdafaasını bizzat idare ediyor."

Bu sözlerle yaklaşmakta olan son maskelenmek isteniyordu. Anlaşılıyor ki, Bormann iktidarı elden bırakmak istemediği gibi Hitler'den başka kimseye de tâbi olmak istememektedir.

SIĞINAKTA BİR TABANCA SESİ İŞİTİLDİ

Öğleye doğru Hitler'in yaveri S.S. subayı Guensche, Hitler'in şoförü ve nakliye subayı Kampka'ya, iki yüz litre benzin bularak Başbakanlık binasının bahçesine getirmesi emrini veriyor. Kampka bu kadar benzin bulmanın mümkün olamayacağını söylüyorsa da emir tekrarlanıyor. Sonunda yüz seksen litre benzin bulunuyor ve bahçeye taşıtılıyor.

Benzin tenekelerini taşıyan dört adam bunları sığınağın çıkış kapısının hemen ağzına koyuyorlar, kendilerine ne yaptıklarını soran bir nöbetçi askere de bu benzinleri sığınağın havalandırma tesisatını işletmek için kullanılacağını anlatıyorlar. Nöbetçi asker, havalandırma tesisatı motorlarının yağ ile işlediğini söylüyor. Tartışmanın kızıştığı bu sırada Hitler'in özel hizmetlisi Linge görünüyor ve nöbetçiyi yatıştırıyor. Az sonra, memurlardan

başka bütün nöbetçi askerlerin sığınağı terketmeleri ve uzakta durmaları emrediliyor.

SON YEMEK

Saat 14'ü gösterirken Hitler yemek için masaya oturuyor. Eva Braun yanında değildir. Bu sebeple de masanın etrafında her zamanki gibi yalnız kâtibeleri ve bir de aşçısı Manzialy vardır.

Yemek bitince Hitler masadan ayrılıyor ve kısa bir süre sonra yanında Eva Braun olduğu halde, tekrar yemek salonuna dönüyor. Salonda Borman, Goebbels Burgdorf, Krebs, Hewel, Naumann, Voss, Ratten, Huber, Hoegl, Guensche, Linge ve kadın olarak üç kâtibe ve bir de ahçısı vardır. Burada yeniden ve son bir merasim yapılıyor. Çocuklarını kendileriyle beraber ölüme götürmenin hazırlığını yapmakta olan ve bu güç işin psikolojik ağırlığı yüzünden bitkin bir halde bulunan Madam Goebbels bu merasime katılamamıştır.

Hitler ve Eva Braun yemek odasında bulunanların teker teker ellerini sıktıktan sonra odalarına çekilmişlerdir. Diğerlerinin hepsi yerlerine dönmüşler, sığınakta yalnız birkaç yakını ile o sırada hizmetinden istifade edilecek kişiler kalmıştır. Bunlar da koridorda beklemektedirler. Bu sırada birdenbire bir tabanca sesi duyulur. Kısa bir tereddüt anından sonra Hitler'in özel dairesine koşanlar, Hitler'in yatağı üzerinde, cansız yattığını görmüşlerdir. Ağzına bir kurşun sıkmak suretiyle ölmüş olan Hitler'in yanında, Eva Braun yatmaktadır. Yanında bir tabanca bulunmasına rağmen, kadın bunu kullanmamış, zehir içmeyi tercih etmiştir. Saat tam 15.30'u göstermektedir.

Hitler'in bu şekilde kendisini öldürmüş olduğu, o sırada sığınakta hazır bulunan ve olaya derhâl müdahale etmiş olan tüm şahitler tarafından ortak bir dille ifade edilmiştir. Cesetleri mu-

ayene etmiş olan Hitler gençlik teşkilâtı şefi Axmann'da aynı şeyleri söylemiştir.

CENAZE MERASİMİ

Arthur Axmann sığınağa biraz geç geldiği için veda merasimine yetişememişti. Bu sebeple onun Hitler'in özel odasına geçerek cesetleri görmesine müsaade edilmiştir. Axmann odada bir süre kalmış ve orada Goebbels'le konuşmuştur. Goebbels çekildikten sonra da yine orada oldukça uzun bir zaman yalnız kalmıştır. Bu sırada, benzini temin ederek Başbakanlık binası bahçesine getirmiş olan Kampka'da sığınağa gelmiş ve Guensche onu "Şef öldü!" kelimeleriyle karşılamıştır. Hitler'in özel odasının kapıları açılmış ve Kampka'nın da cenaze merasimine katılması mümkün olmuştur. Biri Heinz Linge olmak üzere iki S.S. subayı da içeri girmişlerdir.

Hitler'in cesedi, parçalanmış olan kafasını gizlemek üzere bir örtüyle örtülmüştür. Hitler'in cesedi orta koridora getirilmiş ve orada bulunan herkes, ayağındaki siyah pantalondan onu tanımıştır. Bundan sonra cesedi yüklenen iki S.S. subayı dehlizleri geçerek onu sığınağın tahliye kapısının önünde toprağın üzerine bırakmışlardır. Eva Braun'un cesedi ile Bormann ilgilenmiştir. Odaya girmiş ve oradan kucağında Hitler'in eşi Eva Braun'un cesedini omzuna alarak çıkmıştır.

Zehir içmek suretiyle intihar etmiş olması, Eva'nın yüzünde bir değişiklik yapmamış olduğu için onun yüzünü örtmeye ihtiyaç hissetmemişti. Bormann bu cesedi orta koridorda Kampka'ya teslim etmiş, Kampka'da merdiven başında Guensche'ye vermiş ve o da bir S.S. ile birlikte cesedi bahçeye çıkarmıştır.

SON MERASİM

Sığınağın tahliye kapısının önüne ilk önce siyah pantalonlu ve yüzü örtülü erkek cesedi bırakılmış, ardından da herkesin tanıdığı yüzüyle bir kadın cesedi, yani Eva Braun'un cesedi çıkartılmış ve iki ceset yan yana konmuştu.

Cesetleri dışarıya bırakan bu alayda Bormann, Burgdorf, Goebbels, Guensche, Linge ve Kempka'dan başka kimse yoktu. Guensche, aralarında bulunan Mansfeld'e hemen oradan uzaklaşmasını söylemiş, bu tarihi ve unutulmaz merasime iştirak etmiş olan Mansfeld'de tekrar sığınağa dönmüştür.

30 Nisan Pazartesi günü, Rus bombaları altında, Hitler ile Eva'nın cesetleri üzerlerine benzin dökülmek suretiyle yakılmıştır.

Cenaze merasiminin son perdesi için uzun bir saygı duruşu düşünülmüştü ama zorunluluklar her şeyin çok çabuk yapılmasını gerektiriyordu. Bidonlardaki benzinlerden bir kısmı cesetlerin üzerine döküldü. Bu sırada şiddetli bir Rus bombardımanı başladı; orada hazır bulunanlar sığınağın kapısından içeriye girmeye mecbur oldular. Ve Guensche işte bu esnada, benzine bulanmış bir bez parçasını tutuşturarak cesetlerin üzerine doğru fırlattı. Cesetler hemen büyük bir alev örtüsüyle kaplandı. Sığınağın kapısında hazır bulunanlar hemen esas duruşa geçtiler ve Hitler selâmı vererek yanan cesetlere son saygı görevini yerine getirdiler. Ardından da sığınağa indiler. Guensche, Hitler'in kâtibeleri Jung ile Krueger'e izlenimlerini şöyle anlatmıştı: "Führer'in cesedinin yandığını görmek, hayatımın en keder verici hâdisesidir."

HİTLER'İN MEZARI MEÇHULDÜR

Hitler ile Eva'nın yanan cesetlerinden kalan kısımların nerede saklandığı veya gömüldüğü hakkında başka hiçbir bilgi yok-

tur. Bu olaydan kısa bir süre sonra Linge, Hitler'in kâtibelerinden birine, cesetlerin Hitler'in emrine göre yakıldığını ve ortada hiçbir şey kalmamış olduğunu söylemiştir. Ancak yüz seksen litre benzinin kumlu bir toprak alan üzerinde ağır ağır yanması sonucu bir ceset üzerindeki bütün etleri kavurabileceği ve cesedi tamamıyla tanınmaz bir hâle getireceği muhakkak görülüyorsa da, kemiklere bir şey yapamayacağı da kabul edilmektedir. Böyle olmakla beraber, Hitler'e ait olduğu öne sürülen kemikler konusundaki bilinmezler tam mânâsıyla aydınlatılamamış, bulunan kemiklerin de Hitler'e ait olup olmadığı konusundaki şüpheler her dönem geçerliliğini korumuştur.

HİTLER'İN KEMİKLERİ NEREDE?

Hitler'in kemiklerinin tamamıyla küçük parçalar haline getirilmek suretiyle başka cesetlerle beraber gömüldüğü düşünülmektedir. Çünkü, Başbakanlık binasının savunması sırasında ölen birçok askerin cesetleri bahçeye gömülmüştür. Eva'nın eniştesi Fegelein'in cesedi de buradaydı.

Ruslar toprakları kazarak birçok cesedi ortaya çıkarmışlardı. Ancak diğer taraftan Guensche'nin söylediği ihtimâl de akla pek uzak gelmemektedir. Onun sözlerine bakılırsa, Hitler'in kemikleri bir sandığa konmuş ve gizli bir yerde muhafaza edilmek üzere Berlin'den uzaklaştırılmıştır. Bununla beraber, şu da gözden kaçırılmamalıdır ki, Başbakanlık binası bahçesinde yapılan araştırmalar çok basit usulde yapılmıştır. Bunun bir delili de, Linge'nin tuttuğu günlüğün tam beş ay boyunca sığınakta bir koltuk üzerinde kaldığı halde, Ruslar'ın dikkatini çekmiş olmamasıdır. Ondan daha iyi saklanmış olan önemli belgelerin ele geçmesine de bu durumda elbette ihtimal yoktur. Fakat durum ne olursa olsun, Hitler'in son arzusunun yerine getirildiği de muhakkaktır!

HİTLER'İN CESEDİNİN YAKILMASINDAN SONRA SIĞINAKTA NELER OLDU?

Cenaze merasimi ve matem tutma işi artık bitmiştir. Hitler'in ve karısının cesetleri dışarıda yanarken, halledilmesi zorunlu olan birtakım meseleler etrafında görüşmek üzere bir karar meclisi toplanmıştır. Ölmüş olan Nazi liderinin sadık havarileri kendi hayatlarını emniyet altına aldıktan sonra, şimdi geleceği düşünmektedirler. Ruhlarına kasvet ve sıkıntı veren bulutlar, Hitler'in intihar ederek vedasından sonra biraz dağılmıştı. Şimdi onun etkisinden tamamen kurtulmuşlardır. İdeolojik baskılar sonucu ortaya çıkan kâbuslar dönemi artık geçmişti. Gelecek her ne kadar karanlık ve şüphelerle dolu gözüküyorsa da, hiç olmazsa gelişen olaylara uygun bir plân yapmalarına da imkân vardı. Artık hiç kimse geçmişle ve dışarıda yanmakta olan iki cesetle meşgul değildi. Sanki şans kitabının yeni bir sayfası açılmıştı. Şimdi herkes elinde kalan kısa zamandan faydalanarak kendi meselelerini halletmeyi düşünüyordu. Olaylara şahit olan bir S.S askerinin anılarında yazdığı gibi: "Herkesin Hitler'in cesediyle ilgilenmekten uzak durması hakikaten acıklıydı."

GOEBBELS ALTI ÇOCUĞUNU ZEHİRLETTİKTEN SONRA İNTİHAR EDİYOR

Sığınakta kapalı kalmış olanlar, buradan topluca kaçabilmek için izlenecek plânı tartışıyorlardı. Ancak ortaya çıkan fikirler arasında büyük bir ayrılık vardı. Başta Zender olmak üzere bazıları bütün ümitlerini kesmişler ve neticeyi Başbakanlık binası harabeleri içinde beklemeye karar vermişlerdi. Kaçmaya karar vermiş olan Bormann'ın aksine, Goebbels'de sığınakta kalmayı istiyordu.

Goebbels kararını çoktan vermişti. Hitler'in vasiyetnamesine yazdığı ek bölümde de bunu açıkça bildirmişti. Şimdi bu kararı yerine getirme saati gelmişti.

Goebbels, Doenitz'e yazdığı telgrafı gönderdikten sonra karısı ve çocuklarıyla beraber özel odasına çekilmişti. Aralarında Axmann ve Kampka da bulunan birkaç dostu gelerek kendilerine veda etmişlerdi.

Goebbels ve ailesi ölüme hazırlanıyordu. Bunun için Wagner'in dramlarındaki gibi muazzam bir mizansen düşünülmüyordu. Goebbels, efendisi Hitler'i taklit etmek, kendisine onun gibi sembolik de olsa bir cenaze merasimi yaptırmak istemiyordu. Hitler'e göre ikinci derecede bir şahsiyet olan Goebbels, liderini gerektiği kadar uzak bir mesafeden takip etmeliydi. Bu düşüncelerle, sessiz sedasız bir şekilde ölmek için plânını hazırlamıştı.

Goebbels, yaveri Schwaegermann'ı yanına çağırır. Ona: "Schwaegermann, büyük ihanetlerle karşılaştık. Generaller Führer'e ihanet ettiler. Artık her şey bitti. Ben karım ve çocuklarımla beraber öleceğim. Siz benim cesedimi yakacaksınız. Buna söz verir misiniz?" der.

Yaveri bunu yerine getirmeye söz verir. Goebbels de yaverine veda etmiş ve yazı masasının üzerinde duran Hitler'in gümüş çerçeveli resmini bir hâtıra olarak Schwaegermann'a vermiştir. Yaveri Goebbels'in karısıyla da vedalaşmıştır.

Bundan sonra Schwaegermann, Goebbels'in şoförünü kendi hizmet eriyle beraber benzin bulmaya göndermiştir. Bir gün önceki sahnenin küçük bir örneği tekrar edilmek üzeredir.

GOEBBELS VE KARISI DA ÖLÜYOR

Saat 20.30'da Goebbels ile karısı odalarından çıkıyorlar. Axmann, Kampka ve Schwaegermann'ın şahitlikleriyle, merdiven başında Schwaegermann'a ve benzin bidonlarıyla emir bekleyen şoför Rach'a rastlıyorlar.

Goebbels hiçbir söz söylemeden bahçeye çıkan merdivene yöneliyor. Dışarı çıkmalarından çok kısa bir süre sonra birbiri ardınca iki tabanca sesi duyuluyor. Rach ve Schwaegermann hemen bahçeye fırlıyorlar. Goebbels ile karısının cesetleri yerde yanyana yatmaktadır ve onları öldürmüş olan emir eri de hâlâ başuçlarında durmaktadır.

Verilen emre uyarak bidonlardaki benzinler cesetlerin üzerine dökülüyor ve cesetler ateşe verildikten sonra üç adam sığınağa giriyor. Ancak bu defa cesetler tam yanmayacak ve yarı yanmış olan cesetler ertesi gün Ruslar tarafından bulunacaktır.

Rach ile Schwaegermann sığınağa geri dönünce, S.S. Mohnke'ye karşılarına çıkıyor ve onlara sığınağı yakma emrini eriyor. Ellerindeki son bidonu toplantı salonuna boşaltıyor ve burayı da ateşe veriyorlar.

CESETLERİ BULAN SOVYET SUBAYIN ANLATTIKLARI

Yarbay İvan İsajeviç Klimenko bir gece önceki taarruz sonucu 5. Ordu askerlerince ele geçirilen hedefi, yani Reich Şanselöresini teftiş etti. Klimenko'nun görevi alelâde, sıradan bir görev değildi. Nazi imparatorluğunun kalbine giriyorlardı. Aslında daha önceden belirlenmiş kesin bir plan yoktu ama zaptedileceğinden kimsenin şüphesi bulunmayan Berlin şehrine taarruza başlamadan önce, 79. Birlik ve 5. Ordu subayları arasında görev bölümü yapılmıştı: Bu görevler önemli belgeleri ele geçirmek, savaşın baş suçlusunu yakalamak, düşmanın ajanları teşkilatını yok etmekti.

Klimenko anlatıyor:

"79. Birlik Reischstag'i zaptettiği zaman, benim müfrezelerim Ulötzen hapishanesine yerleştiler. Reichstag ve Şanselöri civarında ele geçen esirler de oraya getirildi. Doğal olarak sorgularımız, faşist Reich üzerinde ve hepsinden önce, Hitler ve Goebbels hak-

kında oldu. Esirlerden bazıları Hitler ile Goebbels'in Şanselöri'de intihar ettiklerini duydukları beyanında bulundular. Bunun üzerine, aralarından seçtiğim dört kişiyle birlikte 2 Mayıs'ta Şanselöri'ye gitmeye karar verdim.

Bir öğle üzeriydi ve yağmur yağıyordu. Ben Jeep'e bindim. Şahitler ile askerler kamyona bindiler. Şanselöri önünde durduk, bahçeye girdik. Sonra, Führer Bunker'in (Führer Sığınağı) tahliye kapısı önünde durduk. Kapıya yaklaşıyorduk ki, Almanlar'dan biri haykırdı: "İşte Goebbels'in ve karısının cesetleri!.."

Bu cesetleri oradan kaldırmaya karar verdik. Ancak yanımızda sedye yoktu. Cesetleri sökülmüş bir kapı kanadının üstüne koyduk ve kapalı kamyonun içine sürdük. Sonra Plötzensee'ye geldik. Ertesi günü, yani 3 Mayıs'ta Goebbels'in altı çocuğu ile General Krebs'e ait cesetler sığınakta bulundu. Bunlar da Plötzensee'ye nakledildi. Daha sonra, 3. Ordu ve birinci Bielorusi cephesi kurmayları olan subaylar ile generaller geldiler. Ayrıca Sovyet harp muhabirleri olan Martyn Merchanv ile Boris Gorbatov da gelmişlerdi. Teşhis işlemi başladı. Bu işlem şöyle cereyan etti: Goebbels'in cesedi bir masa üstünde, karısının, çocuklarının ve general Krebs'in cesetleri ise yerde duruyordu. Yandaki odaya şahitler getirilmişti. İlk dinlenen şahit Koramiral Voss oldu. Koramiral, Amiral Dönitz'i Führer'in karargâhında temsil ediyordu. Onu 3. Ordu mensupları tutuklamışlardı. Hiç tereddüt etmeksizin Goebbels'le çocuklarının cesetlerini tanıdı. Öteki şahitler de tanıdılar."

Goebbels'in öldüğü hakkında artık orduda hiçbir tereddüt kalmamıştı. Karşı casusluk teşkilâtı subaylarının dikkatli çalışmalarını övmek gerekir. Herhangi bir hatayı bertaraf etmek için, bakanın cesedini yirmiden fazla şahide göstermişlerdir. Zabıt belgesi imzalandıktan sonra da işlem devam etti. Göbbels'in mu-

hafız birliği şefi Wilhelm Echold'da esir edilince, cesetler ona da gösterildi; o da bunları derhal teşhis etti.

Goebbels'in hayatına değinen hiçbir tarihçi, altı çocuğun kendi istekleriyle ölüme gittiklerini söyleyemeyecektir. Bu çocukların en büyüğü Helga 1 Eylül 1932 doğumlu, Hilda 13 Nisan 1934 doğumlu, Helmut 2 Ekim 1935 doğumlu, Holde 19 Şubat 1937 doğumlu, Helda 5 Mayıs 1938 doğumlu, Heidi ise 29 Ekim 1940 doğumludur.

Bunların ölümü 1 Mayıs 1945'te farkedilmedi, o cehennemi gürültü arasında kayboldu gitti denilebilir. Fakat Goebbels ailesi olayı, bir vahşet ve propagandasının, kişiyi hangi uçurumlara sürükleme niteliğinde olduğunu dehşetle gösterir. Goebbels ve karısı acaba müttefiklerin, hiddet ve intikam duygularının acısını bu altı çocuktan çıkaracağına mı inandılar? Savaş sonrasında olup bitenler, böyle bir faraziyenin saçmalığını ispat etmektedir. Bormann'ın, Himmler'in, Görin'in çocuklarına el bile sürülmemiştir. Bir adım bile geriye çekilmeyen koyu bir taassupla bağlanılan bir rejim, kendini kabul ettirebilmek için cinayete başvurursa, sonunda kendisine de dokunacak, kendini de vuracaktır. Goebbels'in hayatını yazan Helmut Heiber'e göre Goebbels, çocuklarını öldürme suretiyle kendine yeni bir rol yaratmak, bir efsane vücuda getirmek ve bu yolla da ölümsüzlüğe erişmek istemiştir.

Peki Goebels'in çocukları nasıl ölmüştür? Bu konudaki rivâyetler farklıdır. Bazı kimseler, meselâ Gobbels'in eski müsteşarı Werner Naumann, Goebbels'in karısı Magda Goebbels'in doğrudan doğruya elini cinayete bulaştırdığını beyan ediyor. Bir başka anlatışa göre, bir doktor çocukları zehirlerken, Magda odanın dışındadır. Bazı kimseler de bu olayların nasıl cereyan ettiğini kimsenin bilemeyeceğini belirtmiştir.

GOEBBELS'İN ÖLÜMÜ İLE İLGİLİ SORGUNUN TUTANAKLARI

Tarih 7 Mayıs 1945. Birinci Bielorusi cephesine bağlı dördüncü organizasyon kısmı âmiri Yarbay Vasiliev, Doktor Helmut Kunz'u sorguya çekmiştir. Kunz, ordu mensubu olduğu için savaş esiridir. Sorgu hâkimi Teğmen Vlassov ona tercümanlık etmiştir. Bu sorgulama şöyle gelişmiştir:

Sanık, Ettlingen-Bade 1910 doğumlu, diş doktoru, son günlerde Reich Şanselörisi'ndeki SS'lerin başhekimi, Kunz Helmut Gustavoviç'tir. Kendisinin mensup olduğu sağlık birliği 21 Nisan 1945'te feshedilmiştir. 23 Nisan'da diş hekimliği kadrosu açık bulunan Şanselöri'ye tâyin olunmuştur.

Soru: Bu yılın 23 Nisan'ına kadar Reich Şanselörisi ile hiç ilişkiniz oldu mu?

Cevap: Bu tarihten önce hiç ilişkim olmadı.

Soru: Rütbeniz nedir?

Cevap: SS Strum Bann.

Soru: Şanselöri'deki faaliyetiniz sırasında kimi tedavi ettiniz?

Cevap: Şahsen Bayan Goebbels'i, sonra da Şanselöri'deki görevli askerleri tedavi ettim.

Soru: Goebbels ile ailesini ne zamandan beri tanırsınız?

Cevap: Goebbels'i, karısı vasıtasıyla 1 Mayıs'ta tanıdım. O zamana kadar kendisini yalnız nutuklarından tanırdım.

Soru: Nasıl oluyor da Şanselöri ile hiç temasınız olmadığı halde, 1 Mayıs'ta Goebbels ile tanışabiliyor ve derhal onun evine girebiliyorsunuz?

Cevap: Sanırım Bayan Goebbels'i tedavi ettiğim için.

Soru: Goebbels'in evinde mi bulunuyordunuz?

Cevap: Ben Şenselöri'nin sığınağındaydım. Goebbels'in karısı ve çocukları da orada otururlardı.

Soru: Goebbels'de, karısında ve çocuklarında hangi fizik kusurları bilirsiniz?

Cevap: Karısı ile çocukları tamamen sağlıklıydılar. Goebbels'in sağ ayağı topallardı.

Soru: Goebbels ve ailesi ile ilişkilerinizde neler olup bittiyse anlatınız?

Cevap: 27 Nisan günü akşam yemeğinden önce saat 20 ile 21 arasında Hitler'in sığınağının koridorunda Bayan Goebbels'e rastladım. Bana çok önemli bir şeyden bahsedeceğini söyledi ve ardından da vaziyetin yakın zamanda ölmemizi gerektireceğini ilâve etti. Bu sebeple de bana çocuklarını öldürmemi teklif etti. Ben de buna onay verdim. Bu görüşmemizden sonra, beni aldı, çocuklarının yatmakta oldukları odaya götürdü. Çocuklar yatmaya hazırlanıyorlardı; ben de hiçbiri ile konuşmadım. Bu esnada Goebbels içeriye girdi, çocuklara iyi geceler diledi ve tekrar dışarı çıktı. Odada on, on beş dakika kadar kaldım; sonra Bayan Goebbels beni gönderdi, büroma döndüm. Bürom, Hitler, Goebbels ve Führer karargâhındaki öteki şahısların kaldığı sığınağa beş yüz metre kadar mesafedeki birkaç sığınaktan birindeydi. 1 Mayıs günü saat 16 ile 17 arasında, Bayan Goebbels büroma telefon etti. Olayların hızla ilerlediğini, bir hayli de vakit geçtiğini, derhâl gelip kendisini sığınağında bulmamı söyledi. Hemen sığınağa gittim; yanıma ilaç olarak hiçbir şey almamıştım. Onların odasına girdiğimde, içeride Goebbels'i, karısını ve propaganda müsteşarı Naumann'ı gördüm; başbaşa vermiş konuşuyorlardı. Kapı önünde, Goebbels ile Naumann gidinceye kadar on dakika kadar bekledim. Bundan sonra Bayan Goebbels içeriye girmem için kararın verildiğini söyledi. Karar, çocukları öldürme kararıydı! Zira Führer ölmüştü. Rus birlikleri saat 20 ile 21 arasında bir saldırıda bulunacaklardı. Bu duruma göre ölmemiz gerekiyordu; başka çıkar yol yoktu.

Bu görüşme esnasında Bayan Goebbels'e şu teklifte bulundum: Çocukları hastaneye gönderebilirdi. Orada Kızılhaç'ın himayesinde olurlardı. Ancak o, çocuklarının ölmesinin onların iyiliği için gerekli olduğunu söyledi, teklifimi reddetti.

Görüşmekte olduğumuz sırada ve gidişinden yirmi dakika sonra Goebbels bürosuna döndü ve bana şöyle dedi: "Doktor, karıma çocukları uyutma işinde yardımcı olursanız, size çok minnettar olacağım."

Çocukların, hastanede Kızılhaç himayesinde kalmalarını ona da teklif ettim: "Bu olamaz, çünkü onlar Goebbels'in çocukları olarak görülecekler!" dedi.

Goebbels çıktı. Ben odada karısı ile kaldım. Goebbels geri geldi. Yanında Schacht vardı. Konuşmalarından anladığıma göre Schacht, askerleri ile bir yarma saldırısı deneyecekti. Goebbels'den izin aldı. Goebbels ona, koyu renk boynuzdan çerçevesi olan bir gözlük verdi ve "Bunu hatıra olarak saklayınız, bu gözlüğü Führer kullanırdı!" dedi. Schacht, Bayan Goebbels'e veda etti ve çıktı. O gittikten sonra Bayan Goebbels şöyle konuştu: "Birlikler gidiyor. Ruslar her an gelebilirler ve işimizi yarıda bırakabilirler. Acele etmemiz gerek!"

Bayan Goebels ile ben bürodan çıktığımız zaman, koridorde tanımadığım iki kişi duruyordu. Birinin üstünde Hitler gençliği üniforması vardı. Öteki de üniformalıydı ama ne giydiğini şimdi pek hatırlayamıyorum. Goebbels ile karısı onlardan izin istediler. O azaman meçhul şahıslardan biri sordu: "Kararınız ne sayın Bakan?" Goebbels cevap vermedi; karısı şöyle dedi: "Berlin komutanı ile ailesi Berlin'de kalıyorlar. Berlin'de ölecekler."

Bu şahıslardan ayrıldıktan sonra Goebbels bürosuna döndü, ben de karısı ile birlikte onların sığınaklarına gittim. Bayan Goebbels koridorda durdu ve bir çekmeceden bir şırınga aldı; şırınganın içi morfin doluydu. Şırıngayı bana uzattı. Sonra

çocukların odasına girdik. Çocuklar yatmışlardı ama uyumuyorlardı. Bayan Goebbels onlara: "Korkmayın yavrularım!" dedi. "Doktor size bir enjekşiyon yapacak. Bu iğne bugünlerde bütün çocuklara, bütün askerlere yapılıyor." Bunları söyledi ve odadan çıktı. Odada yalnız ben kalmıştım. Çocuklara morfin şırıngası yaptım. Evvelâ iki büyük kıza, sonra oğlana, daha sonra öteki kızlara... Her birine, uyumaları için dirsek altından yarım santimetre küplük birer iğne yaptım. Bu iş sekiz, on dakika sürdü. Sonra koridora çıktım. Orada Bayan Goebbels beni bekliyordu. İğnelerin tesirini göstermesi için on dakika kadar beklemesini söyledim. Aynı zamanda saatime bakıyordum. Saat yirmiyi kırk dakika geçiyordu. On dakika geçtikten sonra Bayan Goebbels benimle birlikte odaya girdi. Orada tahminen beş dakika kaldık. Bu süre içinde Bayan Goebbels, her çocuğun ağzına birer ezilmiş Siyanür ampulü yerleştirdi. Her ampulün içinde bir buçuk santimetre küp siyanür vardı. Koridora döndüğümüzde, Bayan Goebbels: "Her şey bitti artık!" dedi. Onunla birlikte alt kattaki Goebbels'in bürosuna indim. Goebbels çok sinirliydi; odayı adımlayıp duruyordu. İçeriye girince Bayan Goebbels şöyle dedi: "Çocukların işi bitti, şimdi kendimize bakalım!" Goebbels: "Vaktimiz çok az, çabuk olmalıyız!" diye cevap verdi. Bayan Goebbels ise: "Bu sığınak içinde ölmek istemiyorum!" dedi. Kocası, "Evet, bahçeye çıkacağız." dediğinde ise kadın: "Hayır!" dedi, "bahçede olmaz. Wilhemplatz da öleceği; Senin bütün çalışma hayatın orada geçti."

Wilhemplatz, Şanselöri ile Propaganda Bakanlığı arasındaydı.

Goebbels, son anlarının gereği gibi gerçekleşmesine yardım ettiğim için bana teşekkür etti. Sonra evime sağ salim dönmemi, hayatta başarı sağlamamı temenni etti. Ben de hastaneme döndüm. O sırada saat yirmi ikiyi onbeş veya yirmi dakika geçiyordu.

Soru: Bayan Goebbels zehiri nerede buldu.

Cevap: Morfin ve şırıngayı Hitler'in ikinci hekimi Stumpfegger'den temin ettiğini söyledi. Siyanür ampullerini nereden tedarik ettiğini bilmiyorum.

Soru: Goebbels'in çocuklarının ölüme götürülüşü sırasında yalnız siz mi rol aldınız?

Cevap: Evet, bu işte yalnız ben vardım.

Doktor Kunt, kısa bir süre sonra yeniden sorguya çekilmiştir. 19 Mayıs günü, sorgu hâkimi Vlassov tarafından tutulan zabıt şöyledir:

Soru: Daha önceki sorgunuzda, doktor Stumfegger'in Goebbels'in çocuklarının öldürülmesinde size yardım ettiğini tesbit etmişler. Bunu teyit edebilir misiniz?

Cevap: Teyit ederim. Goebels'in çocuklarının ölüme sevki şartlarına dair verdiğim ilk ifademde yanlış beyanlarda bulunduğumu itiraf ederim. Doktor Stumpfegger'in bana yardımcı olduğu doğrudur. Bu ölüm hadisesinin hangi şartlar altında gerçekleştiğini anlatayım.

Bütün çocuklara, morfin enjekte ettikten sonra, Bayan Goebbels ile birlikte yandaki odaya geçtim. Çocukların uyumalarını orada bekledik. Bayan Goebbels, zehirin hazırlanması işinde kendisine yardım etmemi istedi. Kendimde bu kuvveti bulamadığımı söyledim ve teklifi reddettim. Bunun üzerine gidip Hitler'in birinci hekimi olan Doktor Stumpfegger'i bulmamı, oraya getirmemi söyledi. Doktoru, üç dört dakika içinde yemek odasında buldum ve Bayan Goebbels'in kendisini istediğini söyledim. Bayan Goebbels'i bıraktığım koridora ulaştığımızda, onu orada bulamadık ve Doktor Stumpfegger çocukların yattığı odaya girdi. Ben koridorda bekledim. Stumpfegger, dört beş dakika sonra odadan çıktı ve bir kelime söylemeksizin gitti. Bayan Goebbels de bana tek kelime söylemedi. Ağlıyordu.

Onunla birlikte alt kata indim. Goebbels'in bürosuna gittik. Kendilerinden izin istedim ve hastaneme geri döndüm.

Soru: Bundan önceki sorgumuzda, Goebbels'in çocuklarının öldürülmesi hâdisesine Doktor Stumpfegger'in de karıştığını niçin söylemediniz?

Cevap: Berlin garnizonunun teslim olmasından önceki günlere ait olaylar bende büyük etkiler ortaya çıkarmıştı. Bu sebeple bu durumu belirtmemiştim.

İşte, Doktor Kunz'un sorgusunda ortaya çıkanlar böyledir. Stumpfegger, bu sorgu günlerinde muhtemelen ölmüş bulunuyordu. Bu sebeple Kunz'un söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak imkânsızdı. Ancak netice belliydi. Bütün bunlar zabıt belgelerine kaydedildi. Bu zabıt belgeleri çocuklar üstünde yapılan otopsiye aittir. Bu zabıtlar 7 ve 8 Mayıs'ta Buch'da düzenlenmiştir ve hepsi birbirine benzer. Bunların içinde, bilinmeyen bir kıza ait olanının özetini 1 numaralı zabıt olarak vermek yetecektir. Bahse konu olan kız 14 yaşındaki Helga Goebbels'tir.

SONUÇLAR:

On beş yaşlarında görülen bir genç kız üzerinde yapılan medikolegal otopsi ve iç organlarının incelenmesi sonunda komisyon şu sonuçlara varmıştır:

1- Otopsi, ölüme sebep teşkil edecek nitelikte hiçbir yara yahut patolojik belirti tespit etmemiştir.

2- Ağızda, ezilmiş bir ampulün kırıntıları bulunmuştur. Vücut, açıldığında çok net ve acı badem kokusu yaymış, kimyevî tahlil neticesi de bunun siyanür olduğunu ortaya koymuştur.

Buradan çıkan sonuca göre on beş yaşlarındaki bu genç kız siyanür ile zehirlenme neticesinde ölmüştür.

ZABIT BELGESİ

Alman Propaganda Bakanı'nın, karısının ve altı çocuğunun cesetleri üstünde yapılan kimlik tespitine dair.

Berlin 3 Mayıs 1945

Biz, aşağıda imzası olanlar: Birinci Bielorusi Cephesi Smers Birliği Şefi, Tümen Kumandanı General Wadis, Birinci Bielorusi Cephesine bağlı Smerş Birliği Şef Yardımcısı Tuğgeneral Melnikov, 3. Ordu Smerş Birliği Şefi Albay Mirasşniçenko, Bielorusi Cephesi Smerş Birliği'nden Yarbay Barsukov, Smerş Birliği 79. C.A. Şefi Yarbay Klimenko, 79. C.A. Siyasî Kısım Şefi Albay Krilov, 3. Ordu Keşif Birliği Şefi Yarbay Gvosd, 207. D. İ. Smerş Birliği Şefi Binbaşı Aksijanov, D. İ. Smerş Birliği Şef Muavini Binbaşı Çasin, 3. Ordu Smerş Birliği Şef Muavini Binbaşı Bistrov;

Birinci Bielorusi Cephesi Smerş Birliği Operasyonlar Sorumlusu Yüzbaşı Çelimski; 79. C.A. Sağlık Servisi Şefi Tabip Yarbay Graçov, 3. Ordu Sorgu Kısım Şefi ve Tercüman Yüzbaşı Alpiroviç, aşağıdaki zabıt belgesini düzenledik.

2 Mayıs 1945'te Berlin'in merkezinde, Reich Şanselörisi sığınağı kapısından birkaç metre mesafede, Yarbay Klimenko, Binbaşı Bistrov, Binbaşı Çasin, saat 17'de Berlinli kişilerin de hazır bulunması suretiyle (Hitler'in özel hizmatkarı Lange, Şanselöri aşçısı Wilhelm, Schneider, Şanselöri garaj şefi Karl) bir erkek ile bir kadının kömürleşmiş vücutlarını bulmuşlardır. Erkek vücudu kısa boyludur; sağ ayağı ısıdan dolayı çarpılmıştır ve bir madenî protez ile tutturulmaktadır. Vücut bir N.S.D.A.P. üniformasına sarılıdır ve yanmıştır. Üstünde partinin altın rozeti vardır. Kadının üzerinde, altın bir sigara tabakası bulunmuştur. Ayrıca bir N.S.D.A.P. altın rozeti ile yine altından bir broş bulunmuştur. Bunların hepsi yoğun ateşten dolayı kararmıştır.

Cesetlerin baş taraflarında, ateşin etkisiyle hasara uğramış iki Walhther tabanca durmaktadır.

3 Mayıs günü, 207. D. İ. Smerş Birliği Kısım Şefi teğmen İljin, üç ile on dört yaşları arasında altı çocuk cesedi bulmuştur. Bu cesetler, Şanselöri sığınağının bir odasında, yataklara yatmış olarak bulunmuşlardır. Çocukların üstünde gecelik vardır ve vücutlarında zehirlenme belirtileri görülmüştür.

Doktor Goebbels'e, karısına ve onların çocuklarına ait oldukları anlaşılan cesetler, 79. C.A. Smerş Birliği'nce işgal olunan binalara, teşhis edilmeleri lüzumuna binaen nakledilmiştir. Teşhisin mahallinde yapılabilmesi için, savaş esirlerinden Büyük Amiral Dönitz'in karargahtaki temsilcisi Koramiral Hans Erich Voss'a, Şanselöri garaj şefi Karl Fridrich Wilhelm'e ve Şanselöri aşçısı Wilhelm'e müracaat edilmiştir.

Bu kişiler, Goebbels'i, karısını, çocuklarını şahsen ve yakından tanıyan kişilerdir. Koramiral Voss, Lange ve Schneider, cesetleri hemen teşhis etmişlerdir. Koramiral Voss, bu cesetlerin Goebbels ile karısına ve çocuklarına ait olduğunu nasıl anladığı sorusu ile karşılaşınca, kömürleşmiş vücudun eski propaganda bakanının vücuduyla inkâr edilmez bir benzerlik arzettiğini, kafatası biçiminin, ağız çizgisinin, sağ ayaktaki protezin, N.S.D.A.P. rozetinin, parti üniforması kalıntılarının da bunu teyit ettiğini söylemiş, 1 Mayıs 1945 gününe kadar üç hafta devamlı olarak o karargâhta bulunduğunu, Hitler'i, Goebbels'i onların yakınlarını iyice görüp tanıdığını ilâve etmiştir. 30 Nisan günü ise Hitler'in intihar ettiğini, ölümünden az önce de Goebbels'i şansölye ilân ettiğini öğrenmiştir.

Voss, Goebbels'i son defa olarak 1 Mayıs'ta, sığınakta görmüş. Goebbels ona, Hitler'i izleyeceğini söylemiş, yani intihar edeceğini ifade etmiş. Voss, Goebbels'in karısına ait kömürleşmiş cesedi de teşhis etmiştir. Kadının üstünde N.S.D.A.P. rozeti vardır. Bayan Goebbels, Almanya'da bu nişanı taşıyan tek kadındır ve nişan kendisine Hitler tarafından, intiharından üç gün önce verilmiştir.

Ayrıca, ceset yanında bulunmuş olan sigara tabakası içinde de "Adolf Hitler, 29 Ekim 34" yazılıdır. Voss'un belirttiğine göre, Goebbels'in karısı bu sigara tabakasını son üç hafta zarfında devamlı kullanmıştır. Çocukların cesetlerine gelince, Voss bunların Goebbels'in çocukları olduğunu hiç tereddüt etmeden kabul etmiştir. Zira bu çocukları sık sık görmüştür. Özellikle 4 yaşındaki kız çocuğu Heidi, onun çalışma odasına birçok defa gelmiştir.

Diğer iki şahit de aynı şekilde ifade vermiştir. Onlar da Goebbels'i başının biçimi, boyu, yüz biçimi, ayaktaki madenî protez bakımından derhal teşhis ettiklerini söylemişlerdir.

Bu iki şahitten biri olan aşçı Wilhelm'de yukarıda bahsedilen askerî şahıslar huzurunda, çocukların Goebbels'in çocukları olduğunu beyan etmiş ve ikisini de küçük isimleriyle zikretmiştir. Bunlar, çok iyi tanıdığı küçük kız Hilde ile Helmut'tur. Çocukların, yapılan organ muayenesinde, Tabip Yarbay Graçov, ölümün, vücutlara bir zehir olan karboks hemoglobin zerkedilmesi neticesinde meydana geldiğini ifade etmiştir.

Sonuç olarak, biz, aşağıda imzaları bulunan kimseler beyan ederiz ki, muayene edilen cesetler gerçekten Doktor Josef Goebbels'e, karısına ve çocuklarına aittir.

İmzalar: Guosd, Bistrov, Çelimski, Graçov, İluin, Alpiroviç.

Bize, tercüman Alpiroviç tarafından sözlü olarak Almanca'ya tercüme edilen bu zabıt belgesini tasdik ve imza ettik.

İmzalar: Voss, Lange, Schneider.

HİMMLER İNTİHAR MI ETTİ?

Himmler kararsızdır. İki hafta kadar Flensburg'da gezinip duruyor, sonra bir karar veriyor. Askerî kıyafet giymiş on bir arkadaşıyla beraber, gözleri siyah bir bezle bağlı olarak bir İngiliz subayına müracaat ediyor. Onu tanımıyorlar ve grubu bu sebeple bir sorgu grubundan diğer gruba gönderip duruyorlar. Üçüncü gruba gelince gözlerinden bağı çözüyor, kimliğini ispat ediyor ve Mareşal Montgomery ile konuşmak istediğini söylüyor. "Mareşale söyleyecek son derece önemli şeylerim var" diyor.

Kendisini sorguya çeken subay derhâl söylemesini emrediyor. Önce susuyor ama sonunda konuşmaya mecbur kalıyor.

"Mareşal Montgomery'yi, Rus ordusunun bu gece İngiliz ordusuna hücum etmeye karar verdiğinden haberdar etmek istiyorum. Taarruz plânı elimde. Almanlar ve İngilizler bir işbirliği yaparsak her şeyi kurtarabiliriz."

Onun bu sözlerini kimse ciddiye almadı. Yüksek rütbeli bir İngiliz subayının emriyle sorgusuna ara verildi ve ikinci defa üstü dikkatle arandı. Bu sırada bir doktor, Himmler'in ağzında bir şeyler dolaştırdığını ve dilinin altında bir şey sakladığını farketti, bunu çıkarmak için elini ağzına soktu. Bu sırada dişlerinin arasına gizlenmiş olduğu bir siyanür ampulü kırıldı. Orada bulunanların bütün gayretlerine rağmen, onu kurtarmak mümkün olmadı. Bunun daha önceden kararlaştırılmış bir şey mi yoksa bir kaza mı olduğu bir türlü tespit edilemedi. Bununla beraber ölüm, Himmler için kaçınması mümkün olmayan bir

zorunluluktu. Tıpkı Hitler ve Goebbels gibi o da ölmeliydi. Hitler'in en büyük yardımcısı olan bu kötülük ilâhı, rejimin bütün sırlarını biliyor, bütün zulüm seanslarına kalbi titremeden ortak oluyor veya aracılık yapıyordu.

Hitler ve yakınları öldükten sonra o yersiz yurtsuz, sıradan bir adama dönmüştü. Artık kanlı âyinler yapacak mâbedler bulamıyordu. Çünkü bir peygamber yerine koydukları Hitler ortadan çekilmiş, mâbedler yıkılmış veya terkedilmişti. Bu kanlı dinde, bir başpapaz kadar önemli rol oynamış olan Himmler de yazdıkları kanlı tarihin bir sayfası olarak kapanmalıydı. Nitekim öyle de kapandı.

SOVYET YARBAY

HİTLER'İN CESEDİNİ NASIL BULDUKLARINI ANLATIYOR

Klimenko, Hitler'i nasıl aradıklarını ise şöyle anlatıyor:

"Doğal olarak, orada bulunanlara Hitler'in nerede bulunduğunu sorduk. Voss buna açık bir cevap vermedi. Onun ifadesine göre kendisi Berlin'i, Hitler'in yaveri ile birlikte terketmişti. Yaver, Hitler'in intihar ettiğini ve naaşının Şanselöri bahçesine gömüldüğünü söylemişti. Bu sorgudan sonra, bazı işaretler bulma ümidiyle Şanselöri'ye dönme kararını verdim. Voss ile bir muhabere yarbayını ve bir de tercümanı jeepe bindirdik. Hep beraber sığınağa indik. Ortalık kapkaranlıktı. Cep lambalarıyla yolumuzu aydınlattık. Voss çok sinirliydi; kendi kendine anlaşılmaz sözler söylüyordu. Tekrar yukarı çıktık, avluda biraz ilerledik. Kurtarma kapısına doğru yöneldik. Saat aşağı yukarı 21'di. Bir yangın kuyusu önünden geçtik; içinde su yoktu ama cesetler vardı. Voss birden haykırdı. Cesetlerden birini işaret ediyor ve "İşte Hitler!" diyordu.

Cesedi çıkardık. Ayaklarında yamanmış çoraplar vardı. Bir an için Voss tereddüde düştü: "Hayır hayır!" dedi, "Hitler olduğunu tasdik edemem." Çok sıkılmıştım. Voss'a refakat eden muhabere yarbayı ise benden fazla sıkılmıştı. Dönmeye karar verdik. Plötzense'ye dönüşümüzde arkadaşlara esirler içinde, Hitler'i yakından tanımış, gördüğü zaman teşhis edebilecek birini aramalarını söyledim.

Bu araştırma 4 Mayıs sabahı yapıldı. Bunun üzerine, yanımda altı şahitle birlikte Şanselöri bahçesine döndüm. Yangın

kuyusuna gittik; fakat içindeki cesetler kaldırılmıştı. Binaya girmek istedim. İzin vermediler. Zira içeride 5. Ordu'dan birileri vardı. Kumandan Tor'a gitmeye mecbur oldum. Bu makam, Şenselöri'nin başka bir kesimindeydi. Bir serbest giriş kartı almak istiyordum. Bir gün önce bulunan cesetler, farklı odalara yatırılmışlardı. Altı şahit içinde yalnızca biri, o cesedin Hitler olabileceğini ifade etti; ancak diğerleri açık şekilde bunu yalanladılar.

Subaylar bana şu haberi verdiler: Teşhise yardım edebilecek bir Sovyet diplomatı bekliyormuş. Vakit öğleye yaklaşıyordu. Yanımda kısım şefi Panasov ile bazı askerler vardı. Bunlar arasından biri "Goebbels'in cesedini nerede buldunuz?" diye sordu. Tekrar Bunker'in çıkış kapısına doğru yürüdük. Erivan Çorakov bir çukura indi. Çukurun dibinde yanmış kâğıtlar vardı. Çorakov: "Yarbay! Şurada bacaklar görüyorum!" dedi. Kazmaya başladık ve çukurdan iki ceset çıkardık. Biri erkek, biri kadındı. O anda aklıma, bunların Hitler ve Eva Braun olabileceği asla akla gelmemişti; çünkü ben onların cesetlerini Şansöleri'de yatan cesetler arasında sanıyor, sadece bir teşhis gerektiğini düşünüyordum. Bunun üzerine, cesetlerin birer örtüye sarılması ve tekrar gömülmesi emrini verdim. Bu esnada Şanselöri'de teşhis çalışmaları devam ediyordu."

Birinci Bielorusi cephesi general ve subaylarından hiçbiri, o ana kadar Hitler'i görmüş değildi. Teslim anlaşmasının imzalanması söz konusu olduğu için, Sovyet diplomatları Berlin'e geliyorlardı. Bunlar, o konuda yararlı olabilirlerdi.

Klimenko, saat 14'e doğru Şanselöri'ye generaller ile birlikte üniformalı bir diplomatın geldiğini hatırlamaktadır. Diplomat, cesedi incelemiş ve derhal en açık bir ifade ile bunun Hitler olamayacağını belirtmiştir. Ardından da "Rahatça gömebilirsiniz!" demiştir.

Bunun üzerine Klimenko tekrar, asker Çorakov'un bulduğu cesetlerle ilgilenmeye başlamıştır. 5 Mayıs sabahı Klimenko, yanında muavini Deryabin ve şoförü Ziboçkin olduğu halde, Şenselöri bahçesine gelir, tekrar çukuru açtırır ve cesetleri çıkartır. Bu sebepledir ki, zabıt belgesi 4 Mayıs tarihini değil, 5 Mayıs tarihini taşımaktadır. Aynı çukur içinde iki de köpek vücudu bulunmuş ve bunlar hakkında da zabıt tutulmuştur. Hitler'in cesedini keşfedip bulan bu İvan Çorakov acaba şimdi nerededir? Onun izini bulmaya muvaffak olamadım. Dolayısıyla, o günlerde bu kadar önemli rol oynamış olan bu adam hakkında okuyucular, yeterli bilgi sahibi olamayacaklardır. O da, nihayet vatan muharebesinin yükünü taşımış olan milyonlarca basit askerden biriydi. Sovyetler Birliği'nde onun gibi İvan adını taşıyan milyonlarca insan vardır. Milyonlarca subay ve er, Rusluk ifade eden bu ismi taşırlar. Üçüncü Reich esnasında bu isim bir küçümseme ifadesi olarak kullanılmıştır. Sayısız propaganda yayınlarında SS'ler bu İvanlardan kötü şekilde bahsederler, bunları insan dışı yaratıklar olarak gösterirler, efendiler soyuna kölelik etmekle vasıflandırırlardı. Fakat savaş ilerledikçe İvan'ın mânâsı değişti; sonunda bu kelime daha çok saygı ile telaffuz edilmeye başladı; tabii biraz da sıkıntı ile.. Bu İvan, bir dev hâline geliyordu. Öyle ki, bütün engelleri aşmaya kudretli bir devdi Nihayet İvan Berlin'e geldi ve bir numaralı savaş suçlusunun cesedini buldu."

EVA'NIN OTOPSİ RAPORU

Eva Braun'a ait olduğu düşünülen cesedin otopsi raporu şöyledir.

13. No'lu Rapor

Bir kadın vücuduna ait otopsi raporu:

Komisyon şu sonuçlara varmıştır:

1- Vücudun anatomik karakteri.

Vücut, iyice kömürleşmiş olduğundan, ölünün durumunu tarif etmek imkânsızdır. Bununla beraber şunlar söylenebilir:

a) Kadının yaşı otuz ile kırk arasındadır. Diş minelerinin hafifçe tahrip olması bunun işaretidir.

b) Boy, yaklaşık olarak yüz elli santimetredir.

c) Şahsın teşhisinde en önemli unsurlar, alt çenedeki altın dişler ile ortadaki dört diştir.

2- Ölüm Sebebi:

İyice kömürleşmiş vücutta, hemotoraks ile ortaya çıkan göğüs kafesi patlaması, bir ciğer ve perikard patlaması yarasının izleri ile altı küçük metalik patlama yarası bulunmuştur. Ayrıca ağız boşluğunda, ezilmiş bir ampulün kırıntıları bulundu. Bu ampullere öteki cesetlerde de rastlandığı gibi keskin acı badem kokusu ve siyanür barındıran organların muayenesi sonunda komisyon, ölümün siyanür zehirlemesi neticesinde meydana geldiği kanaatine varmıştır.

Doktorlar, on üç kadavra içinde en çok hasara uğrayanların bu iki ceset olduğunu tespit etmişlerdir. Bu zorluk sebebiyle iki cümle özellikle önem taşımaktadır:

"Ağızda cam kırıkları bulunmuştur; bunlar çok ince bir ampulün yan ve dip camlarıdır." (12 numaralı zabıt belgesi) ve "Ağız boşluğunda, çevresi ince bir ampulün sarımtırak cam kırıkları bulunmuştur." (13 numaralı zabıt belgesi)

Bu tespitler, komisyona şu özet içinde aynı neticeyi ifade etme imkânını vermiştir: "Ölüm sebebi siyanür zehirlenmesidir."

Eva Braun'un vücudunda müşahede edilen patlama yaraları bu sonucu asla yalanlamamaktadır. Her halükârda bunlar sığınak içinde meydana gelmemiştir. İhtimâl odur ki bu patlama yaraları, yakılma esnasında ağır topçu ateşi altında bulunan bahçede olmuştur. Göğüs kafesinde bu gibi yaraları ancak bomba patlamaları yapabilir.

ZİHİNLERİ KURCALAYAN SORULAR

Doktorlar, Hitler'in, Goebbels'in ve ötekilerin hangi şartlar içinde öldüklerini detaylı bir şekilde incelemişlerdi. Yalnızca bir husus gizli kalıyordu. Sonuçlar derhâl Moskova'ya ulaştırılmış, fakat yayınlanmamıştı. Acaba neden yayınlanmadı? Bu gizlilik, araştırmacıların ulaştıkları sonuçların gerçeğe uymadığı için değildi elbette. Mayıs sonunda tüm olay ve sonuçlar, devletin ve ordunun yüksek kademelerine arzedilmişti. Tıbbî araştırma da kesinlikle geçerli sayılmıştı. Sonuçta, cesetler tamamen yakıldı ve külleri rüzgâra savruldu.

Hiç şüphesiz ki Stalin, Hitler'in âkıbeti hakkında çok büyük bir ilgi gösterdi. G. K. Jukov, Stalin'in kendisine bu konuda birçok soru yönelttiğini ve araştırmaların devamının gereğini belirttiğini hatırlamaktadır. Mareşal Jukov 1945 Haziran'ında Berlin'de, uluslararası basına yaptığı beyanatta bu yönde hareket etmiştir.

Stalin'de görülen şüphecilik acaba Hitler'in kaçarak çarptırılacağı cezadan kurtulduğuna hükmettiği için mi doğmuştu? Araştırmalara katılanlar, bu konuda çok daha önemli yorumların hâkim olduğunu hatırlıyorlar.

Öncelikle, otopsi neticelerini yayınlamayıp da saklama lüzumu, bir gün Hitler'in mucize kabilinden kurtulduğunu iddia edecek bir adamın ortaya çıkması ihtimaline binaen kararlaştırılmıştı. İkincisi, araştırmalara devam ederek, en küçük bir hataya bile meydan verilmemesi düşünüldü.

Öte yandan, yalnız Berlin'de bulunan delillerle yetinmeyip, başka istihbaratlar sonunda elde edilecek bilgilerle bunları mukayese ve değerlendirmek de gerekiyordu. Araştırmayla görevlendirilmiş olan teşkilâtın elinde, Şanselöri'de bulunmuş pek çok kişi vardı ve bunlardan, Hitler'in o anlarda Berlin'i terketme imkânına maddeten sahip olup olmadığını iyice öğrenmek gerekiyordu. Şimdi biliyoruz ki, bu ihtiyatlı ve basiretle davranış boşuna olmamıştır. Berlin savaşının son günlerinde sığınaktan dışarı çıkmak hemen hemen imkânsız olmuştur. Bununla beraber 28 Nisan'da Hanna Reitsch, doğu yönünden havalanmaya muvaffak olmuştur. Axmann ile Bayan Werner Naumann, bütün Sovyet engellerini aşmayı başarmıştır. Ayrıca Martin Bormann ile Gestapo Şefi Heinrich Müller de kaçmaya muvaffak olmuşlardır. Öyle ki, âkıbetleri bugün bile belli değildir. Heinrich Himmler, sahte evrak düzenleterek kaçmış, İngilizler'in eline bir tesadüf sonucu geçmiştir. Ukrayna'da Reich komiseri olan Erich Koch gibi çok tanınmış bir adam bile, Batı Almanya'da 1950 senesine kadar saklanabilmiştir.

Sovyet Sorguları, özellikle Hitler'in âkıbeti hakkında şu kişilere yöneltilmiştir: Otto Günsche, yaveri Hans Baur, S.S. Komutanı Johann Rattenhuber, S.S. Komutanı Wilhelm Mohnke. Bunlar, esir edildikten hemen sonra Berlin'de birinci sorguya tâbi tutuldular. Fakat bu sorgu oldukça yüzeyseldi. Diğer taraftan, Hitler'in oda hizmetçisi Heinz Linge'nin ortaya çıkmayışı hakkında da hiçbir bilgi yoktur.

Linge'nin meselesi biraz da alay konusudur. Çünkü Lenge, önceleri fark edilemez olmak istemiştir. Diğer esirlerle sevkedilirken yine bu gayeyle, sokakta rastladığı bir kadına saatini vermiştir. Bu saatin üstüne, Hitler'in pençeyi andıran eli kazınmıştı. Ne var ki sebebini tahmin etmenin güç olduğu bir davranışla kadın, saati Sovyet kumandanlığına getirmiştir. Bunun

üzerine, Berlin'de tutuklanan binlerce esir arasında Linge aranmış ve sonuçta bulunmuştur.

Sorguyu yapan görevliler, dikkat ve gayretlerini iki konu üstünde toplamışlardır.

Öncelikle: Hitler, Berlin'i terketme konusunda, hangi ölçüde bir imkâna sahipti?

İkincisi: Hitler'in gerçekten intihar ettiğine ne kadar inanılabilir? İntihar ettiyse, hâdise nasıl cereyan etmiştir?

Hitler'in etrafında bulunan herkes, Şanselöri'de kalmanın ölüme mahkûm olmak demek olduğunda birleşiyordu. Ancak, Hitler'in fizik ve moral durumu, onun sığınaktan çıkmasına engel oluyordu. Hitler 20 Nisan'dan sonra bir daha hiç gün ışığı görmemiştir ve Sovyet bombaları Başbakanlık binası ve etrafını hiç durmaksızın titretmiştir.

Hitler, Berlin'i terketmemişti; şimdi onun nasıl intihar ettiğini öğrenmek gerekiyordu.

Nazi rejimi, bütün bir devlet örgüsünün yalan üstüne kurulabileceğinin örneğini vermiştir. Bugün bile Hitler'in ölümü hâlâ bir yalanlar örgüsü ile örtülü bulunmaktadır. Bu yalanların en büyüğü de 1 Mayıs 1945 günü Alman radyoları tarafından yayınlandı. Bu yayına göre Führer Adolf Hitler, komutanlık vazifesinin başında ölmüştü. Buna çoğunluk inanmamıştı. Bundan sonra şu söylenti ortalıkta dolaşıp durdu: Hitler, kendini bir tabanca kurşunu ile yok etmişti. Bu hikâye, çeşitli hâtıratlarda ve tarihî eserlerde de sıkça yer almıştır.

Alman gazeteci Erich Kuby, "1945'te Ruslar Berlin'de" adlı eserinde bu söylentiyi tartışma ortamına taşıyan ilk yazarlardan biri olmuştur. Kuby, çeşitli şahitlerin ifadelerini karşılaştırmış, bunlar arasında birtakım tezatlar bulup ortaya çıkarmıştır. Kuby, Der Spiegel dergisinde: "Führer'in çevresi, üçüncü Reich'in taptığı bir kimsenin kendini tabanca ile öldürmesi olayına çok ilgi

gösterdi." şeklinde yazmak suretiyle de meseleyi yine ortaya atmıştır. Sonra da şunu ihtiyatlı bir ifadeyle ilâve etmiştir: "Ama Sovyet cephesi, Hitler'in korkakça bir zehirlenme yolunu tercih ettiğini iddia etmeye ilgi göstermektedir. Her iki cephede gerçeği saklama yolunda kuvvetli gerekçelere sahiptir."

Her halükârda Kuby bu sözleriyle mutlak surette objektif olmayı arzu etmiştir. Bununla beraber, ortaya koyduğu tez apaçık mantıktan yoksundur. Şayet dikkatle takip edilseydi görülecekti ki, Sovyet cephesi çok zaman önce Hitler'in zehirle öldüğünü ilân edebilirdi. Bunu yapmadığı gibi, bazı Sovyet yayınları bile bir dereceye kadar tabanca ile intihar hikâyesini adapte etmiştir. Hitler'in zehirlenmesi delilleri nedir?

Birincisi: Otopsi raporu. Bunda şüphe yoktur.

İkincisi: Kimlik tespiti işlemi.

Üçüncüsü: İntihar şartlarının incelenmesi, tahlili.

Araştırmaya Moskova'da başlandığı zaman görüldü ki, intihar anına ilişkin ifadeler arasında önemli tutarsızlıklar vardır. Bilmeleri ve hatırlamaları gerekenler hatırlamıyor ve hâdisenin özünü bilmiyorlardı. Herkesten daha çok ve daha iyi bilgiye sahip olmaları gerekmesine rağmen, bu durum özellikle Günsche'de ve Linge'de görüldü. Bunlar serbest kaldıktan sonra, olayın üstüne daha fazla ışık tutma yoluna gitmediler. Meselâ, Der Spiegel dergisinin 1965 yılındaki 22. sayısında yayınlanan Linge'nin sözlerini ele alabiliriz: "30 Nisan günü saat 15'e doğru, etraftaki insanlarla vedalaştıktan sonra Hitler ve Eva Braun, kendilerini öldürecekleri odaya girdiler." Oda hizmetçisi, kapıyı kapadıktan sonra merdiven basamaklarını çıkıyor, kendini dışarı atmak istiyor. Fakat Sovyet topçusunun gülleleri hemen orada patlayınca merdiveni gerisin geriye inmeye mecbur kalıyor. Hitler'in odasına bu suretle döndüğü zaman bir barut kokusu geliyor burnuna. Koşup Bormann'ı buluyor, ikisi birlikte odaya

giriyorlar. Linge'nin ifadesine göre, duvara dayalı bir kanape var. Bunun bir köşesine Hitler, bir köşesine Eva Braun yaslanmış. Hitler'in önünde bir masa var, masanın üstünde bir tabanca duruyor; çapı 7.65, markası Walther. Bir başka tabanca daha var ki, bu da Hitler'in önünde yerde yatıyor; çapı 6.35. Hitler'in sol şakağında bir delik görülüyor. Ama bu delikten bir damla kan akmamış. Linge şu hükme varıyor: Hitler kendini sol eliyle vurmuş. Erich Kuby, Linge'nin anlattığı bu hâdiseyi böylece naklet-miş, ama o da itirazlar ileri sürmüştür. Öncelikle, Hitler'in sol eliyle kendini vurması oldukça tuhaftır; bu gerçeğe pek benzemiyor. Çünkü Hitler solak değildi. Ayrıca elleri hep titrerdi. Sol eli sağ elinden daha da fazla titremekteydi. 20 Temmuz 1944'teki suikast esnasında da anlaşılmıştır bu durum. Anlattıkları Spiegel'de yayınlandıktan sonra, Linge hikâyesini değiştirmiştir. Bu defa sol şakağı değil, sağ şakağı söz konusu etmiştir. Çeşitli ifadelerin mukayesesine imkân veren bir tablo, hayli eğlendirici olmaktadır. Şöyle ki; Günsche 1950'de şöyle diyordu: Hitler ve Eva kanapede yanyana oturuyorlar. Mermi sağ şakaktan girmiştir.

Günsche 1960'da şöyle diyordu: Hitler oturmuş durumda, Eva uzanmış. Merminin hangi şakaktan girdiğini söylemiyor.

Linge şöyle diyor: Bir kanapenin iki ucuna oturmuşlar. Braun solda, merminin girdiği şakak sol şakak.

Kempka'nın ifadesi şöyle: Hitler kanapeye uzanmış, Braun oturur vaziyette. Mermi ağızdan girmiş.

Shirer ve Trevor Roper şöyle yazıyor: İkisi yanyana kanapede yatar durumdalar. Mermi ağızdan girmiş.

Bullock da şöyle yazıyor: Yanyana kanapeye uzanmışlar. Braun sağ tarafta. Mermi ağızdan girmiş.

Bu tezatlar açıkça gösteriyor ki, sığınaktan çıkmaya ve kaçmaya muvaffak olan Hitler'in adamları gerçeği maskelemeye ve

Führer'in kahramanca öldüğü efsanesini yaratmaya çalışmışlardır.

Rus araştırmacılar bu tabanca ile intihar faraziyesini incelemişlerdir. Öncelikle şunu bir kenara atmışlardır: Hitler önce kendini vuracak, ondan sonra kendini zehirleyecek! Bu mümkün değildir. Bunun tersi de mümkün görülemez. Siyanür tesirini o anda gösterir. Bir insanın ağzında siyanür ampulü çiğnedikten sonra tetiği çekmesi düşünülemez. Bunun için çok büyük bir irade kudreti, ani bir reaksiyon ve pek emin bir el gereklidir. Hitler'in sağlık durumu da böyle bir faraziyeyi tasavvur dışı bırakıyor.

J. Recktenwald'ın Münich'te 1963'te yayınladığı "Woran hat Adolf Hitler Gelitten" adlı kitaptaki iddiaya göre, Hitler'deki bu rahatsızlık ilerlemiş bir Parkinson hastalığına delâlet etmektedir. Anlatılan bir başka şekil daha vardır: Ölümü emin hâle getirebilmek için, Hitler kendini zehirledikten sonra bir şahıs onu vurmuştur. Dolaylı fakat önemli birçok şahitlikler şunu gösteriyor ki, kendisinin bu suretle vurulması fikri bizzat Hitler'den gelmiş olmalıdır. Berin E. Çun, Eva Braun hakkında bir kitap yayınlamıştır. Kitaba konu olan malzeme, Eva Braun'un yakın insanlarından ve Hitler'in şahsî sekreterlerinden toplanmıştır. Bunlar Junge, Christian, Wolf de Schröder'dir. Yazar, Hitler'in elinde bir silâhla, Ruslar'a karşı bizzat savaşa katılmak istediğini söylediğini ortaya koyuyor. Hitler şöyle konuşuyor: "Bir tüfeği tutacak halde değilim. Birkaç saat içinde yıkılırım. O zaman kim vuracak, kim kurtaracak beni?"

Hitler, Moskova hayvanat bahçesinde teşhir edilmek istemediğini de söylermiş. Hitler 29 Nisan günü, General Krebs ile bu intihar konusunu tekrar konuşmuştur. General: "En iyisi, ağıza bir kurşun sıkmak." demiş. Hitler bunun üzerine: "Doğru ama ya ölmezsem? Beni kesinlikle öldürecek kurşunu o

zaman kim sıkacak bana? Böyle olursa Eva'yı vurmam mümkün değil." der.

O halde vuracak kişi kim olabilirdi? Hemen yakınında yaver Günsche, oda hizmetçisi Linge, muhafız kumandanı Raltenhuber, pilot Baur ile Reichsleiter Bormann vardı. Sovyet araştırmacılara göre hâkim kanaate göre, Bormann gibi korkak bir kişi bunu yapamazdı. O, esasen hâlâ üçüncü Reich'i kurtarıp, onun lideri olma emelindeydi. Bu sebeple o, Hitler'i vurma cesaretini gösteremezdi. Raltenhuber'in karakteri de onun sözkonusu olamayacağını ifade eder nitelikteydi. Baur olabilir miyidi? Tanıklara bakılırsa, onun daha başka önemli işlerle meşgul bulunduğu anlaşılıyor. Bu önemli iş, Hitler'in kendisine hediye olarak verdiği ikinci Frederic tablosunu kurtarmaktı. Baur, tabloyu muhafaza etmek için bütün tedbirleri almıştı. Tuali çerçeveden çıkarmış, bir baston üstüne sarmış ve bastonu da sırtına yerleştirmişti. Sovyet araştırmacılar, S.S. Şefi Mohnke'nin ifadelerine özel bir dikkat göstermişlerdi. Mohnke 30 Nisan'daki ilk sorgusundaki ifadesine göre, Hitler'in kendini zehirlediğini öğrenmiştir. Bu hususta iyi bilgi sahibi kişiler olarak da Goebbels, Bormann, Burgdrof, Krebs ve Raltenhuber esir edilmiştir. Bu esir, Moskova'da 20 Mayıs 1945'te, yani olaylardan pek az zaman sonra, Şanselöri'nin son günleri hakkında bir not yazmıştır. 30 Nisan ile ilgili olarak şöyle yazıyor: "Saat 13'e doğru kalkıp, görevlileri yeni bir teftişe tâbi tuttum. Bu suretle Führer'in sığınağına saat 16'ya doğru ulaşmıştım. Orada Linge ile karşılaştım. Bana Führer'in, hayatına son verdiğini söyledi. Kendisi de hayatının en zor ve en acı görevini yapacaktı. Doktor Stumpfegger'den, Führer'e ve karısına siyanür tedarik ettiğini öğrendim. Linge'nin verdiği haber beni çok heyecanlandırmıştı. Linge cesetlerin örtülere sarılıp, tahliye kapısı önünde ateşe verildiğini anlattı. Hitler'in siyanür aldığını bildiğim için, ona hayretle

bakıyordum. Hitler'in kendisini odadan çıkardığını, hiç ses seda kalmayınca da verdiği emri infaz için on dakika sonra odaya girmesini emrettiğini söyledi. O, Hitler'in tabancasını koridordaki masa üstüne koyuyordu ki, hangi acı vazifeden söz ettiğini anladığımı bildirdim kendisine."

Raltenhuber sonraki ifadelerinde bu emre tabii olan bir başka kişi daha bulunduğunu söylemiştir. Bu başka kişi, cinayet masası polis komiseri ve kendisinin muavini olan Hoegl'dir. Rattenhuber'e göre, bu hâdiseyi Linge Hoegl'e de anlatmıştır. Rattenhuber şöyle sonunda demiştir: "Şu hükme vardım ki, Hitler, zehirin bünyesinde yapacağı tesirden kesinlikle emin değildi ve oda hizmetçisine, bir süre sonra gelip kendisine bir tabanca kurşunu sıkmasını emretmişti. Bu ifade 15 Kasım 1951'de Rusça olarak zapta geçirilmiştir ve Rattenhuber tarafından imza edilmiştir. Bu emri anlamak mümkündür. Meselâ şeker, siyanür tesirini yok etme özelliği taşır. Hitler ise, Doktor Morelle'in kendisine verdiği çeşitli ilâçları yutmaktaydı. Adlî tıp bu hususta bir olayı bildirir. Rusputin'e verilen siyanür sonuçsuz kalmıştır. Sebebi, şekerli pastalar içinde verilmiş olmasıdır. Hitler'in Ruslar'ın eline düşüp teşhir edilmesi korkusu öylesine büyük bir korkuydu ki, siyanürü ilk önce köpeği üzerinde denemiştir. Rattenhuber, kurşunu Linge'nin sıktığını sanıyordu. Fakat Sovyet araştırmacıların kanaati o kurşunu Günsche'nin sıktığı yönündedir. Ne olursa olsun, kesin olan şuydu ki, kendi insanlarınca bütün zamanların en büyük önderi olarak kabul edilen Hitler'in ölümü, ardında kahramanca bir ölümden uzak olarak gerçekleşmiş olma ihtimalini de içinde barındırmaktadır.

Koyu bir Nazi olan Joachim Bergan savaşın Almanya lehine olduğu o şaşaalı günlerde şöyle demişti: "Savaştan hemen sonra bir anıt dikeceğiz. Bu anıt yeryüzünde en büyük ve en muh-

teşem anıt olacak. Berlin'de, Königsplatz üzerinde yükselecek. Bedeli elli milyar mark olarak tahmin edilmiştir. 335 metre yüksekliği, 1500 metre alanı olacak. Yalnız ona ait temeller üç milyar mark tutacak. Dünya bunun benzerini görmüş değil. Öyle salonları olacak ki, iki ya da üç yüz bin kişi alabilecek. Kubbesi firavunların bile hayal ve inşa edemediği derecede muazzam olacak. İşte burada Adolf Hitler yatacak, onun gelecekteki türbesi böyle olacak."

Ancak Hitler'in ebedî istirahatgâhı orada olmayacaktı. Zira asker Çorakov onun bedeninden geriye kalan son kalıntıları bulmuştu. Bu kalıntılar, Şanselöri behçesindeki bir çukurun içinde toprakla karışmış harap olmuştu. Hitler'in kemiklerinin akibeti hâlâ bir sır olarak durmaktadır. Dünyanın en büyük anıtı da inşa edilemedi. Alman İmparatorluğu paramparça oldu, yıkıldı ve ardında milyonlarca ölü bıraktı. Çünkü savaşlar, her zaman için onları başlatanların hayal ettiği gibi bir sonla nihayet bulmuyordu.

SON SÖZÜ HİTLER SÖYLÜYOR

Hitler'in ordudaki yaveri Binbaşı Willey Johannmaier, halkın panik olmuş bir halde kaçısını tasvir edip, sonuçta muazzam bir insan kaybı doğacağına işaret etmesi üzerine Hitler şöyle cevap vermişti: "Bu gibi düşüncelere itibar edecek değilim."

Nürenberg mahkemesi esnasında bütün dünya Albert Speer'in ağzından, imparatorluğunun yıkılması hâdisenin Hitler'e neler ilham ettiğini öğrenmiştir. Hitler şöyle demiştir: "Savaş kaybedilecek olursa, millet de kaybedilecektir. Kaçınılmaz bir şeydir bu... Zaten savaşlardan arta kalan insanlar, işe yaramaz insanlardır."

Hitler, son saatin bitmesinden beş dakika önce durma fikrini reddetmişti; sözünde de duruyordu. Hatta, suç ortakları önünde kaç defa, yenilme halinde bütün Alman milletini yok edeceği tehdidini de savurmuş ve "Şayet Alman milleti, savaştan sonra yaşamasını mümkün kılacak davranışlarda bulunmak istemezse, ölsün daha iyi!" demiştir.

Adı verilmeyen bir kurmay subay, Hitler'in sığınakta şöyle dediğini duymuştur: "Şayet Alman mileti korkak ve zayıfsa, ancak şerefsiz bir akibete lâyıktır."

Bu gibi sözler, Hitler'in sadece sınır tanımayan hırsını ifade ediyordu şeklinde düşünülse bile, bunları sadece savaşın son yılında söylenmediği de bilinmektedir. Speer'in 1967'de Frank-

furt'ta yayınladığı "Staatsmanner und Diplomaten bei Hitler" adındaki eserinden öğreniyoruz ki, Alman askerlerinin Moskova önünde durdurulduğu 27 Kasım 1941'den sonra Hitler, Danimarka Dışişleri Bakanı Skavenius'e herkesin içinde şöyle demiştir: "Alman halkı, bir gün gereği kadar kuvvetli olamaz ve varlığını sürdürmek için kanını dökmek şuuruna eremezse, başka bir halk tarafından yok edilmek suretiyle ortadan kalksın, daha iyidir. Çünkü Alman halkı o gün geldiğinde, bugün elde etmiş olduğu mevkiye lâyık olamayacaktır!"

KAYNAKÇA

Adolf Hitler; Mein Kampf
William L. Shirer; Rise and Fail of the Third Reich
Albert Speer; Inside the Third Reich
Ian Kershaw; Hitler
Alan Bullock; Hitler: A Study in Tyranny
Lew Bezymenski; The Death of Adolf Hitler
Hugh Trevor Roper; Last Days of Hitler
L. Thorward; Des Ende Ander Elbe
Albert Speer; Staatsmanner und Diplomaten bei Hitler